

Carlos CASTANEDA

ARTA VISATULUI

CARLOS CASTANEDA

ARTA VISATULUI

După șase ani de tăcere, de studiu și meditație, Castaneda a revenit cu o carte esențială despre explorarea lumilor lăuntrice prin puterea visului.

rao international publishing company

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 București, ROMÂNIA

CARLOS CASTANEDA

Traducere din limba engleză
LUCIA VITCOWSKY

Coperta
DONE STAN

Ediția I

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

2000

ISBN 973-576-290-0

CUPRINS

NOTA AUTORULUI

În ultimii douăzeci de ani am scris o serie de cărți despre ucenicia mea pe lîngă un vrăjitor indian Yaqui din Mexic, don Juan Matus. Am explicat în cărțile respective că acesta m-a învățat vrăjitoria, dar nu în sensul în care este aceasta înțeleasă în contextul vieții noastre cotidiene – ca folosire a forțelor supranaturale asupra celorlalți sau invocare a spiritelor prin farmece, descîntece ori ritualuri pentru a produce efecte supranaturale. Pentru don Juan, vrăjitoria însemna acțiunea de concretizare a unor principii specifice teoretice și practice privind natura și rolul percepției în modelarea universului ce ne înconjoară.

Respectînd sugestia lui don Juan, am evitat folosirea termenului de șamanism – o categorie ce ține de antropologie – pentru a caracteriza știința lui. Am denumit-o tot timpul, așa cum o denumea el însuși: vrăjitorie. Totuși, la o analiză mai atentă, mi-am dat seama că acest termen face să pară și mai confuze fenomenele și așa enigmatice pe care mi le-a prezentat în învățăturile sale.

În lucrările de antropologie, șamanismul este definit ca sistem de credințe al unor popoare indigene din nordul Asiei – răspîndit și printre unele triburi băștinașe indiene din America de Nord – care susține că sîntem înconjurați de o lume nevăzută

de forțe spirituale ancestrale – bune și rele – și că aceste forțe pot fi invocate și controlate prin acțiunile practicanților, care sînt intermediari între tărîmul naturalului și cel al supranaturalului.

Don Juan era, într-adevăr, un intermediar între lumea obișnuită a vieții cotidiene și o lume nevăzută, pe care nu o numea supranaturală, ci a doua atenție. Rolul său, ca profesor, era să-mi facă această structură accesibilă. Am descris în lucrarea mea anterioară metodele lui de predare în acest sens, ca și artele vrăjitorești pe care m-a învățat să le practic, cea mai importantă dintre ele numindu-se arta visatului.

Don Juan susținea că lumea noastră, pe care o credem unică și absolută, este doar o entitate dintr-un mănunchi de lumi succesive, aranjate ca foile unui bulb de ceapă. El afirma că, deși sîntem pregătiți din punct de vedere energetic să percepem numai lumea noastră, avem totuși capacitatea de a accede la celelalte lumi, care sînt la fel de reale, unice, absolute și atotcuprinzătoare ca și lumea noastră.

Don Juan mi-a explicat că, pentru a putea percepe aceste lumi, nu numai că este necesar să dorim cu înfocare acest lucru, ci trebuie să avem și suficientă energie pentru a le accede. Existența lor este permanentă și independentă de conștiința noastră, spunea el, dar faptul că nu ne sînt accesibile este în totalitate consecința predeterminării noastre din punct de vedere energetic. Cu alte cuvinte, pur și simplu, numai datorită acestei predeterminări, sîntem constrînși să credem că lumea vieții noastre cotidiene este singura lume posibilă.

Don Juan spunea că din convingerea că această predeterminare energetică se poate corecta, vrăjitorii din timpuri străvechi creaseră un set de metode menite să recondiționeze capacitățile noastre energetice de a percepe, numind acest set de metode – arta visatului.

Din perspectiva pe care mi-o oferă timpul scurs de atunci, îmi dau seama acum că cea mai adecvată definire a visatului făcută de don Juan a fost de a-l numi „poarta către nemărginire". În momentul respectiv, eu am replicat că metafora aceea nu avea pentru mine nici un sens.

– Atunci să renunţăm la metafore, a consimţit el. Să zicem că visatul este maniera practică în care vrăjitorii fac ca visele obişnuite să aibă utilizare.

– Dar cum pot fi utilizate visele obişnuite? am întrebat eu.

– Sîntem mereu induşi în eroare de vorbe, a spus el. În ceea ce mă priveşte, profesorul meu a încercat să-mi definească visatul, spunîndu-mi că este modul în care vrăjitorii spun noapte bună lumii. Desigur că încerca să-şi ajusteze explicaţiile în funcţie de modul meu de a gîndi. La fel procedez şi eu cu tine. Cu o altă ocazie, don Juan mi-a spus: Visatul poate fi doar trăit ca experienţă directă. Nu înseamnă numai să ai vise în somn. Nu înseamnă nici să visezi cu ochii deschişi, să-ţi doreşti sau să-ţi imaginezi ceva. Prin intermediul visatului putem percepe alte lumi, pe care desigur că le putem descrie, deşi nu putem descrie ceea ce ne face să le percepem. Dar putem simţi cum visatul deschide aceste lumi pentru noi. Visatul pare a fi o senzaţie – un proces ce se desfăşoară în corpul nostru, o stare conştientă în mintea noastră.

În cadrul învăţăturilor sale, don Juan mi-a explicat, pe larg, principiile, argumentarea logică şi utilizările practice ale artei visatului. Procesul de instruire se compune din două părţi: una vizînd procedeele practice de visat, iar cealaltă, explicarea acestor procedee la nivelul abstractizărilor. Metoda sa didactică era o combinaţie între a-mi suscita curiozitatea intelectuală cu principiile abstracte ale visatului şi a mă îndruma să le găsesc rezolvarea în practică.

Am scris deja despre toate acestea cît de amănunţit am putut. Am descris totodată mediul vrăjitoresc în care m-a plasat don

Juan pentru a mă învăţa arta lui. Interacţiunile mele din acest mediu m-au interesat în mod special, pentru că s-au petrecut în exclusivitate în cea de a doua atenţie. Am interacţionat astfel cu cele zece femei şi cinci bărbaţi, care făceau parte din grupul de vrăjitori al lui don Juan şi cu cei patru tineri şi patru tinere, care erau ucenicii săi.

Don Juan i-a adunat pe toţi cei opt imediat după ce am venit în lumea lui. Mi-a precizat că aceştia formau un grup vrăjitoresc tradiţional – o replică a grupului său – şi că eu trebuia să-i conduc. Totuşi, după ce a lucrat cu mine, şi-a dat seama că eram altfel decît se aştepta. A explicat această deosebire în termenii unei configuraţii energetice, pe care o vedeau numai vrăjitorii: în loc să am patru compartimente de energie, aşa cum avea el însuşi, eu aveam numai trei. Această configuraţie, despre care el – în mod eronat – crezuse că este un defect ce poate fi corectat, mă făcea total necorespunzător pentru a interacţiona cu cei opt ucenici sau a-i conduce, astfel că a devenit absolut necesar ca don Juan să constituie alt grup de persoane, cu structuri energetice mai apropiate de a mea.

Am scris pe larg despre toate aceste întîmplări. Totuşi, n-am menţionat niciodată cel de al doilea grup de ucenici: don Juan nu mi-a permis să o fac. A argumentat că aceştia făceau parte din domeniul meu de activitate şi că înţelegerea pe care o aveam cu el era să scriu despre domeniul lui şi nu despre al meu.

Cel de al doilea grup de ucenici avea un număr extrem de redus de membri – numai trei persoane: o visătoare, Florida Grau; un stalker, Taisha Abelar; şi o femeie nagual, Carol Tiggs.

Interacţionam între noi numai în cea de a doua atenţie. În lumea de zi cu zi, nu aveam nici cea mai vagă idee unii despre alţii. Dar, în termenii relaţiei noastre cu don Juan, nu exista nimic vag; el a depus eforturi colosale să ne instruiască în mod egal pe

toţi. Totuşi, către sfîrşitul perioadei de instruire, cînd se apropia sorocul lui don Juan, presiunea psihologică exercitată de iminenta lui plecare a început să producă năruirea granițelor rigide ale celei de a doua atenţii. Rezultatul a fost că interacțiunea noastră a început să se transfere în lumea cotidiană şi ne-am întîlnit, evident, pentru prima dată.

Nici unul dintre noi nu ştia, în mod conştient, nimic despre interacțiunea noastră profundă şi intensă din cea de a doua atenție. Întrucît activam cu toții în domeniul studiilor teoretice, am fost mai mult decît şocaţi să constatăm că ne mai întîlniserăm. Desigur, această problemă a fost şi continuă să fie pentru noi ceva cu neputinţă de admis la nivel intelectual, şi totuşi, ştim foarte bine că face parte integrantă din experienţa noastră personală. Prin urmare, am ajuns la alarmanta constatare că psihicul uman este infinit mai complex decît ne-au făcut să credem raționamentele noastre practice sau ştiinţifice.

Cu o ocazie, i-am cerut lui don Juan, la unison, să clarifice impasul în care ne aflam. El ne-a spus că avea două alternative din punct de vedere al explicării fenomenului. Una era să se ocupe de raționalitatea noastră rănită, încercînd să-i restabilească statutul prin a afirma că cea de a doua atenție este o stare de conştiinţă la fel de nereală ca elefanţii zburători şi că tot ce credeam noi că am trăit în acea stare este, pur şi simplu, un produs al sugestiei hipnotice. Cealaltă alternativă era să explice cea de a doua atenţie în felul în care o înţeleg vrăjitorii visători, drept o configurație energetică a stării conştiente.

Totuşi, pe timpul efectuării exercițiilor mele de visat, obstrucționarea celei de a doua atenţii a rămas neschimbată. De fiecare dată cînd intram în visat, intram în cea de a doua atenţie, iar trezirea din visat nu însemna, în mod necesar, că ieşisem din cea de a doua atenţie. Ani de-a rîndul mi-am putut

aminti numai fragmente din experienţele trăite în visat. Cea mai mare parte a ceea ce făcusem îmi era, din punct de vedere energetic, inaccesibil. Mi-a trebuit cincisprezece ani de muncă neîntreruptă – din 1973 pînă în 1988 – pentru a stoca destulă energie şi a putea, astfel, să reorganizez totul în succesiune liniară în mintea mea. Atunci mi-am amintit secvențe după secvențe de întîmplări din visat şi am putut să completez cel puţin unele goluri evidente din amintirile mele. În felul acesta, am reuşit să refac continuitatea inerentă a lecțiilor lui don Juan în arta visatului, continuitate pe care o pierdusem datorită faptului că el mă făcuse să pendulez continuu între starea de conştiinţă a vieţii cotidiene şi starea de conştiinţă din cea de a doua atenţie. Lucrarea de faţă este rezultatul acestei reorganizări.

Toate acestea mă aduc la partea finală a expunerii mele, şi anume, la motivul pentru care am scris această carte. Aflîndu-mă în posesia majorității părţilor componente ale lecțiilor lui don Juan în arta visatului, aş dori să prezint într-o lucrare viitoare situaţia şi preocupările actuale ale celor patru învăţăcei ai săi de pe urmă: Florinda Grau, Taisha Abelar, Carol Tiggs şi cu mine. Dar, înainte de a descrie şi explica rezultatele îndrumărilor lui don Juan şi ale influenţei lui asupra noastră, trebuie să revăd, în lumina a ceea ce ştiu acum, părţile din lecţiile sale de visat la care n-am avut pînă acum acces.

Motivul hotărîtor pentru care am scris totuşi această carte mi-a fost furnizat de Carol Tiggs. Convingerea ei este că explicarea lumii pe care ne-a lăsat-o ca moştenire don Juan reprezintă expresia supremă a recunoştinţei noastre faţă de el şi a angajării noastre faţă de obiectivele sale.

1.VRĂJITORII DIN TIMPURI STRĂVECHI: INTRODUCERE

Don Juan a insistat în repetate rînduri asupra faptului că tot ceea ce mă învăța el fusese conceptualizat și clarificat de acei oameni pe care îi numea vrăjitorii din timpuri străvechi. A precizat, cu hotărîre, că este o mare deosebire între acei vrăjitori și vrăjitorii din epoca actuală. Îi descria pe vrăjitorii din timpuri străvechi ca pe oameni ce trăiseră în Mexic, probabil cu mii de ani înainte ca acesta să fie cucerit de spanioli, și a căror realizare majoră fusese de a construi structurile vrăjitoriei, evidențiind caracterul practic și concret al acesteia. Îi înfățișa ca pe niște oameni extraordinari, dar lipsiți de discernămînt. În contrast, îi descria pe vrăjitorii din contemporaneitate ca pe oameni faimoși pentru gîndirea lor logică solidă și capacitatea de a modifica – atunci cînd consideră necesar – modul de operare al vrăjitoriei.

Don Juan mi-a explicat că premisele vrăjitorești pertinente visatului fuseseră prevăzute și create în mod firesc de vrăjitorii din timpuri străvechi. Întrucît aceste premise sînt esențiale în explicarea și înțelegerea visatului, este absolut necesar să scriu din nou despre ele, discutîndu-le. Cea mai mare parte a acestei cărți este, prin urmare, o reintroducere și dezvoltare a ceea ce am

prezentat în lucrările mele precedente. În timpul uneia dintre discuțiile noastre don Juan a declarat că pentru a putea aprecia statutul visatului și a celor care-l practică este necesar să fie înțeleasă strădania vrăjitorilor contemporani de a dirija vrăjitoria către abstract, îndepărtînd-o de concret.

– Ce înțelegi prin concret, don Juan? am întrebat eu.

– Partea practică a vrăjitoriei, a spus el. Fixația obsesivă a minții pe practici și metode, influența nejustificată asupra oamenilor. Toate acestea aparțin domeniului vrăjitorilor din trecut.

– Și ce înțelegi prin abstract?

– Acțiunea de căutare a libertății. A libertății de a percepe tot ceea ce este posibil din punct de vedere uman, eliberat de orice obsesii. Susțin că vrăjitorii contemporani sînt orientați către abstract pentru că ei sînt în căutarea libertății; nu îi interesează cîtuși de puțin cîștigurile concrete. Ei nu au funcții în societate, așa cum aveau vrăjitorii din trecut. Astfel încît nu-i vei descoperi în posturi de vizionari oficiali sau vrăjitori ai curții.

– Vrei să spui, don Juan, că trecutul nu are nici o valoare pentru vrăjitorii din zilele noastre?

– Ba cu siguranță că are valoare. Ceea ce nu ne place însă este sentimentul lăsat de acel trecut. Personal detest întunecimea și morbiditatea în gîndire. Mie îmi place imensitatea gîndirii. Oricum, indiferent de ceea ce îmi place sau îmi displace mie, trebuie să recunosc meritele vrăjitorilor din timpuri străvechi, pentru că au fost cei dintîi care au descoperit și au aplicat tot ceea ce cunoaștem și aplicăm în ziua de azi.

Don Juan mi-a explicat că cea mai mare descoperire a vrăjitorilor din trecut a fost perceperea esenței energetice a lucrurilor. Cunoașterea acestui adevăr avea o importanță atît de mare, încît a devenit premisa fundamentală a vrăjitoriei. În prezent, după o viață de disciplină și instruire, vrăjitorii

dobîndesc cu adevărat capacitatea de a percepe esenţa lucrurilor, capacitate pe care o denumesc clarviziune.

– Ce ar însemna pentru mine să pot percepe esenţa energetică a lucrurilor? l-am întrebat o dată pe don Juan.

– Ar însemna că poţi percepe energia în mod direct, a răspuns el. Prin înlăturarea laturii sociale a percepţiei, vei percepe esenţa tuturor lucrurilor. Tot ceea ce percepem este energie, dar, deoarece nu o putem percepe direct, prelucrăm percepţia pentru a o adapta unui tipar. Acest tipar este latura socială a percepţiei, pe care trebuie să o înlături.

– De ce trebuie să o înlătur?

– Pentru că aceasta reduce în mod deliberat sfera a ceea ce poate fi perceput şi ne face să credem că tiparul în care ne adaptăm percepţia este tot ceea ce există. Sînt convins că, pentru ca omul să poată supravieţui acum, percepţia sa trebuie să se schimbe din punct de vedere al fundamentării sociale.

– Ce este această fundamentare socială a percepţiei, don Juan?

– Certitudinea fizică cum că lumea este alcătuită din obiecte concrete. Numesc aceasta fundamentare socială pentru că toţi depun eforturi serioase şi intense pentru a ne direcţiona către a percepe lumea în acest mod.

– Dar atunci cum ar trebui să percepem lumea?

– Totul este energie. Întregul univers este energie. Fundamentarea socială a percepţiei noastre trebuie să fie certitudinea fizică cum că tot ceea ce există este energie. Este necesar să se depună eforturi mari ca să fim îndrumaţi cum să percepem energia ca energie. Atunci am avea ambele alternative la îndemînă.

– Este posibil ca oamenii să fie instruiţi în acest mod? am întrebat eu.

Don Juan a răspuns că este posibil şi că tocmai acest lucru era ceea ce făcea el cu mine şi cu ceilalţi învăţăcei ai săi. Ne învăţa un nou mod de a percepe, făcîndu-ne mai întîi să realizăm că ne prelucrăm percepţia pentru a o adapta unui tipar, îndrumîndu-ne apoi cu asiduitate să percepem energia în mod direct. M-a asigurat că această metodă este foarte asemănătoare celei folosite pentru a ne deprinde să percepem lumea activităţilor cotidiene.

Concepţia lui don Juan era că dependenţa noastră faţă de actul prelucrării percepţiei pentru adaptare la un tipar social dispare atunci cînd ne dăm seama că am acceptat tiparul ca moştenire de la strămoşii noştri, fără să ne ostenim să-l examinăm.

– Perceperea unei lumi de obiecte materiale cu valoare pozitivă sau negativă trebuie să fi fost absolut necesară pentru supravieţuirea strămoşilor noştri, a spus don Juan. După ce secole de-a rîndul am perceput lumea în acest fel, în mod obligator vom crede că lumea este alcătuită din obiecte.

– Nu pot să concep lumea în vreun alt mod, don Juan, m-am plîns eu. Este fără nici un dubiu o lume a obiectelor. Tot ce trebuie să facem pentru a demonstra acest lucru este să ne lovim de ele.

– Desigur că este o lume a obiectelor. Nu contrazicem acest fapt.

– Atunci, ce vrei să spui?

– Vreau să spun că, în primul rînd, este o lume a energiei şi abia în al doilea rînd o lume a obiectelor. Dacă nu pornim de la premisa că este o lume a energiei, nu vom fi niciodată capabili să percepem energia direct. Vom fi în permanenţă blocaţi de certitudinea fizică a exact ceea ce am evidenţiat adineauri: materialitatea obiectelor.

Argumentarea lui don Juan mi se părea extrem de deconcertantă. La timpul respectiv mintea mea refuza, pur şi simplu, să ia în considerare o altă modalitate de a înţelege lumea în afară celei care-mi era familiară. Afirmaţiile lui şi ideile pe care se străduia să le impună erau pentru mine sugestii neobişnuite, pe care nu puteam nici să le accept, dar nici să le resping.

– Modul nostru de a percepe lumea este cel al unui animal de pradă, mi-a spus el într-o zi. O manieră foarte eficientă de evaluare şi clasificare a hranei şi a pericolelor. Dar nu este unicul mod în care putem percepe lumea. Mai există unul, cel cu care încerc să te familiarizez: actul de a percepe esenţa tuturor lucrurilor – energia – în chip direct. Perceperea esenţei tuturor lucrurilor ne va face capabili să înţelegem, să clasificăm şi să ne înfăţişăm lumea în termeni absolut noi, mai interesanţi şi mai complecşi.

Aceasta era teza lui don Juan. Iar termenii mai complecşi la care se referea erau cei învăţaţi de la predecesorii săi, termeni ce corespund adevărurilor vrăjitoriei, ce nu au nici o fundamentare raţională şi nici o legătură cu realităţile cotidiene, dar care sînt adevăruri de necontestat pentru acei vrăjitori care percep energia direct şi pot *vedea* esenţa tuturor lucrurilor.

Pentru astfel de vrăjitori cea mai semnificativă acţiune vrăjitorească este de a *vedea* esenţa universului. În opinia lui don Juan, vrăjitorii din timpuri străvechi – primii care au *văzut* esenţa universului – au fost cei care au descris-o cel mai bine. Ei au afirmat că esenţa universului seamănă cu nişte fire incandescente întinse în infinit în toate direcţiile posibile, filamente luminoase cu conştiinţă de sine de un nivel ce este imposibil de înţeles pentru mintea omenească.

De la *vizualizarea* esenţei universului vrăjitorii din timpuri străvechi au trecut la *vizualizarea* esenţei energetice a fiinţelor umane. Don Juan spunea că ei au descris fiinţele umane ca pe

nişte forme luminoase, similare unor ouă uriaşe, şi le-au mumit ouă luminoase.

– Atunci cînd vrăjitorii *vizualizează* o fiinţă umană, spunea don Juan, ceea ce *văd* este o formă luminoasă uriaşă care pluteşte, producînd – în mişcarea sa – o brazdă adîncă în energia pămîntului, ca şi cînd forma luminoasă ar tîrî după sine o rădăcină.

Don Juan avea senzaţia că forma noastră energetică se tot schimbă de-a lungul timpului. El spunea că toţi vizionarii pe care-i cunoştea – inclusiv el însuşi – *vedeau* fiinţele umane în forme mai degrabă de mingi sau chiar de pietre funerare, decît de ouă. Dar, din cînd în cînd – din motive necunoscute lor – vrăjitorii pot *vedea* o persoană a cărei energie este de forma unui ou. Don Juan era de părere că oamenii contemporani cu energie în formă de ou sînt mult mai asemănători cu oamenii din timpuri străvechi.

Pe parcursul prelegerilor sale, don Juan a discutat şi explicat în repetate rînduri ceea ce considera el că este descoperirea decisivă a vrăjitorilor din timpuri străvechi. O numea particularitatea crucială a fiinţelor umane ca mingi luminoase: o zonă rotundă de strălucire intensă, de mărimea unei mingi de tenis, aflată permanent în interiorul mingii luminoase, la acelaşi nivel cu suprafaţa acesteia, la o distanţă de aproximativ şaizeci de centimetri în spatele muchiei omoplatului drept al persoanei respective.

Deoarece mi-a fost greu să-mi imaginez toate acestea de prima dată, don Juan mi-a făcut o descriere mai exactă. El mi-a explicat că mingea luminoasă este mult mai mare decît corpul omului, că zona de strălucire intensă face parte din această minge de energie, fiind plasată într-un loc ce se află la înălţimea omoplaţilor, la un braţ distanţă de spatele persoanei. El spunea

că – după ce au *văzut* ce face această zonă – vrăjitorii din vechime au denumit-o punctul de asamblare.

– Ce face punctul de asamblare? am întrebat eu.

– Ne face apți de a percepe, a răspuns el. Vrăjitorii din vechime au *văzut* că în ființele umane percepția se asamblează acolo, în acel punct. *Văzînd* că toți oamenii vii posedă un asemenea punct de strălucire, vrăjitorii au conchis că percepția în general are loc în acel punct într-o manieră adecvată, după caz.

– Ce au *văzut* vrăjitorii din vechime care să îi facă să tragă concluzia că percepția are loc în punctul de asamblare? am întrebat.

Don Juan a răspuns că, mai întîi, au *văzut* că numai un număr redus dintre milioanele de filamente luminoase de energie ale universului ce străbat întregul corp al mingii luminoase trece direct prin punctul de asamblare, ceea ce era și de așteptat datorită faptului că acesta este mic în comparație cu întregul.

Apoi au *văzut* încă o zonă de luminozitate, de formă sferică, puțin mai mare decît punctul de asamblare, care se află întotdeauna în jurul acestuia și intensifică la maximum luminozitatea filamentelor ce trec direct prin ea.

Și în cele din urmă au văzut două lucruri. Primul – că punctele de asamblare ale ființelor umane se pot mișca din locul în care sînt plasate de obicei. Al doilea – că, atunci cînd punctul de asamblare se află în poziția sa obișnuită, percepția și starea conștientă a individului observat par să fie normale, judecînd după comportamentul său normal.

Dar, atunci cînd punctele de asamblare și sferele de luminozitate care le înconjoară se află într-o poziție diferită de cea obișnuită, comportamentul ciudat al indivizilor pare să indice o stare conștientă diferită și faptul că ei percep într-un mod diferit.

Concluzia pe care au tras-o vrăjitorii din vechime din toate acestea a fost că, cu cît este mai mare deplasarea punctului de asamblare de poziția sa obișnuită, cu atît este mai neobișnuit comportamentul, și, evident, modificarea stării conștiente și a percepției ce se manifestă în consecință.

– Te rog să observi că, atunci cînd vorbesc despre *văzut*, mă exprim întotdeauna cu „creînd impresia că" sau „părînd că", m-a prevenit don Juan. Tot ceea ce *vede* cineva este atît de unic, încît nu există manieră de a vorbi despre această experiență decît prin compararea cu ceva ce ne este cunoscut.

Spunea că cel mai adecvat exemplu care ilustrează această dificultate este modul în care vrăjitorii vorbesc despre punctul de asamblare și luminozitatea care îl înconjoară. Le caracterizează cu termenul de strălucire, dar nu poate fi vorba cu adevărat de strălucire deoarece vizionarii nu *văd* aceste lucruri cu ochii. Trebuie totuși să evidențieze diferența și atunci spun că punctul de asamblare este o zonă de lumină strălucitoare și că în jurul lui este un halo, o luminozitate. Don Juan a subliniat că sîntem atît de dependenți de simțul văzului, atît de guvernați de percepția noastră de animal de pradă, încît tot ceea ce *vedem* trebuie redat în termenii a ceea ce vede în mod normal ochiul animalului de pradă.

După ce au *văzut* ceea ce păreau să facă punctul de asamblare și luminozitatea care îl înconjura, vrăjitorii din vechime – a spus don Juan – au formulat o explicație. Au avansat ideea că la ființele umane punctul de asamblare – prin focalizarea sferei sale luminoase asupra filamentelor de energie ale universului ce trec direct prin el – asamblează automat, fără nici un fel de premeditare, respectivele filamente într-o percepție ferm definită asupra lumii.

– Cum sînt filamentele, despre care vorbești, asamblate într-o percepție fermă despre lume? am întrebat eu.

– Nimeni nu poate ști acest lucru, a răspuns el cu emfază. Vrăjitorii *văd* mișcarea energiei, dar faptul că *văd* această mișcare nu le poate explica cum și de ce se mișcă energia.

Don Juan susținea că, *văzînd* că milioane de filamente de energie conștientă trec prin punctul de asamblare, vrăjitorii din vechime au emis ipoteza că – în trecere – acestea se adună la un loc, unite de luminozitatea care înconjoară punctul. După ce au *văzut* că luminozitatea este extrem de slabă la oamenii în stare de inconștiență sau pe moarte și că este total absentă la cadavre, vrăjitorii au fost convinși că această luminozitate este starea conștientă.

– Dar punctul de asamblare? Este și el absent în cazul cadavrelor? am întrebat.

Don Juan a răspuns că nu există nici o urmă a punctului de asamblare la o ființă decedată întrucît punctul de asamblare și luminozitatea care îl înconjoară sînt semne ale prezenței vieții și ale stării conștiente. Concluzia inevitabilă a vrăjitorilor din timpuri străvechi a fost că starea conștientă și percepția sînt corelate și se află în strînsă dependență față de punctul de asamblare și luminozitatea care-l înconjoară.

– Este posibil ca vrăjitorii să se fi înșelat în privința a ceea ce au *văzut*? am întrebat.

– Nu pot să-ți explic de ce, dar nu există posibilitatea ca vrăjitorii să se înșele asupra a ceea ce *văd*, a spus don Juan pe un ton ce nu admitea discuție. Concluziile la care au ajuns pe baza celor *văzute* pot fi greșite, dar asta numai din cauză că erau oameni simpli, fără cultură. Pentru a preveni un astfel de dezastru, vrăjitorii trebuie să-și cultive facultățile intelectuale prin toate mijloacele ce le stau la îndemînă.

Apoi și-a îmblînzit tonul și a remarcat că ar fi infinit mai sigur pentru vrăjitori să rămînă numai la nivelul descrierii a ceea

ce *văd*, dar că tentația de a trage concluzii și de a explica – fie numai pentru ei înșiși – este prea mare ca să poată rezista.

O altă configurație a energiei pe care vrăjitorii din vechime au putut să o *vadă* și să o studieze este efectul deplasării punctului de asamblare. Don Juan spunea că, atunci cînd punctul de asamblare se mută în altă poziție, în punctul respectiv se formează o nouă aglomerare de milioane de filamente luminoase de energie. Vrăjitorii din vechime au *văzut* acest lucru și au conchis că – întrucît luminozitatea stării conștiente este totdeauna prezentă acolo unde se află punctul de asamblare – percepția este în mod automat asamblată în acel loc. Însă, din cauza poziției diferite a punctului de asamblare, lumea reprezentată nu poate fi lumea vieții noastre cotidiene.

Don Juan mi-a explicat că vrăjitorii din vechime au putut distinge două tipuri de deplasare a punctului de asamblare. Unul era deplasarea în orice poziție pe suprafața sau în interiorul mingii luminoase, pe care au numit-o *translație*. Celălalt tip era o deplasare într-o poziție aflată în afara mingii luminoase pe care au denumit-o *transfer*. Au descoperit că diferența dintre translație și transfer constă în natura percepției pe care o permite fiecare.

Întrucît translațiile punctului de asamblare sînt deplasări în interiorul mingii luminoase, lumile generate de ele – indiferent cît de stranii, incredibile sau splendide ar fi – sînt totuși lumi ce țin de domeniul umanului. Acesta este format de filamentele de energie care trec prin întreaga minge luminoasă. Prin contrast, transferul punctului de asamblare – reprezentînd o deplasare în afara mingii luminoase – antrenează filamente de energie de dincolo de domeniul umanului. Perceperea unor asemenea filamente generează lumi ce sînt mai presus de nivelul nostru de înțelegere, lumi de neconceput, fără nici o urmă de antecedente umane în ele.

În modul meu de a judeca, de pe atunci, problema validării afirmațiilor avea un rol esențial.

– Iartă-mă, don Juan, i-am spus eu într-una din împrejurări, dar chestiunea aceasta a punctului de asamblare este o idee atît de forțată, atît de greu de admis, încît nu știu cum s-o abordez și ce opinie să-mi formez.

– Nu trebuie să faci decît un singur lucru, a replicat el. Să *vezi* punctul de asamblare! Nu este așa de dificil să-l *vezi*. Dificil este să străpungi zidul pe care îl avem cu toții în mințile noastre și care ne ține în loc. Pentru a-l sparge nu avem nevoie decît de energie. O dată ce avem energie, *văzutul* se întîmplă de la sine. Secretul constă în a abandona fortăreața de automulțumire și falsă securitate în care ne complacem.

– Pentru mine este evident, don Juan, că este nevoie de multe cunoștințe pentru a putea *vedea*. Nu este doar o chestiune de a avea energie.

– Ba este doar o chestiune de a avea energie, crede-mă. Partea cea mai grea este să te convingi pe tine însuți că acest lucru poate fi făcut. Și pentru asta trebuie să ai încredere în nagual. Splendoarea vrăjitoriei rezidă în faptul că fiecare vrăjitor trebuie să probeze totul prin proprie experiență. Îți vorbesc despre principiile vrăjitoriei nu în speranța că le vei memora, ci în speranța că le vei practica.

Don Juan avea, fără îndoială, dreptate în ceea ce privește necesitatea încrederii. În stadiile de început ale uceniciei mele de treisprezece ani pe lîngă el, cea mai dificilă problemă a fost să realizez asocierea mea cu lumea și persoana sa. Această asociere însemna că trebuie să învăț să am încredere absolută în el, acceptîndu-l fără rezerve ca nagual.

Rolul esențial al lui don Juan în lumea vrăjitorilor era sintetizat în titlul acordat de egalii săi; era numit *nagual*. Mi s-a explicat că acest concept definește orice persoană – bărbat sau

femeie – care posedă un anumit gen de configurație a energiei ce unui vizionar i se prezintă ca o dublă minge luminoasă. Vizionarii cred că, atunci cînd una dintre aceste persoane intră în lumea vrăjitorilor, această suprasarcină de energie se transformă în extraputere și capacitatea de a conduce. Astfel, nagualul este în mod firesc îndrumătorul și conducătorul unui grup de vrăjitori.

La început, mi s-a părut deranjant – dacă nu chiar detestabil – să nutresc o asemenea încredere în don Juan. Atunci cînd am discutat însă acest aspect cu el, m-a asigurat că și lui îi fusese la fel de greu să aibă încredere în profesorul său în asemenea măsură.

– I-am spus profesorului meu același lucru pe care mi-l spui tu mie acum, a afirmat don Juan. Iar el mi-a răspuns că, fără să ai încredere în nagual, nu există posibilitatea de ușurare și destindere, deci nu există posibilitatea de a curăța resturile dăunătoare din viața noastră pentru a ne putea elibera.

Don Juan continua să susțină cîtă dreptate avusese profesorul său, iar eu continuam să-mi susțin totalul dezacord față de idee. I-am spus că faptul că fusese crescut într-un mediu de o religiozitate sufocantă a avut efecte devastatoare asupra mea și că preceptele profesorului său, ca și propria lui acceptare deplină a acestora, îmi aminteau de dogma obedienței, pe care fusesem obligat să o învăț în copilărie și pe care o detestam.

– Cînd vorbești despre nagual pare că exprimi un fel de precept religios, am spus eu.

– Poți să crezi ce vrei, a răspuns don Juan cu îndîrjire. Faptul rămîne ca atare, nu se poate face nimic fără nagual. O știu și o afirm răspicat. La fel au făcut toți nagualii dinaintea mea. Dar nu au făcut aceste afirmații pentru a-și susține importanța și nici eu nu fac acest lucru. Afirmația că nu există cale fără nagual se referă absolut numai la faptul că omul respectiv – nagualul – este

nagual pentru că poate să reflecte abstractul, spiritul, mai bine decît alți oameni. Dar asta-i tot. Legătura noastră este cu spiritul însuși și doar întîmplător cu omul care ne aduce mesajul său.

Am învățat într-adevăr să am încredere absolută în don Juan, ca nagual, și aceasta – așa cum spusese el – mi-a adus un imens sentiment de ușurare și destindere, o mai mare capacitate de a accepta ceea ce se străduia el să mă învețe.

În prelegerile sale don Juan punea mare accent pe explicarea și discutarea punctului de asamblare. L-am întrebat o dată dacă punctul de asamblare avea vreo legătură cu corpul fizic.

– Nu are nici o legătură cu ceea ce percepem în mod normal drept corpul nostru, a spus el. Este parte a oului luminos, care este eul nostru energetic.

– Cum este deplasat? am întrebat.

– Prin curenții de energie. Șocuri de energie ce se produc în afara sau înăuntrul formei noastre energetice. De obicei, sînt curenți imprevizibili, a căror apariție este întîmplătoare, dar – în cazul vrăjitorilor – sînt cît se poate de previzibili și se supun voinței vrăjitorului.

– Dumneata însuți poți simți acești curenți?

– Orice vrăjitor îi simte. De fapt, orice ființă umană îi simte, dar oamenii obișnuiți sînt prea preocupați de interesele lor personale ca să dea vreo atenție simțămintelor de genul acesta.

– Cum se simt acești curenți?

– Ca un ușor disconfort, o senzație vagă de tristețe, urmată imediat de una de euforie. Deoarece nici tristețea și nici euforia nu au o cauză explicabilă, nu le considerăm niciodată ca veritabile atacuri ale necunoscutului asupra noastră, ci drept stări sufletești inexplicabile și nemotivate.

– Ce se întîmplă cînd punctul de asamblare se deplasează în afara formei noastre energetice? Plutește, pur și simplu, în exterior? Sau este atașat de mingea luminoasă?

– Punctul împinge contururile formei energetice în afară, fără să rupă însă marginile sale de delimitare energetică.

Don Juan mi-a explicat că rezultatul final al deplasării punctului de asamblare este modificarea totală a formei energetice a ființei umane. În loc să fie ca o minge sau ca un ou, forma devine ceva ce seamănă cu o pipă. Muștiucul pipei este punctul de asamblare, iar bolul pipei este ceea ce rămîne din mingea luminoasă. Dacă punctul de asamblare continuă să se deplaseze, vine un moment cînd mingea luminoasă devine o subțire linie de energie.

Don Juan a precizat în continuare că vrăjitorii din vechime au fost singurii care au reușit să realizeze această transformare extraordinară a formei energetice. Iar eu l-am întrebat dacă, în noua lor formă energetică, respectivii vrăjitori mai erau totuși oameni.

– Desigur că erau încă oameni, a răspuns el. Dar cred că ceea ce vrei cu adevărat să știi este dacă erau oameni cu rațiune logică, persoane pe care să te poți bizui. Ei bine, nu prea.

– Prin ce erau ei diferiți?

– Prin preocupări. Grijile și strădaniile omenești nu aveau nici o semnificație pentru ei. Totodată, înfățișarea lor era cu totul schimbată.

– Vrei să spui că nu aveau înfățișare de oameni?

– Este foarte greu să spui ce era schimbat la acei vrăjitori. Desigur că aveau înfățișare de oameni. Ce altă înfățișare puteau să aibă? Dar nu erau tocmai cum te-ai fi așteptat să fie. Și totuși, dacă m-ai forța să-ți spun în ce fel erau deosebiți, n-aș reuși, așa cum un cîine care se învîrte după coada sa nu reușește să o prindă.

– Ai cunoscut vreodată pe vreunul dintre ei, don Juan?

– Da, am cunoscut unul.

– Cum arăta?

– În ceea ce privește înfățișarea sa, arăta ca o persoană obișnuită. Ceea ce era neobișnuit era comportamentul său.

– În ce fel era neobișnuit?

– Tot ce pot să-ți spun este că comportamentul acelui vrăjitor era ceva ce depășește orice închipuire. Dar ar fi greșit să reducem totul la aspectul comportamentului. Este într-adevăr ceva ce trebuie văzut pentru a putea fi apreciat.

– Erau toți acei vrăjitori despre care vorbim ca cel pe care l-ai cunoscut?

– Cu siguranță, nu. Nu pot ști cum erau ceilalți decît prin intermediul povestirilor vrăjitorilor ce s-au transmis din generație în generație. Iar aceste povestiri îi descriu ca fiind foarte ciudați.

– Vrei să spui monstruoși?

– Nicidecum. Se spune că erau foarte plăcuți, dar extrem de înspăimîntători. Erau mai degrabă ca niște creaturi necunoscute. Ceea ce face ca omenirea să fie omogenă este faptul că toți sîntem niște mingi luminoase. Iar vrăjitorii aceia nu mai erau mingi de energie, ci linii de energie care încercau să se curbeze în cercuri, ceea ce nu prea le reușea.

– Ce s-a întîmplat în cele din urmă cu ei, don Juan? Au murit?

– Povestirile vrăjitorilor susțin că, datorită faptului că au reușit să-și alungească forma, acei vrăjitori au reușit totodată să-și prelungească durata stării lor conștiente. Astfel încît sînt vii și conștienți pînă în ziua de azi. Există relatări despre reapariția lor periodică pe pămînt.

– Ce crezi personal despre toate astea, don Juan?

– Este mult prea straniu pentru mine. Ceea ce-mi doresc eu este libertate. Libertatea de a-mi menține starea conștientă, dispărînd totuși în imensitate. După părerea mea personală, acei vrăjitori din vechime au fost niște oameni excentrici, obsedați

de o idee și capricioși, care au fost prinși în urzeala propriilor mașinațiuni. Dar nu te lăsa influențat de sentimentele mele. Realizarea vrăjitorilor din vechime este un lucru fără egal. Fie și numai pentru faptul că ne-au demonstrat că potențialul omului nu este deloc de neglijat.

O altă temă a explicațiilor lui don Juan era necesitatea absolută de uniformitate și coeziune energetică în scopul realizării percepției. Punctul lui de vedere era că noi, oamenii, percepem lumea pe care o cunoaștem în termenii în care o facem numai pentru că avem uniformitate și coeziune energetică. Spunea că ajungem în mod automat să îndeplinim aceste două condiții energetice în cursul perioadei de creștere și educație și că aceste calități sînt atît de acceptate ca ceva de la sine înțeles, încît nu ne dăm seama de importanța lor vitală pînă nu ne confruntăm cu posibilitatea de a percepe alte lumi decît lumea pe care o cunoaștem. Abia în astfel de momente devine evident faptul că avem nevoie de o nouă uniformitate și coeziune energetică adecvate pentru a putea percepe coerent și complet.

L-am întrebat ce erau acelea uniformitate și coeziune și mi-a răspuns că forma energetică a omului are uniformitate în sensul că orice ființă umană de pe pămînt are forma unei mingi sau a unui ou. Iar faptul că energia omului este strînsă laolaltă în formă de minge sau ou arată că aceasta are coeziune. Spunea că un exemplu de unitate și coeziune nouă era forma energetică a vrăjitorilor din vechime, atunci cînd a devenit o simplă linie: fiecare dintre ei a devenit în mod uniform o linie și a rămas în mod coeziv o linie. Uniformitatea și coeziunea la nivel de linie le-a permis acelor vrăjitori să perceapă o lume nouă și omogenă.

– Cum se obțin uniformitatea și coeziunea? am întrebat.

– Factorul cheie este poziția punctului de asamblare sau, mai degrabă, fixarea punctului de asamblare, a spus el.

La momentul respectiv nu a vrut să intre în amănunte, așa că l-am întrebat dacă acei vrăjitori din vechime ar fi putut să revină la forma de ou. Mi-a răspuns că, la un anumit punct ar fi putut, dar că nu au făcut-o. Iar după aceea s-a instalat coeziunea de tipul liniei și a făcut imposibilă revenirea la forma inițială. Era de părere că ceea ce a instalat definitiv coeziunea de tipul liniei, împiedicîndu-i să se întoarcă la forma inițială, era o chestiune de opțiune și aviditate. Posibilitățile acelor vrăjitori în domeniul a ceea ce puteau percepe și face ca linii de energie erau cu mult mai mari decît posibilitățile de a acționa și percepe ale oricărui om obișnuit sau vrăjitor obișnuit.

Mi-a explicat că domeniul umanului, atunci cînd cineva este o minge de energie, reprezintă filamentele de energie care trec prin spațiul aflat în interiorul granițelor mingiei. În mod normal, nu percepem tot domeniul umanului, ci probabil numai o miime din el. Opinia lui era că, avînd în vedere acest lucru, devine cu atît mai evidentă măreția a ceea ce au făcut vrăjitorii din vechime: ei s-au extins într-o linie avînd o lungime de o mie de ori mai mare decît diametrul unui ou energetic și au perceput toate filamentele energetice care treceau prin acea linie.

La insistențele lui, am făcut eforturi gigantice să înțeleg noul tipar de configurație energetică pe care mi-l prezenta. În cele din urmă, după multe reluări, am reușit să-mi precizez ideea filamentelor de energie în interiorul și în exteriorul mingii luminoase. Dar dacă îmi închipuiam o mulțime de mingi luminoase, tiparul se destrăma. Într-o mulțime de mingi luminoase, raționam eu, filamentele de energie aflate în exteriorul uneia vor fi, prin forța lucrurilor, în interiorul celei adiacente. Astfel că, într-o mulțime, nu pot exista filamente de energie în afara mingilor luminoase.

– Pentru a putea înțelege toate acestea nu trebuie să te folosești de rațiune, a spus don Juan, după ce a ascultat cu atenție toate argumentele mele. Nu am cum să explic ce au în vedere vrăjitorii prin filamentele aflate în interiorul și în afara formei umane. Atunci cînd vizionarii *văd* forma energetică umană, ei *văd* o singură minge de energie. Dacă lîngă aceasta se află o altă minge luminoasă, cea de a doua este și ea *văzută* ca o singură minge energetică. Ideea unei mulțimi de mingi luminoase provine din cunoștințele tale referitoare la mulțimile de oameni. În universul energiei, însă, sînt numai entități individuale separate, înconjurate de infinitate. Trebuie să *vezi* asta tu însuți.

I-am replicat atunci lui don Juan că era lipsit de sens să-mi spună să *văd* eu însumi cînd știa că nu pot face acest lucru. Iar el mi-a propus să împrumut energia sa și să mă folosesc de ea pentru a *vedea.*

– Cum pot să fac asta? Să împrumut energia dumitale?

– Foarte simplu. Pot face ca punctul tău de asamblare să se transleze într-o altă poziție, mai propice pentru a percepe energia în mod direct.

Din cîte îmi amintesc, aceea a fost prima dată cînd s-a referit deliberat la ceea ce făcuse tot timpul: să mă determine să intru într-o stare conștientă incoprehensibilă, care contrazicea ideea mea despre lume și despre mine însumi, o stare pe care o numea a doua atenție. Așa că, pentru a face ca punctul meu de asamblare să se transleze într-o poziție mai adecvată pentru a percepe energia direct, don Juan mi-a tras o palmă în spate, între omoplați, cu o asemenea forță, încît mi s-a tăiat respirația. Am crezut că am leșinat sau că lovitura m-a adormit. Brusc, vedeam sau visam că văd ceva ce literalmente depășea orice posibilitate de

descriere. Fire strălucitoare de lumină veneau de pretutindeni, îndreptîndu-se în toate direcțiile, fire de lumină ce nu semănau cu nimic din ceea ce cunoștea mintea mea. Cînd mi-am recăpătat respirația sau cînd m-am trezit, don Juan m-a întrebat plin de speranță:

– Ei, ce ai *văzut*?

Cînd i-am răspuns cu sinceritate, „Lovitura dumitale m-a făcut să văd stele", a rîs cu hohote.

A afirmat că nu eram încă pregătit pentru a înțelege percepțiile neobișnuite pe care le-am avut.

– Am produs o translație a punctului tău de asamblare, a spus el în continuare, și pentru o clipă ai visat filamentele universului. Dar încă nu posezi disciplina și nici energia de a-ți reorganiza unitatea și coeziunea. Vrăjitorii din vechime erau maeștri desăvîrșiți în astfel de reorganizări. În felul acesta, au *văzut* ei tot ceea ce poate fi *văzut* de om.

– Ce înseamnă să-ți reorganizezi unitatea și coeziunea?

– Înseamnă să intri în cea de a doua atenție, prin menținerea punctului de asamblare în noua sa poziție, nepermițîndu-i să alunece înapoi în poziția inițială.

Apoi don Juan mi-a dat definiția tradițională a celei de a doua atenții. Spunea că vrăjitorii din vechime au numit rezultatul fixării într-o nouă poziție a punctului de asamblare cea de a doua atenție și că o considerau o sferă de activitate atotcuprinzătoare, la fel cum era și atenția din lumea cotidiană. A evidențiat faptul că vrăjitorii dispuneau într-adevăr de două sfere complete pentru acțiunile lor: una mică, numită prima atenție sau conștiința lumii noastre cotidiene, însemnînd fixarea punctului de asamblare în poziția sa obișnuită; și o sferă mult mai largă, cea de a doua atenție sau conștiința altor lumi, însemnînd fixarea punctului de asamblare în fiecare dintre enormul număr de noi poziții.

Don Juan m-a ajutat să cunosc lucruri de neexplicat în cea de a doua atenție prin intermediul a ceea ce numea el uneltire de vrăjitor: lovindu-mă ușor sau cu putere pe spate, la înălțimea omoplaților. Susținea că prin aceste lovituri îmi deplasa punctul de asamblare. Din punctul meu empiric de vedere, aceste deplasări însemnau că conștiința mea intra într-o extrem de deconcertantă stare de neasemuită claritate, o stare de ultraconștient, în care mă găseam pentru scurte perioade de timp, cînd puteam înțelege orice cu minimum de pregătire prealabilă. Nu era o stare prea plăcută. De cele mai multe ori semăna cu un vis ciudat, dar atît de intens, încît starea conștientă normală devenea – prin comparație – ceva foarte palid.

Don Juan justifica necesitatea acestor manevre, spunînd că în starea conștientă normală vrăjitorul îl învață pe ucenic conceptele și procedurile de bază, iar în cea de a doua atenție îi dă explicații abstracte amănunțite.

De regulă, ucenicii nu-și amintesc deloc aceste explicații, deși le înmagazinează cumva – absolut intacte – în memoria lor. Vrăjitorii s-au folosit de această particularitate specifică memoriei și au transformat acțiunea de a-și aminti tot ceea ce li se întîmplă în cea de a doua atenție într-una din cele mai dificile și mai complexe misiuni ale vrăjitoriei.

Vrăjitorii susțin această particularitate specifică a memoriei și misiunea de a-și aminti cu afirmația că, de fiecare dată cînd cineva intră în cea de a doua atenție, punctul de asamblare este într-o altă poziție. Deci, pentru a-și aminti, individul trebuie să-și reașeze punctul de asamblare în exact aceeași poziție pe care o avea în momentul în care s-au petrecut respectivele intrări în cea de a doua atenție. Don Juan m-a asigurat că vrăjitorii nu numai că își aminteau perfect de tot, dar și că – prin actul de redeplasare a punctului de asamblare în fiecare din pozițiile specifice – chiar retrăiau fiecare experiență avută. Totodată, m-a încredințat că

vrăjitorii își dedică întreaga viață pentru a-și îndeplini această misiune de a-și aminti.

În cea de a doua atenție don Juan mi-a dat explicații foarte detaliate în ceea ce privește vrăjitoria, știind că exactitatea și conținutul acestor instrucțiuni vor rămîne absolut intacte pe toată durata vieții mele. În ceea ce privește această calitate a exactității el spunea:

– A deprinde ceva în cea de a doua atenție este similar cu procesul de deprindere a cunoștințelor din perioada copilăriei. Ceea ce deprindem atunci rămîne pentru toată viața. „Este ca o a doua natură", obișnuim să spunem despre ceva ce am învățat cînd eram copii.

Judecînd din situația mea actuală, îmi dau seama că don Juan m-a făcut să intru – cît de des a putut – în cea de a doua atenție, pentru a mă forța să-mi mențin – pentru perioade lungi de timp – noi poziții ale punctului meu de asamblare și să percep coerent în aceste poziții, adică a avut în vedere să mă forțeze să-mi reorganizez uniformitatea și coeziunea.

Am reușit de nenumărate ori să percep totul cu aceeași precizie cu care percep lucrurile în lumea cotidiană. Problema era incapacitatea mea de a face legătura între acțiunile mele din cea de a doua atenție și conștiința mea din viața cotidiană. Au fost necesare multe eforturi și mult timp ca să ajung să înțeleg ce este cea de a doua atenție. Nu atît din cauza caracterului său complicat și complex – care este într-adevăr extrem, cît pentru că – o dată întors în starea normală de conștiință – constatam că-mi era imposibil să-mi amintesc nu numai faptul că intrasem în cea de a doua atenție, ci și că exista o astfel de stare.

O altă descoperire colosală pe care și-o revendicau vrăjitorii din vechime și pe care don Juan mi-a explicat-o cu minuțiozitate a fost să constate că punctul de asamblare se

deplasează cu multă ușurință în timpul somnului. Descoperirea a condus la o alta: că visele sînt în întregime asociate cu această deplasare. Vrăjitorii din vechime au *văzut* că, cu cît era mai mare deplasarea, cu atît era visul mai neobișnuit și viceversa: cu cît era mai neobișnuit visul, cu atît era mai mare deplasarea. Don Juan spunea că această constatare i-a determinat să conceapă metode sofisticate pentru a forța deplasarea punctului de asamblare, cum ar fi ingerarea de plante ce pot produce stări de conștiință modificate, supunerea la foame, oboseală și stres și, mai ales, exercitarea controlului asupra viselor. În acest fel – și probabil fără să realizeze faptul – ei au creat visatul.

Într-o zi, pe cînd ne plimbam prin piața orașului Oaxaca, don Juan mi-a prezentat cea mai coerentă definiție a visatului din punctul de vedere al unui vrăjitor.

– Vrăjitorii consideră visatul ca pe o artă extrem de rafinată, a spus el, arta de a dizloca după dorință punctul de asamblare din poziția sa obișnuită, pentru a intensifica și a extinde gama celor ce pot fi percepute.

Spunea că vrăjitorii din vechime au consolidat arta visatului pe baza a cinci premise pe care le-au *văzut* în fluxul de energie al ființelor umane.

În primul rînd au *văzut* că numai filamentele de energie care trec direct prin punctul de asamblare pot fi asamblate în percepție coerentă.

În al doilea rînd, au *văzut* că, dacă punctul de asamblare este dizlocat în altă poziție, indiferent cît de mică este deplasarea sa, prin el încep să treacă alte filamente de energie, care pînă atunci nu au trecut pe acolo și care, angrenînd conștiința, forțează asamblarea acestor cîmpuri energetice neobișnuite într-o percepție stabilă și coerentă.

În al treilea rînd, au *văzut* că – în cursul viselor obişnuite – punctul de asamblare se dizlocă de la sine cu uşurinţă într-o altă poziţie de pe suprafaţa sau din interiorul oului luminos.

În al patrulea rînd, au *văzut* că punctul de asamblare poate fi făcut să se mişte în poziţii aflate în afara oului luminos, în drumul filamentelor luminoase ale universului.

Şi, în al cincilea rînd, au *văzut* că, prin disciplină şi antrenament, este posibilă învăţarea şi efectuarea – în cursul somnului şi al viselor obişnuite – a deplasării sistematice a punctului de asamblare.

2. PRIMA POARTĂ A VISATULUI

Ca o introducere la prima sa lecţie despre visat, don Juan a vorbit despre cea de a doua atenţie ca progresie: începînd ca idee ce ne vine mai mult ca o curiozitate decît ca posibilitate reală; transformîndu-se în ceva ce poate fi doar simţit, aşa cum este simţită o senzaţie; şi evoluînd în final într-o stare sau un domeniu de aspecte practice ori o forţă extraordinară care deschide în faţa noastră lumi ce depăşesc cele mai fantastice închipuiri.

Atunci cînd explică vrăjitoria, vrăjitorii au două opţiuni. Una este să vorbească în termeni metaforici despre o lume de dimensiuni magice. Cealaltă este să explice acţiunile lor în termenii abstracţi specifici vrăjitoriei. Am preferat întotdeauna această a doua modalitate, deşi nici una din ele nu poate satisface pe deplin mintea raţională a unui occidental.

Don Juan mi-a spus că ceea ce avea în vedere prin descrierea metaforică a celei de a doua atenţii ca progresie era să sublinieze faptul că – fiind un derivat al deplasării punctului de asamblare – cea de a doua atenţie nu se produce în mod natural, ci trebuie proiectată în mod deliberat ca intenţie – începînd cu intenţionarea ei ca idee şi sfîrşind prin intenţionarea ei ca o conştienţă stabilă şi controlată a deplasării punctului de asamblare.

– Te voi învăța primul pas către dobîndirea puterii, a spus don Juan la începutul instruirii în arta visatului. Te voi învăța cum să organizezi visatul.

– Ce înseamnă să organizezi visatul?

– Înseamnă să stăpînești practic și cu mare precizie situația generală dintr-un vis. De exemplu, poți visa că te afli în clasă. Să organizezi visatul înseamnă să nu lași visul să alunece în altceva. Cum ar fi să treacă brusc din clasă undeva în munți. Cu alte cuvinte, ții sub control imaginea clasei și nu o lași să dispară pînă nu vrei tu.

– Dar este posibil să faci acest lucru?

– Desigur că este posibil. Acest gen de control nu diferă de controlul pe care îl avem asupra oricărei situații din viața cotidiană. Vrăjitorii sînt obișnuiți cu el și îl realizează de fiecare dată cînd au nevoie sau doresc să o facă. Pentru a te obișnui și tu cu aceasta, trebuie, la început, să faci ceva cît se poate de simplu. Diseară, în visele tale, trebuie să îți privești mîinile.

Nu am vorbit mai mult despre asta în starea de conștiență a vieții cotidiene. Dar în amintirile privind experiențele mele din cea de a doua atenție am descoperit că discutaserăm mai larg pe această temă. De pildă, îmi exprimasem simțămintele în ceea ce privește absurditatea acțiunii, iar don Juan îmi sugerase să consider totul în termenii unei cercetări antrenante și amuzante și nu ai uneia solemne și morbide.

– Poți să devii oricît de grav și greoi dorești cînd vorbim de visat, a spus el. Pentru explicații este totdeauna nevoie de o judecată adîncă. Dar cînd visezi, să fii ușor ca fulgul. Visatul trebuie să fie făcut cu integritate și seriozitate, dar cu bună dispoziție și cu încrederea celui lipsit de orice griji. Numai în aceste condiții este posibil ca visele noastre să se transforme în visat.

Don Juan m-a asigurat că alesese în mod arbitrar mîinile mele ca ceea ce trebuia să caut în visele mele și căutarea a orice

altceva era la fel de justificată. Scopul acțiunii nu era găsirea unui anumit lucru, ci antrenarea atenției visatului.

Don Juan definea atenția visatului ca pe stăpînirea asupra propriilor vise pe care o dobîndește cineva atunci cînd își fixează punctul de asamblare într-o oricare nouă poziție în care a fost deplasat în timpul viselor. În termeni mai generali, numea atenție a visatului o fațetă incomprehensibilă a conștiinței, care există independent, așteptînd momentul în care o vom implica, un moment în care îi vom da un scop; este o facultate ascunsă, pe care o are în rezervă fiecare dintre noi, dar pe care nu are posibilitatea să o folosească în viața cotidiană.

Primele mele încercări să-mi privesc mîinile în vis au fost un adevărat fiasco. După luni de eforturi eșuate, am renunțat și m-am plîns din nou lui don Juan de absurditatea unei astfel de acțiuni.

– Există șapte porți, mi-a spus el în replică, iar visătorii trebuie să le deschidă pe toate șapte, una cîte una. Te afli în fața primei porți, pe care trebuie să o deschizi pentru a putea visa.

– De ce nu mi-ai spus asta dinainte?

– Ar fi fost lipsit de sens să-ți vorbesc despre porțile visatului înainte să te lovești cu capul de prima dintre ele. Acum știi că este un obstacol și că trebuie să-l depășești.

Don Juan mi-a explicat că în fluxul de energie al universului există multe intrări și ieșiri și că, în cazul specific al visatului, sînt șapte intrări, resimțite ca obstacole, pe care vrăjitorii le numesc cele șapte porți ale visatului.

– Prima poartă este un prag pe care trebuie să-l trecem devenind conștienți de o anumită senzație înainte de somnul adînc, a spus el. O senzație ca o toropeală plăcută, care nu ne lasă să deschidem ochii. Ajungem la această poartă în momentul în care devenim conștienți că adormim, suspendați în întuneric și toropeală.

– Cum devin conștient că adorm? Există prevederi sau etape de care trebuie să ținem seama?

– Nu. Nu există nici un fel de prevederi sau etape. Trebuie doar să ai intenția să devii conștient că adormi.

– Dar cum poți să ai intenția de a deveni conștient de asta?

– Intenția și faptul de a avea intenție sînt foarte greu de definit. Orice explicație, avansată de mine sau de oricine altcineva, ar părea stupidă. Ține seama de asta la auzul celor ce-ți voi spune în continuare: vrăjitorii intenționează orice se decid să intenționeze, pur și simplu, prin intenția de a o face.

– Asta n-are nici un înțeles, don Juan.

– Fii foarte atent. Într-o zi va fi rîndul tău să le explici altora. Afirmația pare fără sens, pentru că nu o pui în contextul corespunzător. Ca orice om rațional, crezi că înțelegerea este exclusiv de domeniul rațiunii, al minții noastre. Pentru vrăjitori – întrucît afirmația mea se referă la intenție și la a avea intenție – înțelegerea acesteia ține de domeniul energiei. Vrăjitorii sînt convinși că, dacă cineva intenționează această afirmație pentru corpul energetic, corpul energetic o va înțelege în termeni complet diferiți de cei ai minții. Important este să ajungi la corpul energetic. Pentru asta însă este nevoie de energie.

– În ce termeni va înțelege afirmația corpul energetic, don Juan?

– În termenii unei senzații trupești, ceea ce este greu de descris. Trebuie să o simți ca să înțelegi ce vreau să spun.

Doream o explicație mai exactă, dar don Juan m-a plesnit peste spate și m-a făcut să intru în cea de a doua atenție. În perioada aceea, ceea ce făcea el era încă o totală enigmă pentru mine. Puteam jura că atingerea lui mă hipnotizase. Am crezut că m-a adormit instantaneu și că am visat că mergeam cu el pe un bulevard larg, mărginit de copaci, dintr-un oraș necunoscut. Visul era atît de real, iar eu eram atît de conștient de tot ce mă

înconjura, încît imediat am încercat să mă orientez citind indicatoarele și observînd oamenii. Era clar că nu era un oraș dintr-o țară de limbă engleză sau spaniolă, dar era un oraș occidental. Oamenii păreau să fie europeni din zona de nord a continentului, probabil lituanieni. Am devenit absorbit în încercarea de a citi ce scria pe panourile publicitare și pe indicatoarele străzilor. Don Juan m-a înghiontit ușor.

– Nu-ți bate capul cu asta, a spus el. Nu ne aflăm într-un loc ce poate fi identificat. Tocmai ți-am împrumutat energia mea ca să poți ajunge la corpul tău energetic, iar cu acesta ai intrat într-o altă lume. Asta nu va dura mult, așa că folosește-ți timpul cu înțelepciune. Uită-te la tot, dar fără ostentație. Nu-ți face observată prezența.

Am mers mai departe în tăcere pe distanța dintre două străzi, iar mersul a avut un efect extraordinar asupra mea. Cu cît mergeam, cu atît creștea senzația mea de neliniște viscerală. Mintea mea era curioasă, dar trupul era cuprins de panică. Înțelegeam foarte limpede că nu mă aflam pe această lume. Cînd am ajuns la o intersecție și ne-am oprit din mers, am observat că crengile copacilor de pe stradă fuseseră tunse și aranjate cu grijă. Erau niște copaci scunzi, cu frunze răsucite, cu aspect dur. Fiecare copac avea în jurul său un spațiu pătrat de pămînt pentru a putea fi udat. În aceste spații însă nu se aflau nici un fel de buruieni sau gunoaie, așa cum se găsesc în jurul copacilor din orașe, ci doar pămînt negru afînat.

În momentul în care mi-am concentrat privirea asupra bordurii trotuarului, înainte de a coborî de pe ea pentru a traversa, am observat că pe stradă nu erau nici un fel de mașini. Am încercat cu disperare să observ oamenii care roiau în jurul nostru pentru a descoperi ceva la ei, care ar fi putut să explice neliniștea pe care o simțeam. Cum eu îi priveam fix, și ei îmi răspundeau

fixîndu-mă cu privirea. Într-o clipă s-a format în jurul nostru un cerc de ochi albaştri şi căprui cu privire dură.

Am realizat, ca pe o lovitură, certitudinea că acesta nu era deloc un vis; ne aflam într-o realitate dincolo de ceea ce cunoşteam eu că este realul. M-am întors către don Juan. Eram pe punctul de a realiza ce era diferit în legătură cu acei oameni, cînd m-a lovit în faţă un straniu vînt uscat, care mi-a intrat pe sinusuri, mi-a întunecat vederea şi m-a făcut să uit ce voiam să-i spun lui don Juan. În clipa următoare, mă aflam din nou acolo de unde plecasem: în casa lui don Juan. Eram întins pe o rogojină de paie, ghemuit pe o parte.

– Ţi-am împrumutat energia mea şi ai ajuns pînă la corpul tău energetic, a spus don Juan sec.

Îl auzeam vorbind, dar eram amorţit. O senzaţie de iritaţie în zona plexului solar făcea ca respiraţia să-mi fie sacadată şi dureroasă. Ştiam că mă aflasem pe punctul de a descoperi ceva extraordinar în legătură cu visatul şi cu oamenii pe care îi văzusem, dar, cu toate acestea, nu puteam să mă concentrez asupra a ceea ce ştiam.

– Unde ne-am aflat, don Juan? A fost totul doar un vis? O stare de hipnoză?

– Nu a fost un vis, a răspuns el. A fost visatul. Te-am ajutat să ajungi în cea de a doua atenţie, astfel încît să înţelegi intenţia ca subiect nu pentru raţiune, ci pentru corpul tău energetic. În acest stadiu, încă nu poţi să pătrunzi importanţa acestor lucruri, nu numai pentru că nu ai suficientă energie, ci şi pentru faptul că nu intenţionezi nimic. Dacă ai face-o, corpul tău energetic ar înţelege imediat că singura cale de a intenţiona este prin concentrarea intenţiei asupra a ceea ce doreşti să intenţionezi. De această dată am concentrat-o eu pentru tine, ajungînd la corpul tău energetic.

– Scopul visatului este de a intenţiona corpul energetic? am întrebat eu, sub impulsul brusc al unui straniu raţionament.

– Desigur că se poate pune problema şi aşa, a spus el. Dar în momentul acesta anume – deoarece vorbim despre prima poartă a visatului – scopul visatului este de a intenţiona corpul tău energetic să devină conştient că adormi. Nu te forţa să devii conştient că adormi. Lasă corpul tău energetic să facă asta. Să intenţionezi este să doreşti fără a dori, să faci fără a face. Acceptă testul intenţiei, a continuat el. Pune-ţi hotărîrea tacită – fără să stai pe gînduri – să lucreze în a te convinge că ai ajuns la corpul tău energetic şi că eşti un visător. Făcînd aceasta, te vei pune automat în situaţia de a fi conştient că adormi.

– Cum pot să mă conving că sînt un visător, cînd, de fapt, nu sînt?

– Cum auzi că trebuie să te convingi, cum, automat, devii mai raţional. Cum poţi să te convingi că eşti un visător, cînd, de fapt, nu eşti? Intenţia înseamnă ambele lucruri: actul de a te convinge că eşti într-adevăr un visător – deşi nu ai mai visat niciodată pînă acum – şi actul de a fi convins.

– Ai în vedere că trebuie să-mi spun că sînt un visător şi să fac tot posibilul să o şi cred? Asta trebuie să fac?

– Nu, nu asta. Intenţia este mult mai simplă şi, în acelaşi timp, infinit mai complexă decît atît. Ea reclamă imaginaţie, disciplină şi fermitate. În cazul nostru, să intenţionezi înseamnă să capeţi cunoaşterea corporală incontestabilă că eşti un visător. Simţi că eşti un visător cu toate celulele din trup.

Don Juan a adăugat pe un ton glumeţ că nu avea suficientă energie spre a-mi face un nou împrumut pentru intenţie şi că ceea ce aveam de făcut era să ajung singur la corpul meu energetic. M-a asigurat că intenţionarea primei porţi a visatului este unul dintre mijloacele descoperite de vrăjitorii din vechime, pentru a ajunge la cea de a doua atenţie şi la corpul energetic.

După ce mi-a spus toate acestea, m-a dat, pur şi simplu, afară din casă, poruncindu-mi să nu mă întorc pînă nu am intenţionat prima poartă a visatului.

M-am întors acasă şi luni de-a rîndul mă culcam seara intenţionînd din toate puterile să devin conştient că adorm şi să-mi văd mîinile în vis. Cealaltă parte a testului – să mă conving că sînt un visător şi că am ajuns la corpul meu energetic – mi-era total imposibil de realizat.

Apoi, într-o după-amiază, cînd am aţipit puţin, am visat că mă uitam la mîinile mele. Şocul visului a fost de ajuns pentru a mă trezi. Dar s-a dovedit a fi fost un vis singular, care nu se putea repeta. Săptămînile treceau, dar eu nu eram capabil nici să devin conştient că adorm, nici să-mi regăsesc mîinile în vis. Am început să observ însă că în vis aveam un sentiment vag că ar fi trebuit să fac ceva şi nu-mi aminteam ce. Sentimentul a devenit atît de puternic, încît mă tot trezea noaptea din somn.

Cînd i-am relatat lui don Juan despre încercările mele nereuşite de a trece prin prima poartă a visatului, el mi-a oferit cîteva lămuriri.

– Să-i ceri unui visător să găsească un anumit lucru în visele sale este un subterfugiu, a spus el. Adevăratul scop este de a deveni conştient că adormi. Şi, oricît de ciudat ar părea, acest lucru nu se întîmplă dacă îţi ordoni să fii conştient că adormi, ci prin menţinerea prelungită a imaginii a ceea ce priveşti în vis.

Mi-a spus că visătorii aruncă cu premeditare priviri rapide asupra a tot ceea ce este prezent într-un vis. Dacă îşi concentrează atenţia visatului asupra a ceva specific, fac acest lucru numai pentru a stabili un punct de pornire. De acolo, ei purced să privească la alte lucruri din conţinutul visului, reîntorcîndu-se la punctul de pornire cît de des pot.

După multe eforturi, am regăsit într-adevăr mîini în visele mele, dar acestea nu erau niciodată ale mele. Erau mîini care doar dădeau impresia că îmi aparţin, mîini care-şi schimbau forma, devenind uneori chiar groaznice la înfăţişare. Cu toate acestea, restul conţinutului viselor mele era întotdeauna plăcut de stabil. Puteam să menţin îndelung imaginea a aproape oricărui lucru asupra căruia îmi concentram atenţia.

Şi totul a continuat aşa timp de luni întregi, pînă într-o zi, cînd capacitatea mea de a visa s-a modificat parcă de la sine. Nu făcusem nimic special în afară de a persista în hotărîrea mea serioasă şi constantă de a fi conştient că adorm şi de a-mi regăsi mîinile în vis.

Am visat că venisem în vizită în oraşul meu natal. Nu pentru că oraşul pe care-l visam ar fi semănat cîtuşi de puţin cu oraşul meu natal, ci pentru că, cumva, aveam convingerea că acesta era locul unde mă născusem. Totul a început ca un vis obişnuit, şi totuşi cu un aer foarte real. Apoi lumina din vis s-a schimbat. Imaginile au devenit mai clare. Strada pe care mergeam a devenit în mod perceptibil mai reală decît cu o clipă înainte. Au început să mă doară picioarele. Puteam simţi că lucrurile erau absurd de tari. De exemplu, atunci cînd m-am lovit de o uşă, nu numai că am simţit durere în genunchiul la care m-am lovit, dar m-am şi înfuriat din cauza neîndemînării mele.

Am umblat în modul cel mai realist prin acel oraş pînă cînd am fost total epuizat. Am văzut tot ce aş fi putut vedea, dacă aş fi fost un turist care se plimbă pe străzile unui oraş. Şi nu era nici o diferenţă între plimbarea din vis şi orice plimbare pe care am făcut-o vreodată pe străzile unui oraş pe care-l vizitam pentru prima dată.

– Cred că ai mers puţin cam prea departe, a spus don Juan după ce mi-a ascultat relatarea. Ceea ce ţi se solicita era să devii conştient că adormi. Ceea ce ai făcut este echivalent cu a dărîma un zid doar pentru a strivi un ţînţar care stă pe el.

– Vrei să spui, don Juan, că am făcut o gafă?

– Nu. Dar este evident că încerci să repeţi ceva ce ai mai făcut înainte. Atunci cînd am produs translarea punctului tău de asamblare, iar noi doi am ajuns în acel misterios oraş, tu nu dormeai. Visai, dar nu dormeai, adică punctul tău de asamblare nu ajunsese în poziţia respectivă printr-un vis obişnuit. Eu l-am forţat să se deplaseze. Desigur că poţi să ajungi în aceeaşi poziţie prin vis, dar nu te-aş sfătui să faci asta în acest stadiu.

– Este periculos?

– Şi încă ce periculos! Visatul trebuie făcut cu multă seriozitate. Nu ne putem permite nici o mişcare greşită. Visatul este un proces de conştientizare, de dobîndire a controlului. Atenţia visatului trebuie antrenată sistematic, pentru că ea este portiţa către cea de a doua atenţie.

– Care este diferenţa dintre atenţia visatului şi cea de a doua atenţie?

– Cea de a doua atenţie este ca un ocean, iar atenţia visatului este ca un fluviu ce se varsă în el. Cea de a doua atenţie este starea de a fi conştient de lumi în totalitatea întregului lor – totalitate a întregului la fel cum lumea noastră este o totalitate a întregului – pe cînd atenţia visatului este starea de a fi conştient de elementele din visele noastre.

Don Juan a accentuat faptul că atenţia visatului este esenţială pentru orice mişcare în lumea vrăjitoriilor. A afirmat că în mulţimea de elemente din visele noastre sînt prezente interferenţe energetice reale, lucruri neesenţiale, care au fost plasate în visele noastre de o forţă potrivnică. Abilitatea de a le găsi şi de a le urmări înseamnă vrăjitorie.

Stăruinţa cu care insista asupra acestor afirmaţii era atît de mare, încît a trebuit să-l rog să mi le explice. A ezitat un moment înainte de a-mi răspunde.

– Visele reprezintă – dacă nu o uşiţă – o ferestruică spre alte lumi, a spus el pentru început. Astfel că visele sînt o şosea cu două sensuri. Conştiinţa noastră trece prin acea ferestruică în alte domenii, iar acele domenii îşi trimit cercetaşii în visele noastre.

– Ce sînt aceşti cercetaşi?

– Sarcini energetice care se amestecă cu elementele viselor noastre obişnuite. Sînt impulsuri de energie străină care apar în visele noastre şi pe care le interpretăm ca elemente familiare sau nefamiliare nouă.

– Îmi pare rău, don Juan, dar nu înţeleg nimic din explicaţia dumitale.

– Nici nu poţi, pentru că continui în a insista să-ţi reprezinţi visele în termenii ce-ţi sînt cunoscuţi: drept ceva ce se întîmplă în timpul somnului nostru. Iar eu mă străduiesc să-ţi dau o altă versiune: o ferestruică îndreptată către alte domenii ale percepţiei. Prin această ferestruică se strecoară însă înăuntru curenţi de energie necunoscută. Atunci mintea sau creierul, sau ce-o fi acolo care face asta, preia aceşti curenţi de energie şi-i transformă în părţi componente ale viselor noastre.

S-a oprit, evident pentru a permite minţii mele să înmagazineze ceea ce-mi spunea.

– Vrăjitorii sînt conştienţi de aceşti curenţi de energie străină, a spus el în continuare. Ei îi observă şi se străduiesc să-i separe de elementele obişnuite ale viselor lor.

– De ce îi separă, don Juan?

– Pentru că provin din alte domenii. Dacă i-am urma pînă la sursă, ne-ar servi drept îndrumători în zone de un asemenea grad de mister, încît vrăjitorii se cutremură doar la simpla menţiune a unei astfel de posibilităţi.

– Şi cum separă vrăjitorii aceşti curenţi de elementele obişnuite ale viselor lor?

– Prin antrenarea şi stăpînirea atenţiei visatului. La un moment dat, atenţia visatului descoperă curenţii printre elementele

visului şi se concentrează asupra lor, şi atunci întregul vis se destramă, lăsînd în urmă numai energia străină.

Don Juan a refuzat să continue explicaţiile pe această temă. A revenit la subiectul visului meu şi a spus că, una peste alta, trebuia să ia visul meu drept prima mea tentativă autentică de visat, ceea ce însemna că reuşisem să ajung la prima poartă a visatului.

Cu o altă ocazie, în timpul unei alte discuţii, a abordat brusc subiectul din nou. A spus:

– Voi repeta ceea ce ai de făcut în vis, pentru a putea să treci de prima poartă a visatului. În primul rînd, trebuie să-ţi concentrezi privirea pe orice lucru, la alegerea ta, ca punct de pornire. Apoi să-ţi muţi privirea la alte elemente din vis, pe care să le înregistrezi prin scurte aruncături de ochi. Priveşte astfel fugar la oricît de multe elemente poţi. Ţine minte că, dacă le priveşti doar în treacăt, imaginile nu se destramă. Apoi revino la elementul pe care l-ai privit întîi.

– Ce înseamnă să treci de prima poartă a visatului?

– Ajungem la prima poartă a visatului prin faptul că devenim conştienţi că adormim sau prin intermediul unui vis colosal de real, ca în cazul tău. O dată ajunşi la poartă, trebuie să trecem de ea prin capacitatea de a menţine prelungit imaginea oricărui element din vis.

– Aproape că pot să fixez cu privirea elementele din visele mele, dar ele se destramă prea repede.

– Tocmai asta încerc să-ţi spun. Pentru a contracara caracterul evanescent al viselor, vrăjitorii au născocit procedeul de utilizare a punctului de pornire. De fiecare dată cînd priveşti respectivul element şi-l separi de restul, primeşti un impuls de energie, aşa că, la început nu te uita la prea multe elemente din visele tale. Patru sînt suficiente. Mai tîrziu, poţi să extinzi numărul lor pînă cînd vei putea cuprinde tot ce doreşti, dar, imediat ce imaginile încep să se destrame şi simţi că îţi pierzi controlul, întoarce-te la punctul de pornire şi ia-o de la început.

– Eşti convins că am ajuns într-adevăr la prima poartă a visatului, don Juan?

– Ai ajuns şi asta înseamnă foarte mult. Vei descoperi, pe măsură ce avansezi, ce uşor îţi va fi să te angajezi în visat acum.

Credeam că don Juan fie exagera, fie voia să mă încurajeze. Dar el m-a asigurat că ceea ce spunea era cît se poate de adevărat.

– Cel mai uluitor lucru care li se întîmplă visătorilor, a spus el, este că, în momentul ajungerii la prima poartă, ei ajung şi la corpul energetic.

– Ce este cu exactitate corpul energetic?

– Este replica, perechea complementară a corpului fizic. O structură spectrală alcătuită din energie pură.

– Dar corpul fizic nu este şi el alcătuit din energie?

– Sigur că da. Diferenţa constă în faptul că acest corp energetic are doar înfăţişare, dar nu are masă materială. Întrucît el este energie pură, poate face lucruri ce sînt peste posibilităţile corpului fizic.

– Ca, de exemplu, ce anume, don Juan?

– Ca, de exemplu, să se transporte într-o clipă la capătul universului. Iar visatul este arta de a tempera corpul energetic, de a-l face flexibil şi coerent prin antrenarea sa treptată. Prin visat ne condensăm corpul energetic pînă cînd devine o unitate capabilă să perceapă.Percepţia sa – deşi influenţată de modul nostru obişnuit de a percepe lumea cotidiană – este o percepţie independentă. Are propriul său domeniu.

– Care este acest domeniu, don Juan?

– Domeniul energiei. Corpul energetic se comportă faţă de energie în termenii energiei. În visat tratează energia în trei moduri: poate percepe energia în fluxul ei, o poate folosi drept

impuls pentru a se proiecta ca o rachetă în zone neașteptate sau o poate percepe așa cum percepem noi lumea în mod obișnuit.

– Ce înseamnă a percepe energia în fluxul ei?

– Înseamnă a *vedea*. Înseamnă că corpul energetic *vede* energia direct ca pe o lumină, un fel de curent oscilant sau o turbulență. Ori o simte direct ca pe o zdruncinătură sau o senzație ce poate fi chiar de durere.

– Și celălalt mod despre care ai pomenit, don Juan? Corpul energetic folosind energia drept impuls.

– Întrucît energia este domeniul său de acțiune, nu este nici o problemă pentru corpul energetic să folosească curenții de energie existenți în univers pentru a se propulsa. Nu trebuie decît să-i separe și gata, a plecat cu ei.

S-a oprit, părînd indecis, ca și cînd ar fi vrut să mai adauge ceva, dar nu era sigur dacă să o facă sau nu. Mi-a zîmbit și, exact în momentul în care mă pregăteam să-i adresez o întrebare, a continuat.

– Ți-am spus mai înainte că vrăjitorii izolează, în visele lor, cercetașii din alte lumi. Corpurile lor energetice fac acest lucru. Ele detectează energia și o atacă. Dar nu este recomandabil ca cei ce visează să se lase antrenați în astfel de vînători de iscoade. Am ezitat să-ți vorbesc despre asta, din cauza ușurinței cu care căutarea de cercetași se poate transforma într-o obsesie.

Apoi don Juan a trecut repede la alt subiect. Mi-a expus pe larg un întreg corpus de rînduieli. La momentul acela, am descoperit că totul era într-un anume plan total incomprehensibil pentru mine, dar în alt plan părea cît se poate de logic și inteligibil. El a repetat că ajungerea premeditată la prima poartă a visatului este o modalitate de a ajunge la corpul energetic. Dar menținerea acestei realizări depinde numai de energie. Vrăjitorii obțin această energie printr-o redistribuire – într-o manieră mai inteligentă – a energiei pe care o au și o folosesc pentru a percepe lumea cotidiană.

Cînd l-am rugat să explice mai clar acest aspect, don Juan a adăugat că noi toți avem o cantitate fixă de energie de bază. Această cantitate reprezintă toată energia pe care o posedăm, iar noi o folosim în întregime pentru a percepe și a trăi în lumea noastră cotidiană, de care ne lăsăm absorbiți total. A repetat de mai multe ori, pentru a-l sublinia, faptul că nu există nicăieri energie suplimentară pentru noi și, întrucît energia de care dispunem este deja în uz, în noi nu rămîne nici o fărîmiță care să poată fi folosită pentru vreo percepție ieșită din comun, cum ar fi visatul.

– Și atunci, în ce situație sîntem? am întrebat eu.

– Sîntem în situația de a fi nevoiți să „ciupim" energie de oriunde o putem găsi, a răspuns el.

Mi-a explicat că vrăjitorii au o metodă de a face rost de energie. Ei își redistribuie cu înțelepciune energia, prin reducerea oricăror lucruri pe care le consideră de prisos în viața lor. O numesc metoda vrăjitorilor. În esență – așa cum a expus-o don Juan – metoda constă într-o serie de opțiuni comportamentale vizînd relația cu lumea, opțiuni cu mult mai înțelepte decît cele transmise de strămoșii noștri. Respectivele opțiuni sînt menite să ne restructureze viața, prin modificarea reacțiilor noastre fundamentale legate de faptul că sîntem vii.

– Care sînt aceste reacții fundamentale? am întrebat.

– Există două modalități de a face față faptului că sîntem vii, a răspuns el. Una este capitularea în fața acestei situații – fie prin acceptarea cerințelor acestei stări, fie prin lupta împotriva lor. Cealaltă este prin modelarea situației noastre specifice de viață, pentru a o adecva propriilor noastre structuri.

– Putem într-adevăr să ne modelăm situația vieții, don Juan?

– Situația specifică de viață a unui individ poate fi modelată pentru a corespunde cerințelor sale exprese, a insistat don Juan. Visătorii fac acest lucru. O afirmație nefondată? Ba deloc, dacă ținem seama de cît de puțin știm despre noi înșine.

A susținut că interesul său, în calitate de profesor, era să mă implice profund în problematica vieții și a faptului de a fi viu, cu alte cuvinte, în precizarea diferenței dintre viață – ca rezultat al acțiunii forțelor biologice – și faptul de a fi viu – ca rezultat al cunoașterii.

– Ceea ce au în vedere vrăjitorii prin modelarea situației de viață a unui individ – a explicat don Juan – este modelarea conștiinței de a fi viu. Prin modelarea acestei conștiințe putem obține suficientă energie pentru a ajunge la corpul energetic și pentru a-l fortifica, iar cu ajutorul lui putem, fără îndoială, să structurăm direcția generală de desfășurare și rezultatele vieții noastre.

Don Juan a încheiat discuția noastră despre visat povățuindu-mă să nu mă rezum doar la a mă gîndi la cele ce-mi spusese, ci să încerc să transform respectivele concepte – prin repetiție – într-un mod de viață viabil. A afirmat că orice lucru nou din viață – așa cum erau teoriile vrăjitorilor, în care mă iniția – trebuie să ne fie repetat pînă la epuizare, pînă cînd devenim receptivi față de el. A evidențiat faptul că repetiția este modalitatea prin care strămoșii noștri ne-au pregătit din punct de vedere social, pentru a funcționa în lumea cotidiană.

Pe măsură ce am continuat exercițiile mele de visat, mi-am dezvoltat capacitatea de a fi pe de-a-ntregul conștient de faptul că adormeam, ca și capacitatea de a mă opri într-un vis pentru a examina, după cum doream, orice era parte componentă a conținutului respectivului vis. Să pot face așa ceva era pentru mine, pur și simplu, un miracol.

Don Juan susținea că, pe măsură ce ne întărim controlul asupra viselor noastre, ne întărim puterea de a stăpîni atenția visatului. Avusese dreptate cînd afirmase că atenția visatului intră în acțiune atunci cînd este solicitată, cînd i se dă un scop. Intrarea ei în acțiune nu este chiar un proces – în sensul noțiunii de proces cu care sîntem obișnuiți: un sistem neîntrerupt de operațiuni sau o serie de acțiuni ori funcțiuni care produc un anume rezultat final. Este mai degrabă ca o deșteptare. Ceva inactiv, în stare latentă, intră brusc în funcțiune.

3. CEA DE A DOUA POARTĂ A VISATULUI

Prin intermediul exercițiilor mele de visat am descoperit că un profesor în ale visatului trebuie să creeze o sinteză didactică pentru a scoate în evidență un anumit aspect. În esență, ceea ce avusese în vedere don Juan în legătură cu primul meu test era să-mi exersez atenția visatului prin concentrarea ei asupra elementelor din vis. În acest scop s-a folosit ca de o trambulină de ideea de a fi conștient că adormi. Subterfugiul folosit de el consta în a afirma că singura modalitate de a fi conștient că adormi era să examinezi elementele din vis.

Mi-am dat seama, aproape imediat după ce am început antrenamentele de visat, că esențial în acest domeniu era exersarea atenției visatului. Totuși, pentru judecata rațională pare imposibil ca cineva să se antreneze pentru a fi conștient la nivelul viselor. Don Juan spunea că elementul activ al unui asemenea antrenament este stăruința și că mintea și toate pavezele sale raționale nu rezistă în fața stăruinței. Mai devreme sau mai tîrziu, barierele de apărare ale judecății raționale se prăbușesc sub impactul stăruinței, iar atenția visatului prosperă.

Pe măsură ce exersam mai mult în a-mi concentra și menține atenția visatului asupra elementelor din vise, am început să simt

o deosebită încredere în mine, atît de ieșită din comun, încît am dorit să aud părerea lui don Juan.

– Intrarea ta în cea de a doua atenție îți dă acest sentiment de încredere, a spus el. Asta reclamă și mai multă seriozitate din partea ta. Ia-o cu încetul, dar nu te opri și, mai presus de toate, nu vorbi despre asta, ci fă-o!

I-am spus că am confirmat în practică ceea ce-mi spusese, și anume că, dacă arunci priviri fugare la tot ceea ce se întîmplă într-un vis, imaginile nu se destramă. Mi-am imaginat observația că partea dificilă era de a sparge bariera inițială care ne împiedică să aducem visele în atenția noastră conștientă. L-am rugat pe don Juan să-și spună părerea în această problemă, pentru că eu credeam, cu toată convingerea, că această barieră este una psihologică, creată de educația noastră ca membri ai societății ce pune mare preț pe desconsiderarea viselor.

– Bariera reprezintă mai mult decît socializarea, a răspuns el. Este chiar prima poartă a visatului. Acum, că ai trecut de ea, ți se pare stupid că nu ne putem opri, după cum dorim, să ne concentrăm atenția asupra elementelor din visele noastre. Dar asta este o certitudine falsă. Prima poartă a visatului privește fluxul de energie din univers. Este un obstacol natural.

Don Juan m-a determinat atunci să accept că vom continua să discutăm despre visat numai în cea de a doua atenție, cînd va considera el că este oportun. M-a încurajat ca, între timp, să fac cît mai multe exerciții, promițînd că nu se va amesteca în nici un fel.

Pe măsură ce deveneam cît mai priceput în a-mi organiza visatul, am început să am în mod repetat senzații pe care le consideram foarte importante, precum ar fi aceea că, exact în momentul în care adormeam, mă rostogoleam într-un șanț. Don Juan nu-mi spusese că acestea sînt senzații nesemnificative, ci mă lăsase să le consemnez în notele mele. Îmi dau seama cît de

absurd trebuie să-i fi părut totul. Dacă aş preda arta visatului acum, aş interzice cu hotărîre un astfel de comportament. Dar don Juan doar se distra pe seama mea, numindu-mă egocentric abscons, care, deşi se declara un luptător împotriva suficienţei, ţinea cu meticulozitate un jurnal ultrapersonal intitulat „Visele mele".

De cîte ori avea ocazia, don Juan evidenţia faptul că, pentru a elibera energia necesară pentru atenţia visatului din carcera socializării este nevoie să ne redistribuim energia existentă. Nici că putea fi mai adevărat. Manifestarea atenţiei visatului este rezultatul direct al restructurării vieţii noastre. Întrucît nu avem – aşa cum spunea don Juan – alte surse externe, la care să apelăm pentru un impuls suplimentar de energie, trebuie să ne redistribuim energia existentă prin orice mijloace posibile.

Don Juan a insistat asupra faptului că metoda vrăjitorilor este cel mai adecvat mijloc de a unge – ca să spunem aşa – mecanismul redistribuirii energiei şi că cel mai eficient element al metodei este „renunţarea la importanţa de sine". Era absolut convins că acest lucru este indispensabil pentru tot ceea ce fac vrăjitorii şi de aceea acorda o importanţă extremă îndrumării tuturor învăţăceilor săi în direcţia îndeplinirii acestei cerinţe. Era de părere că importanţa de sine este nu numai inamicul suprem al vrăjitorilor, ci şi blestemul omenirii.

Explicaţia lui don Juan era că cea mai mare parte a energiei noastre este consumată pentru a ne susţine propria importanţă, ceea ce este cît se poate de evident în preocuparea obsedantă în legătură cu felul în care ne prezentăm, în legătură cu faptul că sîntem admiraţi, plăcuţi, acceptaţi sau nu. Argumenta că, dacă am fi capabili să renunţăm la o parte din această importanţă, ni s-ar întîmpla două lucruri extraordinare. În primul rînd, ne-am elibera energia din încercarea de a menţine ideea iluzorie a măreţiei noastre. Iar, în al doilea rînd, ne-am putea pune la dispoziţie suficientă energie pentru a intra în cea de a doua atenţie, ca să întrezărim o frîntură din măreţia autentică a universului.

Mi-a trebuit mai bine de doi ani pentru a ajunge să fiu capabil de a-mi concentra neabătut atenţia visatului asupra orice doream şi am devenit atît de priceput la asta, încît aveam sentimentul că o făceam de o viaţă. Partea cea mai stranie este că nu puteam concepe că nu avusesem această aptitudine. Îmi aminteam totuşi cît de greu îmi fusese chiar şi numai să mă gîndesc la aceasta ca la o eventuală posibilitate. Mi-a trecut prin minte că această capacitate de a ne putea examina conţinutul viselor trebuie să fie produsul alcătuirii naturale a fiinţei noastre, similară probabil cu capacitatea noastră de a merge. Sîntem condiţionaţi din punct de vedere al alcătuirii fizice să mergem într-un singur fel, în poziţie bipedă, şi totuşi trebuie să depunem un efort imens pentru a învăţa să mergem.

Această nouă capacitate de a putea să arunc priviri scurte asupra elementelor din visele mele era cuplată cu ideea obsedantă de a-mi reaminti permanent să privesc elementele din vis. Cunoşteam această tendinţă de nestăpînit a firii mele, dar în vis tendinţa era mult amplificată. Devenise atît de evidentă, încît nu numai că mă irita să mă aud cum mă cicălesc în permanenţă, ci chiar începusem să mă întreb dacă era vorba într-adevăr de trăsătura firii mele sau de cu totul altceva. Am ajuns să cred că-mi pierd minţile.

– Vorbesc încontinuu cu mine în vis, reamintindu-mi să mă uit la lucruri – i-am spus eu lui don Juan.

Respectasem pînă atunci înţelegerea noastră, că vom discuta despre visat numai cînd aducea el vorba despre acest subiect. În acest caz, consideram însă că este o urgenţă.

– Ţi se pare că nu eşti tu cel care îţi vorbeşte, ci altcineva? a întrebat el.

– Dacă mă gîndesc bine, aşa este. Nu mi se pare că sînt eu cel care vorbeşte în acele momente.

– Atunci nici nu eşti tu. Încă nu a sosit timpul să-ţi explic asta. Dar hai să spunem că nu sîntem singuri pe această lume. Să spunem că visătorilor le sînt accesibile şi alte lumi, lumi totale. Din aceste alte lumi totale, uneori vin la noi entităţi energetice. Data următoare, cînd te auzi cicălindu-te în vis, înfurie-te foarte tare şi răcneşte ordinul: „Încetează!"

Astfel, am intrat într-o altă zonă dificilă: să-mi amintesc în vis să strig acel ordin. Cred că, probabil, datorită faptului că eram atît de enervat de cicăleala mea, mi-am amintit într-adevăr să strig: „Încetează!" Cicăleala a încetat imediat şi nu s-a mai repetat.

– Toţi visătorii trec prin această experienţă? l-am întrebat eu pe don Juan cînd l-am întîlnit din nou.

– Unii, a răspuns el fără interes.

Am început să relatez cu patos cît de straniu fusese totul. Dar don Juan m-a întrerupt, spunînd:

– Acum eşti pregătit pentru a purcede la a doua poartă a visatului.

M-am folosit de prilej pentru a solicita răspunsuri la întrebările pe care nu putusem să i le pun. Senzaţiile pe care le trăisem prima dată, cînd mă făcuse el să visez, stăruiseră cu preponderenţă în mintea mea. I-am spus că am observat, pe săturate, elementele din propriile mele vise, dar că niciodată nu am simţit ceva, fie şi pe departe similar în termenii clarităţii şi detaliului, cu acel vis.

– Cu cît mă gîndesc mai mult la el, cu atît sînt mai nedumerit. Pe cînd îi observam pe acei oameni din vis, am simţit o teamă şi o repulsie imposibil de uitat. Ce era acel simţămînt, don Juan?

– După părerea mea, corpul tău energetic s-a agăţat de energia străină a acelui loc şi s-a distrat de minune. Este normal că te-ai simţit înfricoşat şi ai avut o reacţie de respingere; examinai pentru prima dată în viaţa ta o energie străină. Ai tendinţa de a te comporta ca vrăjitorii din timpuri străvechi. Imediat ce ai ocazia, îţi laşi punctul de asamblare să se deplaseze. În acel caz, punctul tău de asamblare s-a translat pe distanţă destul de mare. Rezultatul a fost că tu, precum vrăjitorii din vechime, ai călătorit dincolo de lumea pe care o cunoaştem. O călătorie cît se poate de reală, dar periculoasă.

Am eludat sensul afirmaţiilor sale în favoarea problemelor care mă interesau pe mine şi l-am întrebat:

– Era cumva acel oraş pe o altă planetă?

– Nu poţi explica visatul prin lucrurile pe care le cunoşti sau bănuieşti că le cunoşti, a spus el. Tot ce-ţi pot spune este că oraşul pe care l-ai vizitat nu era pe această lume.

– Şi atunci, unde era?

– În afara lumii acesteia, desigur. Nu eşti chiar atît de prost. Acesta este primul lucru pe care l-ai observat. Ceea ce te-a făcut să te zbaţi în nedumerire este faptul că nu poţi să-ţi închipui că ceva ar putea fi din afara lumii acesteia, de pe altă lume.

– Unde este acest de pe altă lume, don Juan?

– Crede-mă că cea mai extraordinară caracteristică a vrăjitoriei este acea configuraţie denumită de pe altă lume. De pildă, ai presupus că şi eu vedeam aceleaşi lucruri pe care le vedeai tu. Ca dovadă, nu m-ai întrebat niciodată ce am văzut eu. Tu şi numai tu ai văzut un oraş şi oamenii din acel oraş. Eu nu am văzut nimic de genul acesta. Eu *am văzut* energie. Aşa că, în afara lumii acesteia, a fost, cu acea ocazie, numai pentru tine un oraş.

– Dar atunci, don Juan, nu era un oraş real. El exista numai pentru mine, în mintea mea.

– Nu. Nu așa stau lucrurile. Acum vrei să reduci ceva transcendental la ceva lumesc, terestru. Așa ceva nu se poate face. Călătoria aceea a fost reală. Tu ai văzut-o în chip de oraș. Eu *am văzut-o* ca energie. Nici unul din noi nu are dreptate și nici nu se înșală.

– Confuzia mea se produce atunci cînd spui că lucrurile sînt reale. Ai afirmat mai înainte că am ajuns într-un loc real. Dar dacă este real, cum este posibil să avem două versiuni diferite despre el?

– Foarte simplu. Avem versiuni diferite, deoarece am avut, în acel moment, coeficienți diferiți de uniformitate și coeziune. Ți-am explicat că aceste două proprietăți reprezintă cheia percepției.

– Crezi că aș putea să mă întorc în acel oraș?

– Ei, aici m-ai prins. Nu știu. Sau poate că știu, dar nu pot să explic. Ori, probabil, pot să explic, dar nu vreau să o fac. Va trebui să aștepți și să-ți dai singur seama care este adevărul. A refuzat să mai discute pe acest subiect. Să ne continuăm treaba pe care am început-o, a spus el. Ajungi la cea de a doua poartă a visatului atunci cînd te trezești dintr-un vis într-un alt vis. Poți avea cît de multe vise dorești sau cît de multe ești capabil să ai, dar trebuie să exerciți un control adecvat asupra lor și să nu te trezești în lumea pe care o cunoaștem.

M-a cuprins panica.

– Vrei să spui că ar trebui să nu mă trezesc niciodată pe lumea asta? am întrebat.

– Nu, nu asta am vrut să spun. Dar, acum că ai adus vorba, trebuie să-ți spun că și aceasta este o alternativă. Vrăjitorii din vremurile străvechi obișnuiau să facă acest lucru, să nu se trezească niciodată în lumea pe care o cunoaștem. Și unii dintre vrăjitorii din branșa mea au procedat la fel. Acest lucru nu poate fi cu siguranță realizat, dar nu-l recomand. Ceea ce vreau este ca

tu să te trezești în mod normal cînd ai terminat cu visatul, dar – în timp ce visezi – vreau să visezi că te trezești în alt vis.

M-am auzit punînd aceeași întrebare pe care o formulasem atunci cînd îmi vorbise pentru prima dată despre organizarea visatului.

– Dar este posibil să faci acest lucru?

Dîndu-și evident seama că vorbisem fără să mă gîndesc, don Juan a repetat, rîzînd, răspunsul pe care mi-l dăduse la momentul respectiv.

– Desigur că este posibil. Acest gen de control nu diferă de controlul pe care-l avem asupra oricărei situații din viața cotidiană.

Mi-am revenit repede din stînjeneală și eram gata să mai pun și alte întrebări, dar don Juan – anticipînd intenția mea – a început să explice aspectele legate de cea de a doua poartă a visatului, explicație care m-a făcut să mă simt și mai încurcat.

– Există o problemă în ceea ce privește cea de a doua poartă – a spus el. Aceasta poate deveni serioasă, în funcție de tendințele firii fiecăruia. Dacă avem înclinația de a ne complace în a ne agăța de lucruri sau situații, sîntem candidați la a o lua pe cocoașă.

– În ce fel, don Juan?

– Gîndește-te puțin. Ai avut parte deja de experiența neobișnuită de a examina conținutul viselor tale. Închipuie-ți că treci dintr-un vis într-altul, observînd totul, examinînd fiecare detaliu. Este foarte ușor să-ți dai seama că te poți cufunda pînă la adîncimi fatale în acest sens. Mai ales dacă ai înclinația de a te lăsa antrenat în asta.

– În mod normal, nu ar interveni corpul sau creierul pentru a opri situația?

– Dacă este vorba de o stare normală – adică obișnuită – de somn, atunci da. Dar aceasta nu este o stare normală. Aici este

vorba despre visat. Prin trecerea de prima poartă, cel care visează a şi ajuns la corpul său energetic. Astfel încît ceea ce trece de cea de a doua poartă, sărind dintr-un vis într-altul, este corpul energetic.

– Care este implicaţia acestei situaţii, don Juan?

– Implicaţia este că, la trecerea prin cea de a doua poartă trebuie să intenţionezi un control mai mare şi mai serios asupra atenţiei visatului: singura supapă de siguranţă pentru cei care visează.

– Ce este această supapă de siguranţă?

– Vei descoperi şi singur că scopul visatului este de a-ţi perfecţiona corpul energetic. Un corp energetic perfect are – printre alte lucruri, desigur – un asemenea control asupra atenţiei visatului, încît o face să se oprească atunci cînd este nevoie. Aceasta este supapa de siguranţă pe care o au cei care visează. Indiferent de cît de mult s-ar lăsa antrenaţi la un moment dat, atenţia visatului trebuie să-i facă să revină la suprafaţă.

Am pornit din nou pe calea unei alte încercări într-ale visatului. De data aceasta, ţinta era mai evazivă, iar dificultatea şi mai mare. La fel ca la prima încercare, nu-mi dădeam seama ce trebuie să fac. Aveam deprimanta bănuială că acum exerciţiile practice nu-mi vor fi de prea mare ajutor. După nenumărate eşecuri, am renunţat să mai încerc şi m-am consacrat simplei continuări a exerciţiilor de fixare a atenţiei visatului asupra fiecărui element din vis. Acceptarea neajunsurilor mele a părut să-mi dea un impuls pozitiv şi am devenit mai expert în menţinerea imaginii oricărui element din visele mele.

A trecut astfel un an fără să se întîmple nimic. Apoi, într-o zi, ceva s-a schimbat. Pe cînd priveam, în vis, o fereastră dintr-o încăpere, încercînd să descopăr dacă aş putea să arunc o privire asupra peisajului de afară, o forţă ca un fel de vînt – pe care am simţit-o ca un vîjîit în urechi – m-a tras prin fereastră afară.

Exact înainte de această smucitură, atenţia visatului îmi fusese atrasă de o structură ciudată, aflată la o oarecare distanţă, ce avea înfăţişarea unui tractor. În clipa următoare, mă aflam lîngă aceasta, examinînd-o.

Eram perfect conştient că visam. Am privit înapoi să văd dacă aş putea să precizez de la care fereastră mă uitasem afară. Priveliştea era cea a unei ferme, la ţară. Nu se vedeau nici un fel de clădiri în preajmă. Doream să reflectez asupra acestui lucru. Însă atenţia mi-a fost în totalitate captivată de marele număr de maşini agricole, răspîndite peste tot, ca şi cum ar fi fost abandonate. Am examinat secerătoare, tractoare, combine, pluguri cu disc, treierătoare. Erau atît de multe, încît am uitat visul meu iniţial. Apoi am dorit să mă orientez prin observarea împrejurimilor. În depărtare se vedea ceva ce părea a fi un panou publicitar, iar, lîngă el, nişte stîlpi de telefon.

În momentul în care mi-am concentrat atenţia asupra panoului, mă şi aflam lîngă el. Structura metalică a acestuia m-a înspăimîntat. Avea un aspect ameninţător. Pe panou se afla imaginea unei clădiri. Am citit textul însoţitor; era reclama unui motel. Aveam strania certitudine că mă aflu în Oregon sau în nordul Californiei.

Am căutat alte trăsături caracteristice ale peisajului din vis. Am văzut munţi la mare depărtare, iar, nu prea departe, nişte dealuri joase, înverzite. Pe ele se aflau pîlcuri de copaci, care – în opinia mea – erau stejari californieni. Aş fi vrut să fiu atras de dealurile înverzite, dar m-au tras la ei munţii din depărtare. Eram convins că erau Munţii Sierra Nevada.

În munţii aceia s-a consumat toată energia mea de a visa. Dar, înainte să se întîmple acest lucru, am fost atras de toate caracteristicile posibile. Visul meu a încetat să fie un vis. În ceea ce priveşte capacitatea mea de a percepe, mă aflam într-adevăr în Munţii Sierra Nevada, trecînd în trombă prin defileuri, stînci,

copaci și grote. Am examinat totul, de la grohotiș pînă la vîrfuri muntoase pînă cînd nu am mai avut energie și nu mi-am mai putut concentra atenția visatului asupra nici unui element. Simțeam că-mi pierd controlul. În cele din urmă, n-am mai văzut nici un fel de peisaj, ci doar întuneric.

– Ai ajuns la cea de a doua poartă a visatului – mi-a spus don Juan, cînd i-am povestit visul. Ceea ce trebuie să faci în continuare este să treci de ea. Trecerea prin cea de a doua poartă este o treabă foarte serioasă; pentru aceasta este nevoie de un efort extrem de controlat.

Nu eram sigur că îndeplinisem cerința pe care mi-o fixase, pentru că, de fapt, nu mă trezisem în alt vis. L-am chestionat pe don Juan în legătură cu această anomalie.

– Greșeala este a mea, a zis el. Ți-am spus că trebuie să te trezești în alt vis, dar ceea ce am vrut să spun, de fapt, era că este necesar să schimbi visele într-o manieră sistematică precisă, exact așa cum ai făcut. În cazul primei porți, ai pierdut o mulțime de timp căutîndu-ți, în exclusivitate, mîinile. De data aceasta, ai mers direct la soluție, fără să te preocupe respectarea ordinului primit: să te trezești în alt vis.

Don Juan a spus că există două modalități de a trece prin a doua poartă a visatului. Una este de a te trezi în alt vis, adică, să visezi că ai un vis și apoi să visezi că te trezești din el. Alternativa constă în a folosi elementele dintr-un vis pentru a declanșa alt vis, exact cum făcusem eu.

Așa cum procedase și pînă atunci, don Juan m-a lăsat să exersez, fără nici un amestec din partea lui. Iar eu am confirmat în practică cele două alternative precizate de el. Fie că visam că am un vis, din care visam că mă trezesc, fie că treceam în viteză de la un element precis, accesibil atenției imediate a visatului, la altul, nu chiar accesibil. Sau intram într-o variantă a celei de a doua situații: priveam orice element dintr-un vis, menținîndu-mi

privirea fixă pînă cînd elementul în cauză își schimba forma și, prin aceasta, mă trăgea într-un alt vis printr-un vîrtej vîjîitor. Totuși, n-am fost capabil niciodată să decid dinainte care dintre cele trei căi o voi urma. Exercițiile mele de visat se terminau întotdeauna prin aceea că nu mai aveam rezerve de atenție a visatului și mă trezeam sau prin faptul că eram cuprins de un somn adînc, învăluit în întuneric.

Exercițiile mele se desfășurau calm și netulburat. Singura perturbare era o neobișnuită interferență, un brusc sentiment de teamă sau neliniște, ce intervenea din ce în ce mai frecvent. Modul meu de a-l îndepărta era să cred că acesta avea legătură cu groaznicele mele deprinderi în ceea ce privește mîncarea sau cu faptul că, în acea perioadă, don Juan îmi administra – ca parte componentă a instruirii mele – plante halucinogene din abundență. Totuși, interferențele au devenit atît de puternice, încît am fost nevoit să solicit sfatul lui don Juan.

– Ai intrat acum în domeniul cel mai periculos al cunoașterii vrăjitorești, a spus el pentru început. Este, pur și simplu, groaznic, un adevărat coșmar. Aș putea glumi cu tine, spunîndu-ți că nu am menționat această posibilitate din respect pentru prețuita ta raționalitate, dar nu pot. Fiecare vrăjitor trebuie să se confrunte cu asta. Acesta este punctul în care mă tem că ai putea foarte bine să-ți ieși din pepeni.

Don Juan mi-a explicat apoi foarte solemn că viața și conștiința – fiind în exclusivitate o chestiune de energie – nu reprezintă o proprietate caracteristică numai organismelor vii. A spus că vrăjitorii *au văzut* că există două tipuri de creaturi conștiente care hălăduiesc pe pămînt – organice și anorganice – și că, prin compararea unora cu celelalte, *au văzut* că ambele tipuri sînt mase luminoase traversate din toate unghiurile imaginabile de milioane de filamente de energie ale universului. Diferă unele de altele prin formă și grad de strălucire. Făpturile

anorganice sînt alungite şi seamănă cu nişte lumînări, dar au o luminozitate opacă, pe cînd făpturile organice sînt rotunde şi, fără îndoială,cu mult mai strălucitoare. O altă diferenţă importantă, pe care spunea don Juan că *au văzut-o* vrăjitorii, este că viaţa şi conştiinţa făpturilor organice durează puţin – pentru că sînt făcute să se grăbească – în timp ce viaţa făpturilor anorganice este infinit mai lungă, iar conştiinţa lor mai calmă şi mai profundă.

– Vrăjitorii nu au nici o dificultate în a interacţiona cu acestea, a continuat el. Făpturile anorganice posedă componenta esenţială necesară pentru interacţiune – conştiinţa.

– Dar există într-adevăr aceste creaturi anorganice? Aşa cum existăm noi doi? am întrebat eu.

– Desigur că există, a răspuns el. Crede-mă că vrăjitorii sînt fiinţe foarte inteligente; sub nici o formă nu s-ar distra cu aberaţii ale minţii, ca apoi să le ia drept reale.

– De ce spui că aceste creaturi sînt vii?

– Pentru vrăjitori a avea viaţă înseamnă a avea conştiinţă. Înseamnă a avea un punct de asamblare şi strălucirea stării de conştiinţă care-l înconjoară, situaţie care le indică vrăjitorilor că făptura din faţa lor – organică sau anorganică – este perfect capabilă să perceapă. Capacitatea de a percepe este considerată de vrăjitori drept premisă a stării de a fi în viaţă.

– Atunci şi făpturile anorganice trebuie să moară. Este adevărat acest lucru, don Juan?

– Normal. Îşi pierd starea conştientă la fel ca noi, cu excepţia faptului că lungimea perioadei lor conştiente este atît de mare, încît mintea omenească se cutremură.

– Aceste făpturi anorganice li se înfăţişează vrăjitorilor?

– Este greu de spus cum se petrec lucrurile cu ele. Să zicem că aceste făpturi sînt atrase de noi, mai bine zis, obligate să interacţioneze cu noi.

Don Juan m-a privit cercetător.

– Nu admiţi nimic din toate astea, a spus el pe tonul cuiva care a ajuns la o anumită concluzie.

– Mi-e aproape imposibil să mă gîndesc la asta în mod raţional, am răspuns eu.

– Te-am prevenit că subiectul îţi va pune raţiunea la grea încercare. În asemenea cazuri, este indicat să renunţi la judecată şi să laşi lucrurile să-şi urmeze cursul, ceea ce înseamnă să laşi structurile anorganice să vină la tine.

– Vorbeşti serios, don Juan?

– Absolut serios. Dificultatea în ceea ce priveşte făpturile anorganice constă în faptul că conştiinţa lor lucrează foarte încet în comparaţie cu a noastră. Este nevoie de ani de zile pentru ca un vrăjitor să fie recunoscut de făpturile anorganice. Aşa că este recomandabil să ai răbdare şi să aştepţi. Mai devreme sau mai tîrziu vor apărea. Dar nu aşa cum am apărea noi. Au un mod foarte particular de a-şi face simţită prezenţa.

– Cum le atrag vrăjitorii? Au un ritual pentru asta?

– Ei bine, este cît se poate de cert că nu se aşază în mijlocul drumului şi le cheamă în miez de noapte, dacă asta este ceea ce vrei să spui.

– Atunci, ce fac?

– Le atrag în timpul visatului. Am spus că este vorba de mai mult decît de a le atrage; prin actul visatului, vrăjitorii obligă aceste făpturi să intre în interacţiune cu ei.

– Cum le obligă vrăjitorii să facă asta prin actul visatului?

– Visatul înseamnă menţinerea poziţiei în care s-a translat punctul de asamblare în timpul viselor. Acţiunea creează o încărcătură specifică de energie, care le atrage atenţia. Aceasta acţionează precum momeala în cazul peştilor; făpturile sînt atrase de ea. Prin trecerea de primele două porţi ale visatului, vrăjitorii aruncă momeala pentru aceste făpturi şi le forţează să-şi

facă apariţia. Trecînd de cele două porţi, le-ai făcut cunoscută invitaţia ta. Acum trebuie să aştepţi un semn de la ele.

– În ce va consta acest semn, don Juan?

– Este posibil să fie apariţia uneia dintre ele, deşi asta ar fi cam prea curînd. Părerea mea este că semnul va consta, pur şi simplu, în unele interferenţe în visat. Sînt de părere că sentimentele de teamă care te cuprind în prezent nu se datorează indigestiei, ci sînt şocuri de energie ce-ţi sînt trimise de făpturile anorganice.

– Ce ar trebui să fac?

– Trebuie să-ţi temperezi aşteptările.

N-am înţeles ce voia să spună, şi atunci mi-a explicat pe îndelete că, atunci cînd intrăm în interacţiune cu semenii noştri – oamenii – sau cu alte făpturi organice, de obicei ne aşteptăm să primim o reacţie imediată la solicitarea noastră. În cazul făpturilor anorganice însă, întrucît ne desparte de ele cea mai formidabilă barieră – energia care se mişcă cu o viteză total diferită – vrăjitorii trebuie să-şi tempereze aşteptările şi să-şi menţină solicitarea atîta timp cît este necesar pentru ca aceasta să fie primită.

– Vrei să spui, don Juan, că solicitarea este similară cu exerciţiile de visat?

– Da. Dar pentru a obţine un rezultat ireproşabil, trebuie să adaugi la aceste exerciţii intenţia de a lua contact cu aceste făpturi anorganice. Transmite-le un sentiment de putere şi încredere, un sentiment de forţă, de detaşare. Evită cu orice preţ să le transmiţi un sentiment de teamă sau morbiditate. Sînt ele destul de morbide şi aşa; să le adaugi în plus şi propria ta morbiditate este, pentru a nu spune mai mult, total nedorit.

– Nu îmi este clar, don Juan, modul în care se înfăţişează ele vrăjitorilor. Care este modalitatea specifică prin care îşi fac simţită prezenţa?

– Uneori, se materializează cu adevărat în lumea cotidiană, chiar în faţa ochilor noştri. Dar, în majoritatea cazurilor, prezenţa lor invizibilă se face simţită printr-un fel de fior, o tresărire ce provine din străfundurile fiinţei noastre.

– Dar ce se întîmplă în timpul visatului, don Juan?

– În timpul visatului avem de-a face exact cu contrariul. Uneori le simţim aşa cum le simţi tu, ca pe un fior de teamă. Dar, în majoritatea cazurilor, ele se materializează, pur şi simplu, în faţa noastră. Întrucît în fazele de început ale visatului nu avem nici un fel de experienţă în ceea ce le priveşte, ele ne pot insufla o spaimă de nedescris. Acest lucru reprezintă un adevărat pericol pentru noi. Prin canalul spaimei ele ne pot urmări pînă în viaţa cotidiană, cu rezultate dezastruoase pentru noi.

– În ce fel, don Juan?

– Frica se poate instaura definitiv în viaţa noastră, şi ar trebui să fim nişte neconformişti foarte stăpîni pe ei pentru a-i putea rezista. Făpturile anorganice pot fi o năpastă mai mare decît ciuma. Prin frică ele ne pot, cu uşurinţă, scoate total din minţi.

– Ce fac vrăjitorii cu făpturile anorganice?

– Interrelaţionează cu ele. Le transformă în aliaţi. Formează asociaţii şi extraordinare prietenii. Eu numesc aceste relaţii carteluri gigantice, în care percepţia joacă un rol primordial. Noi sîntem fiinţe sociale şi, în mod inevitabil, căutăm companie conştiinţei. În cazul făpturilor anorganice, secretul este să nu te temi de ele. Iar asta trebuie făcut de la început. Intenţia pe care trebuie să le-o transmitem este de putere şi degajare. Ea trebuie să încorporeze mesajul „Nu mi-e teamă de tine. Vino la mine. Dacă vii, te voi întîmpina cu bucurie. Dacă nu doreşti să vii, îţi voi simţi lipsa". La un asemenea mesaj, făpturile vor deveni atît de curioase, încît vor veni cu siguranţă.

– De ce ar veni să mă caute sau de ce, pentru Dumnezeu, ar trebui eu să le caut?

– În timpul visatului – fie că le place sau nu – visătorii caută să se asocieze cu alte creaturi. Pentru tine asta poate fi un șoc, dar cei care visează caută în mod automat grupările de făpturi, în cazul acesta, conexiunile de creaturi anorganice. Visătorii le caută cu aviditate.

– Asta mi se pare foarte straniu, don Juan. De ce ar face cei ce visează așa ceva?

– Pentru noi, făpturile anorganice sînt ceva cu totul nou și neobișnuit. Pentru ele noutatea constă în traversarea granițelor domeniului lor de către o făptură ca noi. Ceea ce trebuie să ai în vedere de acum încolo este faptul că făpturile anorganice – cu splendida lor conștiință – exercită o atracție extraordinară asupra celor care visează și îi pot transporta cu ușurință în lumi ce depășesc orice posibilitate de descriere. Vrăjitorii din vechime s-au folosit de ele și ei au fost cei care au introdus termenul de aliați. Aliații lor i-au învățat cum să-și deplaseze punctul de asamblare dincolo de marginile oului energetic, în universul aflat dincolo de sfera omenescului. Astfel încît, cînd transportă un vrăjitor, îl duc în lumi ce se află dincolo de domeniul umanului.

Ascultîndu-l cum vorbește, am fost cuprins de temeri și îndoieli stranii, lucru de care don Juan și-a dat seama imediat.

– Ești un tip religios pînă la capăt, a rîs el. Acum simți cum îți suflă diavolul în ceafă. Dar gîndește-te la visat în acești termeni: visatul înseamnă a percepe mai mult decît ceea ce credem că este posibil să percepem.

Treaz fiind, mă neliniștea posibilitatea ca făpturile anorganice conștiente să existe cu adevărat. Dar, cînd visam, grijile mele din starea conștientă nu prea mai aveau vreun efect. Continuam să am fiori de frică fizică, dar, de fiecare dată, în urma lor se instala un calm ciudat, care punea stăpînire pe mine și-mi permitea să merg mai departe, ca și cînd nu mi-ar fi fost deloc teamă.

În acea perioadă se părea că orice progres pe care-l făceam în visat se producea brusc, fără vreun indiciu prealabil. Apariția făpturilor anorganice în visele mele n-a făcut nici ea excepție de la acest tipic. S-a petrecut pe cînd visam un circ la care fusesem în copilărie. Locul părea a fi un oraș din munții statului Arizona. Am început să mă uit la oameni cu vaga speranță, pe care o nutream întotdeauna, că voi revedea oamenii pe care-i întîlnisem prima dată, cînd don Juan m-a făcut să intru în cea de a doua atenție.

În timp ce-i urmăream cu privirea, am simțit un fior de nervozitate –ca și cînd aș fi primit un pumn – în stomac. Fiorul mi-a distras atenția și am pierdut din vedere oamenii, circul și localitatea montană din Arizona. În locul acestora, în fața mea se aflau două forme cu înfățișare stranie. Erau subțiri – de mai puțin de treizeci de centrimetri lățime, dar lungi, atingînd, probabil, vreo doi metri și zece centrimetri în înălțime. Se profilau deasupra mea ca două rîme uriașe.

Știam că era vorba de un vis, dar știam, totodată, că *vedeam*. Don Juan discutase cu mine despre *a vedea* și în starea conștientă normală, și în cea de a doua atenție. Deși eram eu însumi incapabil de a o face, credeam că înțelesesem ce înseamnă să percepi energia în mod direct. În visul acela, privind la cele două stranii apariții mi-am dat seama că vedeam esența energetică a ceva nemaipomenit.

Am rămas foarte calm și nu m-am mișcat. Pentru mine, cel mai remarcabil fapt a fost că nu s-au destrămat și nu s-au transformat în altceva. Erau creaturi coezive ce-și păstrau forma lor de luminare. Ceva din interiorul lor obliga ceva din mine să fixeze cu privirea imaginea formei lor. Știam asta, pentru că ceva îmi spunea că, dacă nu mă mișcam, nici ele nu se mișcau.

Totul s-a sfîrșit la un moment dat, cînd m-am trezit cuprins de spaimă. Am fost imediat cuprins de temeri; o îngrijorare

profundă a pus stăpînire pe mine. Nu era o nelinişte de ordin psihologic, ci mai degrabă un simţămînt fizic de suferinţă şi mîhnire fără vreun motiv aparent.

Cele două forme ciudate mi-au apărut de atunci încolo în fiecare din şedinţele mele de visat. În cele din urmă, totul se petrecea de parcă visam numai pentru a mă întîlni cu ele. Nu au încercat niciodată să înainteze către mine sau să interacţioneze cu mine în vreun fel. Stăteau doar acolo, în faţa mea, imobile, pe tot răstimpul cît dura visul. În ceea ce mă priveşte, nu numai că nu am făcut nici un efort pentru a-mi schimba visele, ci chiar am uitat de scopul iniţial al exerciţiilor mele de visat.

Cînd am ajuns să discut, în cele din urmă, cu don Juan despre ceea ce mi se întîmpla, petrecusem deja luni întregi contemplînd, în vis, cele două apariţii.

– Te-ai blocat la o răscruce periculoasă, a spus el. Nu este bine să le goneşti, dar nu este bine nici să le laşi să rămînă. Pentru moment, prezenţa lor este un impediment pentru visatul tău.

– Ce pot să fac, don Juan?

– Înfruntă-le imediat în lumea vieţii cotidiene şi spune-le să revină mai tîrziu, cînd vei avea mai multă putere a visatului.

– Cum să le înfrunt?

– Nu este simplu, dar se poate face. Este nevoie doar să ai suficient curaj, ceea ce desigur că ai.

Fără să mai aştepte să-i spun că nu aveam deloc curaj, m-a luat cu el pe dealurile de lîngă deşertul Sonora. Pe atunci, locuia în nordul Mexicului, şi îmi creasem despre el certa impresie că era un vrăjitor solitar, un bătrîn uitat de toţi, total în afara treburilor lumeşti curente. Intuisem însă că era peste măsură de inteligent şi, din această cauză, eram dispus să accept ceea ce aveam aproape ferma convingere că erau doar excentricităţi de-ale lui.

Calitatea primordială a lui don Juan era extraordinara iscusinţă a vrăjitorilor ce fusese cultivată de-a lungul timpului. El se asigurase că înţeleg tot ce pot înţelege în starea conştientă normală, dar – în acelaşi timp – se asigurase că intru în cea de a doua atenţie, unde înţeleg sau – cel puţin – ascult cu pasiune tot ce mă învaţă el. În acest fel, m-a divizat în două. În starea conştientă normală nu puteam să înţeleg de ce şi cum eram mai mult decît dispus să iau în serios excentricităţile sale. În cea de a doua atenţie însă, totul mi se părea cît se poate de logic.

Argumentul său era că cea de a doua atenţie ne este accesibilă tuturor, dar că prin faptul că ne agăţăm cu îndărătnicie de imatura noastră raţionalitate – unii dintre noi cu mai multă ferocitate decît alţii – reuşim să ne ţinem la distanţă de cea de a doua atenţie. Ideea sa era că visatul sparge barierele care înconjoară şi izolează cea de a doua atenţie.

În ziua în care m-a luat cu el pe dealurile din jurul deşertului Sonora, pentru a întîlni făpturile anorganice, eram în stare conştientă normală. Cumva, ştiam totuşi că trebuie să fac ceva ce era, fără îndoială, de domeniul incredibilului.

În deşert căzuse o ploaie uşoară. Solul de culoare roşie era încă umed şi, pe măsură ce înaintam, se înnămolea tot mai tare în striaţiunile tălpilor de cauciuc ale pantofilor mei. Am fost nevoit să-mi rîcîi de pietre tălpile pentru a îndepărta gogoloaiele mari de noroi care se formaseră pe ele. Mergeam în direcţia est, urcînd către dealuri. Cînd am ajuns într-o vîlcea îngustă dintre două dealuri, don Juan s-a oprit.

– Acesta este, cu siguranţă, locul ideal pentru a-ţi chema prietenii, a spus el.

– De ce le spui prietenii mei?

– Pentru că te-au ales cu de la sine putere. Cînd fac acest lucru, înseamnă că vor să se asocieze. Ţi-am spus că vrăjitorii formează legături de prietenie cu aceste făpturi. Cazul tău pare

să fie un exemplu în acest sens. Nici măcar nu este nevoie să le atragi.

– În ce constă o astfel de prietenie, don Juan?

– Constă dintr-un schimb reciproc de energie. Făpturile anorganice furnizează gradul lor înalt de conștiință, iar vrăjitorii furnizează conștiința lor elevată și energia lor elevată. Rezultatul pozitiv al unei astfel de relații este un schimb echilibrat. Rezultatul negativ este subordonarea oricăreia dintre cele două părți. Vrăjitorii din vechime își iubeau aliații. De fapt, îi iubeau mai mult decît pe semenii lor, oamenii. Personal, pot prevedea pericole teribile într-o astfel de atitudine.

– Ce-mi recomanzi să fac, don Juan?

– Cheamă-le. Evaluează-le și apoi decide singur ce trebuie să faci.

– Ce trebuie să fac pentru a le chema?

– Reconstituie-ți în minte imaginea lor din vis și menține-o. Motivul pentru care te-au copleșit cu prezența lor în vis este că vor să-ți întipărească în memorie forma lor. Iar acum este momentul să folosești imaginea întipărită.

Don Juan m-a forțat să-mi închid ochii și să-i țin închiși. Apoi m-a ajutat să mă așez pe niște stînci. Simțeam duritatea și răceala pietrei. Stînca era înclinată și mi-era greu să-mi păstrez echilibrul.

– Șezi aici și vizualizează forma lor pînă cînd arată exact cum îți apar ele în vis – mi-a spus el la ureche. Anunță-mă cînd ai focalizat imaginea lor.

Mi-a trebuit foarte puțin timp și efort pentru a realiza imaginea mentală completă a formei lor, exact ca în visele mele. Nu m-a surprins deloc faptul că puteam face acest lucru. Ceea ce m-a șocat a fost că – deși încercam cu disperare să-l anunț pe don Juan că reușisem să realizez imaginea în mintea mea – nu puteam să vorbesc și nici să-mi deschid ochii. Eram, în mod

categoric, treaz. Auzeam toate sunetele din jur. L-am auzit pe don Juan spunînd:

– Acum poți să-ți deschizi ochii.

I-am deschis fără nici o dificultate. Eram așezat picior peste picior pe niște stînci, care însă nu erau aceleași pe care le simțisem sub mine cînd mă așezasem. Don Juan era chiar în spatele meu, puțin către dreapta. Am încercat să mă întorc cu fața la el, dar el mi-a ținut capul drept, forțîndu-mă să rămîn în aceeași poziție. Atunci am văzut două forme întunecate, ca două trunchiuri subțiri de copaci, chiar în fața mea.

Am rămas cu gura căscată, uitîndu-mă fix la ele. Nu erau atît de înalte ca în vis; își reduseseră dimensiunile la jumătate. În loc să fie forme de o luminozitate opacă, erau acum două bețe comprimate și amenințătoare, de o culoare întunecată, aproape neagră.

– Ridică-te și apucă una din ele, mi-a ordonat don Juan. Și nu-i da drumul, indiferent de cît te-ar zgîlții.

Nu aveam nici pe departe dorința de a face așa ceva, dar o forță necunoscută m-a făcut să mă ridic împotriva voinței mele. Am realizat cu claritate în acel moment că voi sfîrși prin a face ceea ce-mi ordonase don Juan, deși, conștient, nu aveam nici cea mai mică intenție de acest fel.

M-am îndreptat mecanic către cele două forme, inima bătîndu-mi de să-mi spargă pieptul. Am apucat-o pe cea din dreapta. Ceea ce am simțit a fost un șoc electric, care aproape m-a făcut să-i dau drumul formei. Am auzit vocea lui don Juan ca și cînd ar fi strigat de la mare distanță:

– Dă-i numai drumul și ești terminat.

Am strîns cu putere forma, care se răsucea și se zbătea. Nu ca un animal mare, ci ca ceva pufos și ușor, deși încărcat cu electricitate. Ne-am rostogolit și ne-am zvîrcolit destul de mult timp pe nisipul vîlcelei. Forma îmi administra șoc după șoc dintr-un

fel de curent electric greţos. Îl consideram greţos pentru că mi-l imaginam diferit faţă de energia întîlnită în lumea noastră cotidiană. Fiecare şoc îmi producea o gîdilitură şi mă făcea să urlu, şi să mîrîi ca un animal, nu de suferinţă, ci dintr-un fel de mînie ciudată.

În cele din urmă, forma s-a oprit şi a devenit aproape solidă sub mine. Zăcea inertă. L-am întrebat pe don Juan dacă era moartă, dar nu mi-am putut auzi vocea.

– Nici pe departe, mi-a răspuns cineva, rîzînd, cineva care nu era don Juan. I-ai epuizat încărcătura de energie. Dar nu te ridica încă. Mai rămîi întins aşa încă puţin.

M-am uitat la don Juan întrebător. Mă examina cu mare curiozitate. Apoi m-a ajutat să mă ridic. Forma întunecată a rămas pe pămînt. Doream să-l întreb dacă forma nu păţise nimic şi totul era în regulă cu ea. Dar, din nou, nu mi-am putut exprima întrebarea cu glas tare. Atunci, am făcut ceva extraordinar. Am considerat că totul era real. Pînă în acel moment, ceva din mintea mea îmi menţinea caracterul raţional al gîndirii, prin considerarea a ceea ce se întîmpla drept un vis provocat de maşinaţiile lui don Juan .

M-am dus la forma întinsă pe pămînt şi am încercat să o ridic. Nu puteam însă să o iau în braţe, pentru că nu avea masă materială. M-am simţit dezorientat. Aceeaşi voce dinainte, care nu era vocea lui don Juan, mi-a spus să mă culc deasupra făpturii anorganice. Aşa am făcut şi ne-am ridicat apoi împreună, făptura anorganică precum o umbră întunecată lipită de mine. S-a desprins după aceea încetişor de mine şi a dispărut, lăsîndu-mă cuprins de un simţămînt extrem de plăcut de împlinire.

Mi-a trebuit peste douăzeci şi patru de ore pentru a-mi recăpăta complet controlul asupra facultăţilor mele. În cea mai mare parte a timpului am adormit. Don Juan mă controla din cînd în cînd, punîndu-mi mereu aceeaşi întrebare:

– Era energia făpturii anorganice precum focul sau precum apa?

Îmi simţeam gîtul de parcă ar fi fost ars. Nu-i puteam spune că şocurile de energie pe care le simţisem erau ca nişte jeturi de apă electrizată. Nu avusesem niciodată în viaţă experienţa unor jeturi de apă electrizată. Nu sînt sigur dacă este posibil ca acestea să fie produse sau simţite, dar aceasta este imaginea care-mi apărea în minte ori de cîte ori don Juan îmi adresa întrebarea lui fixă.

Cînd, în sfîrşit, am ştiut că mi-am revenit complet, don Juan dormea. Conştient că întrebarea lui avea o mare importanţă, l-am trezit şi i-am relatat ceea ce simţisem.

– Nu vei avea prieteni la nevoie printre făpturile anorganice, ci doar relaţii de o enervantă dependenţă, a declarat el. Fii extrem de precaut. Făpturile anorganice de apă sînt mult mai predispuse la excese. Vrăjitorii din vechime credeau că ele sînt mult mai afectuoase, mai capabile de a imita sau poate chiar de a avea sentimente. Spre deosebire de cele de foc, care erau considerate mai serioase, mai reţinute, dar – în acelaşi timp – şi mai infatuate.

– Care este semnificaţia tuturor acestor lucruri pentru mine, don Juan?

– Semnificaţia este prea complexă ca s-o discutăm în momentul acesta. Recomandarea mea este să-ţi înfrîngi teama din vise şi din viaţă, pentru a-ţi apăra unitatea. Făptura anorganică, de la care ai luat energia şi ai reîncărcat-o apoi din nou, s-a înfiorat pînă la a-şi pierde forma de lumînare în decursul acestui proces. Va reveni pentru a repeta experienţa.

– De ce nu m-ai oprit, don Juan?

– Nu mi-ai dat timpul necesar. De altfel, nici nu m-ai auzit cînd îţi strigam să laşi făptura anorganică pe pămînt.

– Trebuia să-mi fi prezentat dinainte – aşa cum faci întotdeauna – toate alternativele.

– Nu cunoşteam toate alternativele. În materie de făpturi anorganice, sînt aproape un novice. Am refuzat să-mi însuşesc această parte din ştiinţa vrăjitorilor, pe motivul că este prea greoaie şi inconstantă. Nu vreau să fiu la cheremul nici unei entităţi, fie ea organică sau anorganică.

Cu aceasta discuţia noastră s-a încheiat. Ar fi trebuit să fiu îngrijorat din cauza reacţiei categoric negative a lui don Juan, dar nu eram. Eram cumva absolut convins că orice făcusem era bine.

Mi-am continuat exerciţiile de visat fără vreo altă interferenţă din partea făpturilor anorganice.

4. FIXAREA PUNCTULUI DE ASAMBLARE

Deoarece înţelegerea noastră fusese să discutăm despre visat numai cînd considera don Juan necesar, îl întrebam rareori despre aceasta şi nu insistam niciodată cu chestionarea dincolo de o anumită limită. De aceea eram mai mult decît dornic să-l ascult ori de cîte ori se hotăra să abordeze subiectul. Comentariile sau discuţiile referitoare la visat erau, în mod invariabil, incluse în alte teme ale învăţăturilor sale şi întotdeauna inserate pe neaşteptate, fără vreun avertisment.

Ne aflam o dată – în timpul unei vizite acasă la el – în mijlocul unei conversaţii fără nici o legătură cu acest subiect cînd, fără vreun preambul, don Juan a spus că, prin contactele lor din vis cu făpturile anorganice, vrăjitorii din vechime au devenit extrem de versaţi în arta manipulării punctului de asamblare, un domeniul vast şi de rău augur.

Am profitat imediat de ocazie şi l-am chestionat pe don Juan despre perioada estimativă cînd au trăit vrăjitorii din vechime. Cu alte diferite ocazii îi mai adresasem aceeaşi întrebare, dar niciodată nu-mi dăduse un răspuns satisfăcător. Eram însă convins că, în acel moment – probabil pentru că el însuşi abordase subiectul – ar fi putut să-mi răspundă.

– Un subiect deosebit de dificil, a spus el.

Felul în care a spus-o m-a făcut să cred că intenţiona să nu ia în seamă întrebarea mea. Am fost surprins cînd a continuat:

– Îţi va pune la încercare judecata raţională tot atît de mult ca subiectul fāpturilor anorganice. Apropo, ce crezi despre ele acum?

– Mi-am lăsat opiniile de o parte, am răspuns eu. Nu-mi pot permite să gîndesc în nici un fel despre el.

Răspunsul meu i-a făcut plăcere. A rîs şi s-a lansat în comentarii referitoare la propriile-i temeri şi aversiuni faţă de fāpturile anorganice.

– Nu s-au numărat niciodată printre predilecţiile mele, a spus. Desigur că motivul principal era teama mea de ele. Am fost incapabil s-o depăşesc cînd trebuia, iar apoi s-a permanentizat.

– Îţi mai este frică de ele acum, don Juan?

– Ceea ce simt nu este chiar frică, ci o atitudine de respingere. Nu vreau să am în nici un fel de a face cu ele.

– Există un motiv anume pentru această atitudine de respingere?

– Cel mai solid motiv din lume: sîntem în totală opoziţie. Lor le place sclavia, supunerea, iar mie-mi place libertatea. Lor le place să achiziţioneze, să cumpere, iar eu nu sînt dispus să dau din ce-i al meu.

Am devenit inexplicabil de agitat şi i-am spus brusc că subiectul mi se părea atît de absurd, încît nu-l putea lua în serios. Don Juan s-a uitat la mine, zîmbind, şi a spus:

– Cea mai bună manieră de procedură în ceea ce priveşte fāpturile anorganice este ceea ce faci tu: să negi existenţa lor, dar să le vizitezi cu regularitate, susţinînd că visezi, iar în vis orice este posibil. În felul acesta, nu te angajezi în nici un fel.

M-am simţit ciudat de vinovat, deşi nu puteam să-mi dau seama de ce, şi obligat să întreb:

– La ce te referi, don Juan?

– La vizitele făcute de tine fāpturilor anorganice, a răspuns el sec.

– Glumeşti? Ce vizite?

– Nu voiam să discut asta, dar cred că este timpul să-ţi spun că vocea cicălitoare, pe care o auzeai reamintindu-ţi să-ţi fixezi atenţia visatului pe elementele componente ale visului, era vocea unei fāpturi anorganice.

Mi-am zis că don Juan afirma ceva total absurd. Asta m-a iritat atît de tare, încît chiar am ţipat la el. A rîs de mine şi mi-a cerut să-i relatez despre şedinţele mele neobişnuite de visat. Solicitarea lui m-a surprins. Nu pomenisem niciodată nimănui despre faptul că, din cînd în cînd, ieşeam brusc dintr-un vis, tras de un anumit element din el, dar, în loc să trec în alt vis – cum ar fi trebuit – întreaga atmosferă a visului se modifica şi mă pomeneam într-o dimensiune necunoscută mie. Pluteam în aceasta, îndrumat de un ghid invizibil, care mă făcea să mă învîrtesc continuu. Din aceste vise mă trezeam întotdeauna încă învîrtindu-mă şi continuam să mă răsucesc şi să mă zvîrcolesc timp îndelungat înainte de a mă trezi pe de-a-ntregul.

– Acestea sînt întîlniri reale pe care le ai cu prietenii tăi, fāpturi anorganice, a spus don Juan.

Nu voiam să-l contrazic, dar nici nu voiam să accept ceea ce spunea. Am tăcut. Uitasem de întrebarea mea referitoare la vrăjitorii din vechime, dar don Juan a reluat subiectul.

– După cunoştinţa mea, vrăjitorii din vechime au trăit cu zece mii de ani în urmă, a spus el, zîmbind şi urmărindu-mi reacţia.

Fundamentîndu-mi răspunsul pe datele arheologice contemporane privitoare la migraţia triburilor nomade din Asia către cele două Americi, i-am spus că eram de părere că data indicată de el era incorectă. Cu zece mii de ani în urmă este prea mult.

– Tu ai informațiile tale, și eu le am pe ale mele, a răspuns el. Eu știu că vrăjitorii din vechime au domnit timp de patru mii de ani, între acum șapte mii și trei mii de ani în urmă. Acum trei mii de ani au dispărut. De atunci încoace vrăjitorii tot reasambleazǎ și restructurează ceea ce a rămas de la cei din timpuri străvechi.

– Cum poți fi atît de sigur în privința datelor dumitale?

– Dar tu cum poți fi atît de sigur în privința alor tale? a replicat el.

I-am spus că arheologii au metode absolut sigure de stabilire a perioadelor de existență ale vechilor culturi. Din nou mi-a replicat că vrăjitorii au propriile metode sigure în acest sens.

– Nu încerc să te contrazic sau să-ți demonstrez că greșești, a continuat el, dar curînd vei putea să întrebi pe cineva care cunoaște exact problema.

– Nimeni nu poate ști așa ceva cu exactitate, don Juan.

– Acesta este încă unul dintre acele lucruri imposibil de crezut, dar există cineva care-ți poate dovedi toate astea. Într-o zi, vei cunoaște această persoană.

– Ei asta-i,don Juan. Probabil, glumești. Cine poate dovedi ceea ce s-a întîmplat cu șapte mii de ani în urmă?

– Foarte simplu, unul dintre vrăjitorii din vechime despre care am vorbit. Cel pe care l-am cunoscut eu. El este persoana care mi-a povestit totul despre vrăjitorii din vechime. Sper să-ți amintești ceea ce îți voi spune despre acest om. El deține soluția multora dintre strădaniile noastre și este cel pe care este necesar să-l cunoști.

I-am spus lui don Juan că îl ascultam cu cea mai mare atenție, deși nu înțelegeam ce spunea. El m-a acuzat că vreau doar să-i fac pe plac, dar că nu credeam un cuvînt din ceea ce spunea despre vrăjitorii din vechime. Am recunoscut că în starea conștientă normală desigur că nu crezusem acele povestiri exagerate. Dar nu o făcusem nici în cea de a doua atenție, cu toate că în acea stare ar fi trebuit să am o reacție diferită.

– Numai cînd reflectezi asupra a ceea ce ți-am spus devine totul o povestire exagerată, a remarcat el. Dacă nu-ți implici judecata rațională, totul rămîne, pur și simplu, o problemă de energie.

– De ce ai spus că voi cunoaște pe unul dintre vrăjitorii din vechime?

– Pentru că o vei face. Este esențial ca voi doi să vă întîlniți într-o bună zi. Dar, pentru moment, să-ți relatez o altă povestire exagerată despre unul dintre nagualii din branșa mea, nagualul Sebastian.

Apoi don Juan mi-a povestit că, pe la începutul secolului al optsprezecelea, nagualul Sebastian era paracliser într-o biserică din sudul Mexicului. În relatarea sa, don Juan a subliniat faptul că vrăjitorii – din trecut sau prezent – își caută și își găsesc refugiu în instituții consacrate, cum ar fi biserica. Părerea sa era că, din cauza extraordinarului lor spirit de ordine și disciplină, vrăjitorii pot deveni slujbași de încredere și că ei sînt foarte căutați de instituțiile care au totdeauna mare nevoie de persoane de acest fel. Don Juan susținea că, atîta timp cît nimeni nu are cunoștință de activitățile vrăjitorilor, faptul că nu sînt adepții vreunei ideologii crează impresia de slujbași model.

Don Juan și-a continuat povestirea, relatînd că, într-o zi, pe cînd Sebastian își îndeplinea îndatoririle de paracliser, la biserică a venit un străin, un indian bătrîn ce părea să fie bolnav. Acesta i-a spus, cu voce pierită, lui Sebastian că avea nevoie de ajutor. Nagualul a crezut că indianul dorea să-l vadă pe preotul paroh, dar omul, făcînd un mare efort, s-a adresat direct nagualului. I-a spus pe un ton aspru și direct că știa că Sebastian era nu numai un vrăjitor, ci chiar nagual.

Speriat de această întorsătură a lucrurilor, Sebastian l-a tras pe indian de o parte și i-a cerut să-și ceară scuze. Omul a răspuns că nu se afla acolo pentru a-și cere scuze, ci pentru a căpăta asistență de specialitate. Avea nevoie, a spus el, să primească energia nagualului pentru a se putea menține în viață, viață care – l-a asigurat el pe Sebastian – dura de mii de ani, dar care, în acel moment, se stingea.

Sebastian, care era un om foarte inteligent, nefiind dispus să dea atenție unor asemenea prostii, i-a spus indianului să termine cu bufoneriile. Bătrînul însă s-a supărat și l-a amenințat pe Sebastian că, dacă nu-i îndeplinește cererea, îi denunță – pe el și pe întregul lui grup – autorităților ecleziastice.

Don Juan mi-a reamintit că, în acea perioadă, autoritățile bisericești întreprindeau acțiuni brutale și sistematice de eradicare a practicilor eretice ale indienilor din Lumea Nouă. Amenințarea acelui om nu era deci un lucru ce putea fi tratat la modul ușuratic; nagualul și grupul său erau, într-adevăr, în primejdie de moarte. Sebastian l-a întrebat pe indian cum putea să-i dea energie. Omul i-a explicat că nagualii – prin disciplina lor – acumulează un anume fel de energie, pe care o stochează în corp și pe care el o va extrage fără durere din centrul energetic al lui Sebastian, aflat în ombilic. În schimb, Sebastian va avea nu numai posibilitatea de a-și continua netulburat activitățile, ci va fi, totodată, înzestrat cu putere.

Nagualului nu-i convenea ideea că este manipulat de bătrînul indian, dar acesta era inflexibil și nu-i oferea nici o altă opțiune decît să se conformeze cererii lui.

Don Juan m-a asigurat că bătrînul indian nu exagerase deloc în ceea ce afirmase despre sine. S-a dovedit că el era un vrăjitor din timpuri străvechi, unul dintre cei cunoscuți ca *cei care desfid moartea*. Se pare că reușise să supraviețuiască pînă în prezent

prin manipularea punctului său de asamblare în moduri numai de el cunoscute.

Don Juan spunea că ceea ce s-a întîmplat atunci între Sebastian și omul acela s-a constituit mai tîrziu în temeiul unei înțelegeri care i-a legat pe toți cei șase naguali care i-au urmat lui Sebastian. Cel care desfide moartea s-a ținut de cuvînt; în schimbul energiei căpătate de la fiecare nagual, el îi făcea donatorului un dar, înzestrîndu-l cu putere. Sebastian fusese nevoit să accepte darul împotriva voinței sale; era încolțit și nu avea de ales. Dar toți ceilalți naguali care i-au urmat și-au acceptat darul cu bucurie și mîndrie.

Don Juan a încheiat povestirea, spunînd că, în timp, cel care desfide moartea a ajuns să fie cunoscut sub numele de *arendas*. Timp de mai bine de două sute de ani, nagualii din branșa lui don Juan au continuat să onoreze această înțelegere obligatorie, dînd naștere la o relație de simbioză care a schimbat cursul evoluției și țelul final al branșei.

Don Juan nu a catadicsit să dea explicații suplimentare, iar eu am rămas cu o stranie senzație de veridicitate, care mă neliniștea mai mult decît mi-aș fi putut imagina.

– Cum a ajuns să trăiască atît de mult? am întrebat.

– Nu știe nimeni, a răspuns don Juan. Tot ce știm despre el, de generații, este doar ceea ce ne spune el. Cel care desfide moartea este persoana pe care am întrebat-o despre vrăjitorii din vechime, și el mi-a spus că aceștia se aflau în culmea gloriei lor acum trei mii de ani.

– De unde știi că ceea ce v-a spus este adevărat? am întrebat eu.

Don Juan a clătinat din cap cu o expresie de uimire, dacă nu chiar de repulsie.

– Cînd ai de-a face cu inimaginabilul domeniu necunoscut de dincolo de noi, a spus el, făcînd un gest cu mîna de jur împre-

jurul său, nu te prostești formînd minciuni mărunte. Minciunile mărunte sînt pentru oamenii care nu au văzut ce ne așteaptă acolo.

– Ce ne așteptă acolo, don Juan?

Răspunsul lui, o afirmație în aparență inofensivă, m-a îngrozit mai tare decît dacă mi-ar fi descris cel mai înfiorător lucru.

– Ceva cu desăvîrșire impersonal, a spus el.

Probabil că observase că îmi piedeam cumpătul, pentru că m-a făcut să-mi schimb nivelul de conștiință, ca să-mi dispară teama.

Cîteva luni mai tîrziu exercițiile mele de visat au luat o întorsătură stranie. Am început să capăt în vis răspunsuri la întrebări pe care intenționam să i le pun lui don Juan. Cel mai impresionant aspect al acestei manifestări ciudate a fost acela că s-a tranferat curînd în starea mea conștientă normală. Iar, într-o zi, pe cînd ședeam la biroul meu, am căpătat răspunsul la o întrebare neformulată încă privind caracterul real al făpturilor anorganice. *Văzusem* de atîtea ori făpturi anorganice în vis, încît începusem să le consider reale. Îmi reamintisem că, într-o stare de conștiență seminormală, chiar atinsesem o asemenea făptură în deșertul Sonora. Iar visele mele erau periodic deviate către lumi despre care mă îndoiam foarte tare că puteau fi produse ale minții mele. Doream să îl încolțesc pe don Juan cît mai bine, în termenii unei întrebări concise, astfel încît am formulat această întrebare în minte: dacă trebuie să acceptăm ideea că făpturile anorganice sînt la fel de reale ca oamenii, unde anume se află – în termenii sferei fizice a universului – domeniul în care există ele?

După ce am formulat întrebarea în sinea mea, am auzit un rîset ciudat, exact cum auzisem în ziua în care mă luasem la

trîntă cu făptura anorganică. Apoi, o voce de bărbat mi-a răspuns:

– Acest domeniu există într-o anumită poziție a punctului de asamblare. Tot așa precum lumea ta există în poziția obișnuită a punctului de asamblare.

Ultimul lucru pe care-l doream era să intru în dialog cu o voce imaterială, așa că m-am ridicat și am fugit afară din casă. Începeam să cred că-mi pierdeam mințile. O grijă în plus, pe care s-o adaug la colecția mea de neliniști.

Vocea fusese atît de autoritară și de limpede, încît faptul nu numai că mă nedumerea, ci chiar mă înspăimînta. Așteptam foarte neliniștit atacurile viitoare ale vocii, dar întîmplarea nu s-a mai repetat. La prima ocazie pe care am avut-o, m-am consultat cu don Juan.

N-a fost cîtuși de puțin impresionat.

– Trebuie să înțelegi o dată pentru totdeauna că astfel de lucruri sînt foarte normale în viața unui vrăjitor, a spus el. Nu ești pe cale de a înnebuni, ci, pur și simplu, auzi vocea unui emisar al visatului. La trecerea de prima sau cea de a doua poartă a visatului, cei ce visează ajung la un prag de energie și încep să vadă lucruri ori să audă voci. Nu mai multe voci, ci o singură voce. Vrăjitorii o numesc vocea emisarului visatului.

– Ce este emisarul visatului?

– Energie străină care are concizie. Energie străină care are ca scop să-i ajute pe cei care visează, spunîndu-le unele lucruri. Problema este că emisarul visatului poate spune numai acele lucruri pe care vrăjitorii deja le cunosc sau ar trebui să le cunoască, dacă-și merită numele de vrăjitori.

– Afirmația că este energie străină care are concizie nu mă ajută deloc, don Juan. Ce fel de energie – benignă, malignă, bună, rea, sau cum?

– Este doar ce am spus că este, energie străină. O forță impersonală pe care noi o transformăm într-o forță personificată pentru că are glas. Unii vrăjitori au deplină încredere în această energie, chiar o văd. Sau, la fel ca tine, doar o aud sub forma unui glas de bărbat ori de femeie. Glasul le poate spune care este starea exactă a lucrurilor, iar de cele mai multe ori ei iau spusele ei drept povețe sacre.

– De ce unii dintre noi o aud ca pe o voce?

– O vedem sau o auzim, pentru că ne menținem punctul de asamblare fixat într-o poziție nouă specifică; cu cît este mai intensă fixarea, cu atît mai intens simțim emisarul. Ai grijă! S-ar putea să-l vezi și să-l simți ca pe o femeie goală.

Don Juan a rîs de propria sa replică, dar eu eram prea înspăimîntat ca să tratez lucrurile cu frivolitate.

– Este această forță capabilă să se materializeze? am întrebat.

– Desigur, a răspuns el. Totul depinde de cît de tare este fixat punctul de asamblare. Dar fii liniștit, dacă poți să-ți păstrezi un grad de detașare, nu se întîmplă nimic. Emisarul rămîne ceea ce este: o forță impersonală care acționează asupra noastră din cauza fixării punctului nostru de asamblare.

– Sfaturile sale sînt temeinice?

– Nu poate fi vorba de sfaturi. Emisarul ne precizează lucrurile, iar noi ne facem singuri deducțiile.

I-am împărtășit apoi lui don Juan ceea ce îmi spusese vocea mie.

– Este exact cum am spus, a remarcat el. Emisarul nu ți-a spus nimic nou. Afirmațiile sale sînt corecte, dar par doar să-ți demonstreze anumite lucruri. Ceea ce a făcut emisarul a fost doar să repete ceea ce știai deja.

– Mă tem că nu pot să am pretenția că știam toate astea, don Juan.

– Ba poți. Acum știi infinit mai multe lucruri despre misterul universului decît poți să-ți dai seama la nivel rațional. Dar asta este boala noastră, a oamenilor, să știm mai multe despre misterul universului decît ne dăm seama.

Faptul că trăisem acest fenomen incredibil de unul singur, fără ajutorul lui don Juan, mă făcea să mă simt în culmea fericirii. Voiam să aflu mai multe lucruri despre emisar. Tocmai mă pregăteam să-l întreb pe don Juan dacă și el auzise vocea emisarului, cînd el m-a întrerupt și, cu un zîmbet larg, mi-a spus:

– Da, da. Emisarul îmi vorbește și mie. În tinerețe îl vedeam ca pe un călugăr cu glugă neagră. Un călugăr vorbăreț care, de fiecare dată, mă speria cumplit. Apoi, cînd mi-am putut stăpîni spaima, a devenit o voce imaterială care continuă, pînă în ziua de azi, să-mi spună diferite lucruri.

– Ce fel de lucruri, don Juan?

– Orice lucru pe care-mi concentrez intenția, lucruri pe care nu vreau să mă deranjez să le aprofundez singur. Cum ar fi, de exemplu, detalii despre comportamentul învățăceilor mei. Ce fac ei cînd nu mă aflu în preajma lor. Și-mi spune, mai ales, lucruri despre tine. Emisarul îmi spune tot ce faci.

Ajunsă în acest punct, nu prea îmi convenea direcția în care evoluase conversația noastră. Îmi scormoneam frenetic mintea, pentru a găsi întrebări pe alte teme, în timp ce don Juan se prăpădea de rîs.

– Emisarul visatului este o făptură anorganică? am întrebat.

– Să spunem că emisarul visatului este o forță care vine din tărîmul făpturilor anorganice. Acesta este motivul pentru care cei care visează se întîlnesc întotdeauna cu el.

– Vrei să spui, don Juan, că oricare dintre cei care visează îl aude sau îl vede pe emisar?

– Toți îl aud; foarte puțini sînt cei care îl văd sau îl simt.

– Ai vreo explicație pentru acest lucru?

– Nu. În afară de asta, nu prea mă interesează foarte mult emisarul. Într-un anumit moment din viaţă, a trebuit să iau o decizie dacă să mă concentrez pe făpturile anorganice şi să urmez calea deschisă de vrăjitorii din vechime sau să nu consimt la aşa ceva. Profesorul meu, nagualul Julian, m-a ajutat să mă hotărăsc pentru neacceptare. N-am regretat niciodată această decizie.

– Crezi că şi eu ar trebui să refuz făpturile anorganice, don Juan?

Nu mi-a răspuns la întrebare; în loc de răspuns, mi-a explicat că întregul domeniu al făpturilor anorganice este întotdeauna predispus să ne înveţe. Probabil că din cauza faptului că făpturile anorganice au o conştiinţă mai profundă ca a noastră, se simt obligate să ne ia sub aripa lor ocrotitoare.

– N-am considerat că are rost să devin învăţăcelul lor, a adăugat el. Preţul este prea mare.

– Care este preţul?

– Viaţa noastră, energia noastră, devoţiunea noastră faţă de ele. Cu alte cuvinte, libertatea noastră.

– Dar ce ne învaţă ele?

– Lucruri legate de lumea lor. În acelaşi fel în care noi înşine le-am învăţa pe ele – dacă am fi capabili să o facem – lucruri legate de lumea noastră. Însă metoda lor este de a lua esenţa noastră primară drept etalon al nevoilor noastre şi de a ne învăţa în conformitate cu ea. O treabă extrem de periculoasă!

– Nu văd de ce ar fi periculoasă.

– Dacă cineva ar lua drept etalon esenţa primară a eului tău, cu toate temerile şi lăcomia, şi invidia care o caracterizează etcetera, etcetera şi te-ar învăţa ceea ce satisface această stare oribilă de existenţă, care crezi că ar fi rezultatul?

Nu aveam replică. Credeam că înţeleg perfect motivele refuzului său.

– Problema vrăjitorilor din vechime, este că ei au învăţat lucruri minunate, dar pe baza naturii lor primitive nealterate, a continuat don Juan. Făpturile anorganice au devenit aliaţii lor şi, prin exemplificări premeditate, i-au învăţat adevărate minuni pe vrăjitori. Aliaţii executau acţiunile, iar vrăjitorii erau îndrumaţi pas cu pas să le imite, fără a schimba ceva din natura lor primară.

– Există aceste relaţii cu făpturile anorganice şi în ziua de azi?

– Nu pot să răspund exact la această întrebare. Tot ce pot să spun este că eu personal nu pot concepe să am asemenea relaţii. Implicarea în situaţii de asemenea natură zădărniceşte eforturile noastre de căutare a libertăţii, consumînd toată energia de care dispunem. Pentru a putea urma cu adevărat exemplul aliaţilor lor, vrăjitorii din vechime au fost nevoiţi să-şi petreacă viaţa pe tărîmul făpturilor anorganice. Cantitatea de energie necesară pentru a realiza o asemenea deplasare continuă este uluitoare.

– Vrei să spui, don Juan, că vrăjitorii din vechime erau capabili de a exista pe acele tărîmuri aşa cum existăm noi aici?

– Nu tocmai cum existăm noi aici, dar, în mod cert, trăiau: îşi păstrau conştiinţa şi individualitatea. Pentru acei vrăjitori emisarul visatului a devenit entitatea de importanţă vitală. Dacă un vrăjitor doreşte să trăiască pe tărîmul făpturilor anorganice, emisarul este puntea de legătură perfectă pentru realizarea acestui lucru; vorbeşte, este înclinat să înveţe şi să îndrume.

– Ai fost vreodată în acel tărîm, don Juan?

– De nenumărate ori. La fel şi tu. Dar nu are rost să discutăm despre asta acum. Încă nu te-ai descotorosit de toate resturile nefolositoare din atenţia visatului. Într-o bună zi, vom vorbi şi despre acel tărîm.

– Să deduc, deci, don Juan că nu-l accepţi sau nu îţi place emisarul?

– Nici nu-l accept și nici nu-mi place. Aparține unui alt registru, registrul vrăjitorilor din vechime. În plus, învățăturile și îndrumările sale sînt absurdități în lumea noastră. Iar pentru aceste absurdități emisarul ne taxează enorm în termenii energiei. Într-o zi, vei fi și tu de aceeași părere cu mine. Vei vedea.

În tonul cu care rostise don Juan aceste cuvinte am surprins o confirmare mascată a convingerii sale că nu-i împărtășeam părerea în ceea ce-l privea pe emisar. Tocmai voiam să-l înfrunt în această problemă, cînd am auzit vocea emisarului în urechi:

– Are dreptate, a spus glasul. Ție îți plac pentru că nu găsești că este nimic rău în a explora toate posibilitățile. Vrei să acumulezi cunoaștere; cunoașterea înseamnă putere. Nu vrei să rămîi în călduța siguranță a rutinei și convingerilor lumii cotidiene.

Emisarul a spus toate acestea în limba engleză, cu un pronunțat accent de pe coasta Pacificului. Apoi a schimbat-o pe spaniolă. Am sesizat un ușor accent argentinian. Nu-l mai auzisem pe emisar vorbind astfel; mă fascina. El mi-a vorbit despre împlinire, cunoaștere, despre cît de departe mă aflam de locul meu natal; despre setea mea de aventură și aproape obsedanta dorință de a cunoaște lucruri noi, de a pătrunde orizonturi noi. Glasul mi s-a adresat chiar și în portugheză, cu pronunțate inflexiuni ale limbii vorbite în pampasul de sud.

Faptul de a auzi vocea debitînd toate acele remarci lingușitoare nu numai că m-a înspăimîntat, ci chiar m-a îngrețoșat. I-am spus lui don Juan, atunci, pe loc, că trebuia să încetez exercițiile de visat. Și-a ridicat, surprins, ochii spre mine. Dar, cînd i-am repetat cele auzite, a fost de acord că trebuie să mă opresc din exerciții, deși am simțit că o face numai ca să mă calmeze.

Cîteva săptămîni mai tîrziu, reacția mea mi s-a părut puțin cam isterică, iar decizia de a renunța – nejustificată. Mi-am reluat exercițiile de visat. Eram sigur că don Juan știa că-mi anulasem decizia de retragere.

Cu ocazia uneia dintre vizitele mele la el, a început să vorbească, pe neașteptate, despre vise.

– Faptul că nu am fost educați să apreciem visele ca pe un autentic domeniu de explorare nu înseamnă că ele nu sînt așa ceva, a început el. Visele sînt analizate pentru sensul lor sau considerate prevestiri, dar niciodată nu sînt interpretate ca domeniu al unor întîmplări reale. Din cîte știu, numai vrăjitorii din vechime au făcut acest lucru, a continuat el, dar, în cele din urmă, au dat-o în bară. S-au lăcomit și, cînd au ajuns la o bifurcație crucială a drumurilor, au luat-o pe cel greșit. Au jucat totul pe o carte: posibilitatea fixării punctului de asamblare în miile de poziții pe care le putea acesta adopta.

Don Juan și-a exprimat consternarea în fața faptului că, din toate lucrurile minunate pe care vrăjitorii din vechime le-au învățat, explorînd aceste mii de poziții, rămăseseră numai arta visatului și arta stalkingului. A reafirmat că arta visatului se referă la deplasarea punctului de asamblare. A definit apoi stalkingul ca artă care se ocupă de modul de fixare al punctului de asamblare în orice poziție este deplasat.

– A fixa punctul de asamblare în orice poziție nouă înseamnă a dobîndi coeziune, a spus el. Exact asta și făceai în exercițiile sale de visat.

– Credeam că-mi perfecționam corpul energetic, am spus eu, întrucîtva surprins de afirmația lui.

– Faci asta și mult mai mult decît atît; înveți să ai coeziune; visatul impune acest lucru formîndu-i pe cei care visează să-și fixeze punctul de asamblare. Atenția visatului, corpul energetic, cea de a doua atenție, relațiile cu făpturile anorganice, emisarul visatului sînt toate produse secundare ale procesului de

dobîndire a coeziunii; cu alte cuvinte, sînt produsele secundare ale fixării punctului de asamblare în mai multe poziții de visat.

– Ce este aceea o poziție de visat,don Juan?

– Orice poziție nouă în care a fost deplasat punctul de asamblare în timpul somnului.

– Cum fixăm punctul de asamblare într-o poziție de visat?

– Prin menținerea imaginii oricărui element din vis sau prin schimbarea viselor după vrere. Prin exercițiile tale de visat îți exersezi capacitatea de a fi coeziv; adică îți exersezi capacitatea de a menține o nouă formă a energiei, prin fixarea punctului de asamblare în poziția unui anume vis pe care îl ai.

– Mențin, într-adevăr, o nouă formă a energiei?

– Nu chiar, și asta nu pentru că nu poți, ci numai pentru că îți translezi doar punctul de asamblare în loc să-l deplasezi. Translațiile punctului de asamblare produc schimbări de mică importanță, practic insesizabile. Atracția traslărilor constă în aceea că acestea sînt atît de mici și atît de numeroase, încît a menține coeziunea în toate reprezintă un adevărat triumf.

– Cum știm că menținem coeziunea?

– Știm asta după claritatea percepției noastre. Cu cît este mai clară imaginea viselor noastre, cu atît este mai mare coeziunea.

Apoi mi-a spus că era timpul să fac o aplicație practică a ceea ce învățasem din visat. Fără să-mi dea posibilitatea să întreb ceva, m-a îndemnat să-mi concentrez atenția – ca și cînd aș fi fost într-un vis – asupra frunzișului unui copăcel de deșert ce creștea în preajmă: un *Prosopis glandulosa*.

– Dorești doar să mă uit fix la el? am întrebat eu.

– Nu doresc doar să te uiți fix la el; doresc să faci ceva special cu acest frunziș, a răspuns el. Ține minte că, în vise, o dată ce poți să menții imaginea oricărui element, îți menții, de fapt, poziția de visat a punctului tău de asamblare. Acum, privește la aceste frunze, ca și cum ai fi într-un vis, dar cu o semnificativă

deosebire: îți vei concentra atenția visatului asupra frunzelor copăcelului în starea de conștiință a lumii cotidiene.

Nervozitatea mea a făcut să-mi fie imposibil să-i urmăresc firul gîndirii. Mi-a explicat cu răbdare că, prin fixarea privirii asupra frunzișului, voi realiza o deplasare minusculă a punctului de asamblare. Apoi, convocîndu-mi atenția visatului prin fixarea cu privirea a frunzelor individuale, voi fixa, de fapt, această mică deplasare a punctului, iar coeziunea mea mă va face să percep în termenii celei de a doua atenții. A adăugat, cu chicotit, că întregul proces era ridicol de simplu.

Don Juan avea dreptate. Tot ce a trebuit să fac a fost să-mi concentrez privirea asupra frunzelor, să mă uit fix la ele, și într-o clipă clipă am fost atras într-o senzație de vîrtej, foarte asemănătoare cu vîrtejurile din visele mele. Frunzișul copăcelului a devenit un întreg univers de informații senzoriale. Era ca și cum frunzișul m-ar fi înghițit, dar senzația o aveam nu numai la nivelul vederii; dacă atingeam frunzele, le simțeam în mod real. Le puteam simți și mirosul. Atenția visatului era multisenzorială și nu doar vizuală, ca în visatul obișnuit.

Ceea ce a început ca privitul frunzișului unui copăcel s-a transformat într-un vis. Eram convins că mă aflu într-un copăcel visat, așa cum mai fusesem și în alți copaci din nenumărate alte vise. Natural că m-am comportat în acest copac visat la fel cum învățasem să mă comport în visele mele; treceam de la un element la altul, tras de forța unui vîrtej ce se forma în oricare parte a copăcelului, pe care îmi concentram multisenzoriala atenție a visatului. Vîrtejurile se formau nu numai cînd priveam, ci și cînd atingeam ceva cu orice parte a corpului.

În mijlocul acestei viziuni, sau acestui vis, am avut un atac de îndoieli raționale. Am început să mă întreb dacă mă urcasem într-adevăr în copăcel, într-o stare de năuceală, și dacă, într-adevăr, mîngîiam frunzele – pierdut în coroana copacului – fără să știu

ce fac. Sau poate că adormisem, hipnotizat probabil de freamătul frunzelor în bătaia vîntului, și acum visam. Dar, la fel ca în vise, nu aveam destulă energie pentru a reflecta prea mult la aceste lucruri. Gîndurile mele erau pasagere. Durau doar o clipă; Apoi forța experienței directe le-a înăbușit complet.

O mișcare bruscă a zgîlțîit deodată totul și m-a făcut, efectiv, să ies dintr-un pîlc de frunze, ca și cum m-aș fi smuls din atracția magnetică a copăcelului. Așezat într-o poziție elevată, aveam în față o priveliște nemărginită. De jur împrejur, erau munți întunecați și multă vegetație. Un alt șoc de energie m-a făcut să mă cutremur pînă-n măduva oaselor, apoi m-am aflat în altă parte. Eram înconjurat de copaci uriași, mai mari chiar decît pinii Douglas din statele Oregon și Washington. Nu mai văzusem niciodată o asemenea pădure. Peisajul era într-un atît de mare contrast față de cel arid al deșertului Sonora, încît nu am mai avut nici o îndoială că visam.

Am menținut viziunea acelei priveliști extraordinare, temîndu-mă să o las să dispară, întrucît știam că este, într-adevăr, un vis și se va destrăma imediat ce-mi epuizam atenția visatului. Dar imaginile au rămas la locul lor chiar și atunci cînd, după estimarea mea, ar fi trebuit să nu mai am rezerve de atenție a visatului. Atunci, mi-a trecut prin minte un gînd terifiant: ce-ar fi dacă asta nu era nici vis, nici viața de zi cu zi?

Cuprins de panică, la fel ca un animal înspăimîntat, m-am retras înapoi în pîlcul de frunze din care ieșisem. Impulsul mișcării mele de retragere m-a purtat prin frunzișul și printre crengile tari ale copăcelului. M-a tras jos din copăcel și, într-o frîntură de secundă, stăteam din nou lîngă don Juan, la ușa casei sale din deșertul Sonora.

Mi-am dat seama seama imediat că reintrasem într-o stare în care puteam gîndi coerent, dar nu puteam vorbi. Don Juan mi-a spus să nu fiu îngrijorat, afirmînd că facultatea vorbirii este

extrem de fragilă și că crizele de muțenie sînt un lucru obișnuit printre vrăjitorii care se aventurează dincolo de limitele percepției normale.

În sinea mea aveam simțămîntul că lui don Juan i se făcuse milă de mine și se hotărîse să-mi adresese cuvinte de îmbărbătare. Dar vocea emisarului visatului – pe care am auzit-o în clipa aceea – mi-a spus că, după o odihnă de cîteva ore, aveam să mă simt din nou perfect.

Cînd m-am trezit, i-am prezentat lui don Juan – la cererea sa – o descriere completă a ceea ce văzusem și făcusem. M-a prevenit că nu era posibil să mă bazez pe judecata mea rațională pentru a înțelege cele prin care trecusem, nu din cauză că judecata mi-ar fi fost în vreun fel slăbită, ci pentru că ceea ce se întîmplase era un fenomen ce depășea parametrii rațiunii.

Normal că eu am susținut că nimic nu poate fi în afara granițelor rațiunii; că lucrurile pot fi enigmatice, dar că, mai devreme sau mai tîrziu, rațiunea găsește întotdeauna o cale de face lumină în absolut orice. Și eram absolut convins de asta.

Don Juan mi-a explicat, cu deosebită răbdare, că rațiunea este doar un produs derivat din poziția obișnuită a punctului de asamblare; că, prin urmare înțelegerea a ceea ce se petrece în jurul nostru, judecata sănătoasă, cu picioarele pe pămînt – surse de mare mîndrie pentru noi presupuse a fi consecința firească a valorii noastre – sînt doar rezultatul fixării punctului nostru de asamblare în locul său obișnuit. Cu cît este acesta mai rapid și mai staționar, cu atît este mai mare încrederea în noi înșine și sentimentul că cunoaștem lumea și sîntem capabili de a face previziuni.

A adăugat că ceea ce face visatul este să ne confere mobilitatea necesară pentru a accede la alte lumi, prin demolarea modului nostru de cunoaștere a acestei lumi. A numit visatul o călătorie de dimensiuni de neconceput, călătorie care – după ce

ne facilitează percepția a tot ce putem percepe ca oameni – determină punctul de asamblare să se proiecteze în afara domeniului umanului și să perceapă inimaginabilul.

– Iată că ne-am întors din nou să insistăm asupra celui mai important subiect al lumii vrăjitorilor, a continuat el, poziția punctului de asamblare. Blestemul vrăjitorilor din vechime și – deopotrivă – ghimpele din ochi al umanității.

– De ce spui asta, don Juan?

– Pentru că atît omenirea în general, cît și vrăjitorii din vechime sînt victimele poziției punctului de asamblare: oamenii, pentru că, neștiind că există punctul de asamblare, sînt nevoiți să considere produsul derivat al poziției sale obișnuite ca pe ceva final și de necontestat. Iar vrăjitorii din vechime pentru că, deși știau totul despre punctul de asamblare, s-au lăsat cuceriți de facilitatea cu care putea fi manipulat. Trebuie să te ferești de a cădea în aceste capcane, a continuat el. Ar fi revoltător să te raliezi cu omenirea, ca și cînd n-ai ști de existența punctului de asamblare. Dar ar fi și mai absurd dacă te-ai ralia cu vrăjitorii din vechime și ți-ai manipula cu cinism punctul de asamblare pentru profit.

– Totuși, nu înțeleg. Ce legătură au toate astea cu experiența mea de ieri?

– Ieri ai fost într-o altă lume. Dacă mă întrebi unde este această lume, iar eu îți spun că ea este în poziția punctului de asamblare, răspunsul meu nu va avea nici un înțeles pentru tine.

Explicația lui don Juan era că am două alternative. Una era să merg pe calea analizelor raționale ale oamenilor și să mă confrunt cu situația dificilă că existența îmi va spune că există și alte lumi, iar rațiunea îmi va spune că nu există și nici nu pot exista asemenea lumi. Cea de a doua alternativă era să urmez calea judecății vrăjitorilor din vechime caz în care aș accepta automat ideea existenței altor lumi și ar fi nevoie numai de aviditatea mea

pentru a face ca punctul de asamblare să se mențină în poziția care creează lumile respective. Rezultatul ar fi un alt gen de dificultate: aceea de a trebui să mă deplasez fizic în tărîmuri cu aspect himeric, mînat de perspectivele de putere și avantage.

Eram prea amorțit pentru a-i urmări argumentația, dar apoi am realizat că nici nu trebuie să urmăresc, pentru că eram în totalitate de acord cu el, în ciuda faptului că nu aveam o imagine completă a faptelor cu care eram de acord. Acest acord era mai degrabă un sentiment ce venea de departe, o certitudine străveche pe care o pierdusem și care-și croia cu încetul calea de revenire către mine.

Reluarea exercițiilor de visat mi-a înlăturat aceste neliniști dar a dat naștere altora noi. De exemplu, după ce o auzisem luni de-a rîndul zi de zi, am încetat să mai consider vocea emisarului un lucru sîcîitor sau surprinzător. A devenit ceva obișnuit. Dar am făcut atît de multe greșeli sub influența a ceea ce-mi spunea, încît aproape că am ajuns să înțeleg reținerea lui don Juan de a lua vocea în serios. Un psihanalist ar fi repurtat o mare satisfacție profesională din interpretarea emisarului potrivit tuturor permutațiilor posibile ale forțelor dinamicii mele interioare.

Don Juan își păstra convingerea fermă în ceea ce privea emisarul: forță impersonală, dar permanentă, din domeniul fâpturilor anorganice; astfel că, cei care visează au cu toții de a face cu ea, mai mult sau mai puțin în aceiași termeni. Iar dacă optăm să luăm cuvintele ei drept sfaturi de urmat, sîntem niște fraieri incurabili.

Eram, în mod categoric, unul dintre acești fraieri. Nu aveam cum să rămîn impasibil față de contactul direct cu un astfel de eveniment extraordinar: o voce care-mi dezvăluia clar și concis, în trei limbi, aspectele ascunse ale oricărui lucru sau ființe asupra căreia îmi concentram atenția. Singurul neajuns – care însă nu

conta pentru mine – era că nu eram sincronizaţi. Emisarul îmi relata diferite lucruri despre oameni sau întîmplări cînd, cu toată franchețea, uitasem de mult că mă interesaseră.

L-am întrebat pe don Juan despre cauzele acestei ciudățenii, iar el mi-a spus că se datora rigidității punctului meu de asamblare. Mi-a explicat că fusesem crescut de oameni bătrîni şi că aceştia îmi insuflaseră concepții de oameni bătrîni; în consecință, eram periculos de virtuos. Tendința sa de a-mi administra poțiuni de plante halucinogene nu era decît un efort, spunea el, de a-mi zgîlțîi punctul de asamblare şi a-i permite să dobîndească o marjă minimă de mobilitate.

– Dacă nu-ți creezi această marjă, a continuat el, vei deveni ori mai virtuos, ori un vrăjitor isteric. Interesul meu de a-ți povesti despre vrăjitorii din vechime nu este de a-i denigra, ci de a ți-i contrapune. Mai devreme sau mai tîrziu, punctul tău de asamblare va deveni mai mobil, dar nu destul de mobil pentru a evita posibilitatea să fii ca ei: virtuos şi isteric.

– Cum pot să evit toate astea, don Juan?

– Există o singură cale. Vrăjitorii o numesc înţelegere absolută. Eu o numesc idilă cu cunoaşterea. Este efortul pe care-l depun vrăjitorii pentru a cunoaşte, a descoperi, a fi uluiţi.

Don Juan a schimbat subiectul şi a continuat să explice problema fixării punctului de asamblare. Spunea că, *văzînd* cum punctele de asamblare ale copiilor se mişcă pemanent, ca împinse de vibraţii, schimbîndu-şi cu uşurinţă locul, vrăjitorii din vechime au ajuns la concluzia că poziţia obişnuită a punctului de asamblare nu este fixată din naştere, ci stabilită prin mecanismul deprinderilor. *Văzînd* totodată că numai la adulţi punctul este fixat într-un singur loc, au presupus că localizarea specifică a punctului de asamblare favorizează un mod specific de a percepe. Prin utilizare repetată, acest mod specific de a percepe devine un sistem de interpretare a datelor senzoriale.

Don Juan a subliniat că, întrucît sîntem încorporaţi sistemului prin faptul că ne naştem în el, din momentul naşterii ne străduim necesarmente să ne ajustăm percepţia pentru a ne conforma cerinţelor sistemului, care ne guvernează pentru toată durata vieţii. Prin urmare, vrăjitorii din vechime au avut perfectă dreptate să creadă că acţiunea de anulare a acestui mod de a percepe şi perceperea directă a energiei este ceea ce transformă pe cineva în vrăjitor.

Don Juan şi-a exprimat uimirea faţă de ceea ce numea el cea mai mare realizare a educaţiei noastre ca oameni: blocarea definitivă a punctului de asamblare în poziţia sa obişnuită. Pentru că, o dată imobilizat acolo, percepţia noastră poate fi instruită şi îndrumată să interpreteze ceea ce percepem. Cu alte cuvinte, putem atunci să fim dirijaţi să percepem mai mult în termenii sistemului şi nu în termenii propriilor noastre simţuri. M-a asigurat că percepţia umană este, în general, uniformă pentru că punctele de asamblare ale întregii rase umane sînt fixate în acelaşi loc.

În continuare, a spus că vrăjitorii îşi demonstrează sieşi toate acestea cînd *văd* că, în momentul în care punctul de asamblare este deplasat dincolo de o anumită limită şi încep să fie percepute noi filamente de energie universală, ceea ce percepem nu are sens. Cauza imediată este că noile infomaţii senzoriale fac sistemul nostru să devină inoperant; el nu mai poate fi folosit pentru a interpreta ceea ce percepem .

– Percepţia în lipsa sistemului este, desigur, haotică, spunea don Juan. Dar, oricît de straniu ar părea, exact cînd credem că sîntem total dezorientaţi, vechiul nostru sistem se restabileşte; ne salvează şi transformă noua noastră percepţie incomprehensibilă într-o nouă lume absolut comprehensibilă. Exact ce ţi s-a întîmplat ţie cînd ai privit frunzele copăcelului.

– Ce mi s-a întîmplat mie exact, don Juan?

– Percepţia ta a fost pentru un timp haotică; totul ţi s-a prezentat dintr-o dată, iar sistemul tău de interpretare a lumii a funcţionat. Apoi, haosul s-a clarificat, iar tu te-ai pomenit în faţa unei lumi noi.

– Ne aflăm din nou, don Juan, în acelaşi loc, în care am mai fost. Există această lume sau este ea doar o plăsmuire a minţii mele?

– Ne aflăm, cu siguranţă, în acelaşi loc, iar răspunsul este acelaşi. Există în poziţia exactă în care s-a aflat punctul tău de asamblare în acel moment. Pentru a o percepe, ai avut nevoie de o coeziune, adică a fost necesar să-ţi menţii punctul de asamblare fixat în acea poziţie, ceea ce ai şi făcut. Rezultatul a fost că ai perceput totalmente, pentru un timp, o lume nouă.

– Dar ar putea percepe şi alţii aceeaşi lume?

– Dacă au uniformitate şi coeziune, ar putea să o perceapă. Uniformitate înseamnă a menţine, la unison, aceeaşi poziţie a punctului de asamblare. Vrăjitorii din vechime numeau întreaga acţiune de realizare a uniformităţii şi coeziunii în afara lumii obişnuite percepţia de stalking. Arta stalkingului, a continuat el, aşa cum am mai spus, se referă la fixarea punctului de asamblare. Vrăjitorii din timpuri străvechi au descoperit, în practica lor, că, oricît de importantă este deplasarea punctului de asamblare, mult mai important este să fie făcut să rămînă fixat în noua sa poziţie, oriunde s-ar afla aceasta.

Mi-a explicat că, dacă punctul de asamblare nu rămîne nemişcat, nu putem percepe coerent sub nici o formă, ci vom recepta doar o multitudine caleidoscopică de imagini disociate. Acesta este motivul pentru care vrăjitorii din vechime au acordat aceeaşi importanţă visatului ca şi stalkingului. Nici una dintre aceste arte nu poate exista fără cealaltă, mai ales în cazul activităţilor în care erau angrenaţi vrăjitorii.

– Care erau aceste activităţi, don Juan?

– Vrăjitorii din vechime le numeau aspecte mai complexe ale celei de a doua atenţii sau marea aventură în necunoscut.

Don Juan a spus că aceste activităţi decurg din deplasarea punctului de asamblare. Vrăjitorii din vechime au învăţat nu numai să-şi deplaseze punctele de asamblare în mii de poziţii pe suprafaţa sau în interiorul maselor lor energetice, ci şi cum să-şi fixeze punctele de asamblare în aceste poziţii, menţinîndu-şi astfel, un timp nelimitat, coeziunea.

– Care era folosul acestui lucru, don Juan?

– Nu putem vorbi de foloase, ci numai de rezultate finale.

Mi-a explicat că vrăjitorii din vechime aveau o coeziune atît de puternică, încît le permitea să devină – din punct de vedere perceptual şi fizic – orice le dicta poziţia specifică a punctului lor de asamblare. Se puteau transforma în absolut orice pentru care aveau un inventar de trăsături specifice. Un asemenea inventar, spunea el, înseamnă toate detaliile de percepţie implicate de actul de a deveni, de exemplu, un jaguar, o pasăre, o insectă, etcetera, etcetera.

– Mi-e foarte greu să cred că o asemenea transformare este posibilă, am spus eu.

– Este posibilă, m-a asigurat el. Nu atît pentru tine sau pentru mine, ci pentru ei. Pentru ei asta era un nimic.

A spus că vrăjitorii din vechime aveau o mobilitate extraordinară. Aveau nevoie doar de o mică translaţie a punctului de asamblare, o cît de mică sugestie perceptuală din visat, şi imediat îşi prelucrau percepţia prin stalking, îşi reorganizau coeziunea pentru a o adecva noilor stări de conştienţă şi erau un animal, o altă persoană, o pasăre sau orice altceva.

– Dar nu este asta ceea ce fac bolnavii mintali? Îşi fabrică propria lor realitate pe parcurs? am replicat eu.

– Nu, nu este acelaşi lucru. Alienaţii mintali imaginează o realitate proprie, pentru că nu au nici un fel de ţel prestabilit. Ei

aduc haosul în haos. Vrăjitorii, dimpotrivă, aduc ordine în haos. Ţelul lor transcendental prestabilit este de a-şi elibera percepţia. Vrăjitorii nu fabrică lumea pe care o percep; ei percep energia direct şi descoperă că ceea ce percep este o lume nouă, care îi poate înghiţi cu totul, pentru că este la fel de reală ca orice ştim noi că este real.

Apoi don Juan mi-a prezentat o nouă versiune a ceea ce mi se întîmplase mie în timp ce îmi concentrasem privirea asupra copăcelului. A spus că începusem să percep energia copăcelului. La nivel subiectiv însă, credeam că visez, pentru că, pentru a percepe energia, obişnuiam să recurg la metode ale visatului. A afirmat că folosirea metodelor visatului în lumea vieţii cotidiene era unul dintre procedeele cele mai eficace la care recurgeau vrăjitorii din vechime. Asta făcea ca perceperea directă a energiei să fie mai degrabă ca un vis, în loc de a fi total haotică, pînă în momentul în care ceva reorganiza percepţia, iar vrăjitorul se pomenea în faţa unei lumi noi – exact ceea ce mi se întîmplase mie.

I-am spus despre gîndul care-mi trecuse prin minte şi pe care abia îndrăzneam să-l gîndesc: că peisajul pe care îl vedeam nu era un vis şi nici lumea noastră de zi cu zi.

– Nu era, a răspuns el. Ţi-am mai spus asta de nenumărate ori, dar tu crezi că nu fac altceva decît să mă repet. Ştiu cît de dificil îi este minţii omeneşti să accepte ca reale posibilităţi neraţionale. Dar lumile noi există într-adevăr! Ele sînt înfăşurate una peste alta, precum foile într-un bulb de ceapă. Lumea în care existăm noi este una dintre aceste foi.

– Vrei să spui, don Juan, că scopul învăţăturilor dumitale este de a mă pregăti pentru a merge în acele lumi?

– Nu. Nu vreau să spun asta. Mergem în acele lumi numai ca exerciţiu. Acest fel de călătorii reprezintă antecedentele vrăjitorilor din ziua de azi. Noi practicăm acelaşi fel de visat pe care-l practicau şi vrăjitorii din vechime, dar, la un moment dat, ne abatem pe un tărîm nou. Vrăjitorii din vremuri străvechi preferau translarea punctului de asamblare, astfel încît întotdeauna se aflau pe un teren mai mult sau mai puţin cunoscut, previzibil. Noi preferăm transferul punctului de asamblare. Noi căutăm necunoscutul din afara sferei umanului.

– Eu nu am ajuns încă acolo, nu-i aşa?

– Nu. Tu eşti încă la început. Iar, la început, oricine trebuie să parcurgă toate etapele parcurse de vrăjitorii din vechime. Pentru că, la urma urmelor, ei sînt cei care au inventat visatul.

– Atunci, în ce stadiu voi începe să învăţ genul de visat al noilor vrăjitori?

– Mai ai mult de învăţat pînă atunci. După cîţiva ani, poate. În plus, în cazul tău, trebuie să fiu extraordinar de atent. Ca fire, te asemeni categoric cu vrăjitorii din vechime. Ţi-am mai spus asta, dar totdeauna reuşeşti să eviţi testele mele. Uneori, cred chiar că eşti sfătuit de vreo energie străină, dar, pe urmă, resping această idee. Nu eşti prefăcut.

– La ce te referi, don Juan?

– Ai făcut, fără să-ţi dai seama, două lucruri care mă îngrijorează foarte tare. Prima dată cînd ai visat, ai călătorit cu corpul tău energetic către un loc din afara acestei lumi. Şi ai şi umblat pe acolo! Iar apoi, te-ai deplasat cu corpul tău energetic în alt loc din afara acestei lumi, separîndu-te de starea de conştienţă a lumii cotidiene.

– De ce te-ar putea îngrijora asta, don Juan?

– Visatul este ceva mult prea uşor pentru tine. Iar asta poate fi un blestem, dacă nu sîntem atenţi. Te conduce la necunoscutul din sfera umanului. Aşa cum ţi-am spus însă, vrăjitorii din ziua de azi se străduiesc să ajungă la necunoscutul din afara sferei umanului.

– Ce ar putea fi necunoscutul din afara sferei umanului?

– Eliberarea din condiția de om. Lumi inimaginabile care se află în afara categoriei umane, dar pe care le putem totuși percepe. Prin asta se abat vrăjitorii contemporani de la calea tradițională. Ei au predilecție pentru ceea ce se află în afara sferei umanului. Iar ceea ce se află în afara acestei sfere sînt lumi complete și complexe, nu doar domeniul păsărilor, cel al animalelor sau cel al omului, chiar dacă este vorba de omul necunoscut. Mă refer la lumi, ca aceea în care trăim, lumi totale, cu domenii de manifestare infinite.

– Unde se află aceste lumi, don Juan? În diferite poziții ale punctului de asamblare?

– Exact. În diferitele poziții ale punctului de asamblare, poziții pe care vrăjitorii le realizează prin transferul punctului de asamblare și nu prin translația lui. Pătrunderea în aceste lumi este genul de visat pe care îl practică numai vrăjitorii din ziua de azi. Vrăjitorii din vechime nu s-au aventurat în asemenea forme, întrucît asta necesită o mare doză de detașare și o totală lipsă de vanitate. Un preț pe care nu-și puteau permite să-l plătească. Pentru vrăjitorii care practică visatul în ziua de azi, visatul reprezintă libertatea de a percepe lumi ce depășesc orice imaginație.

– Dar ce rost are să percepi toate astea?

– Mi-ai mai pus astăzi aceeași întrebare. Vorbești ca un adevărat negustor. Care este riscul? întrebai. Care este procentul de cîștig la investiția mea? Îmi va îmbunătăți situția? Nu se poate răspunde la asta. Mintea negustorului gîndește în termeni comerciali. Dar libertatea nu poate fi o investiție. Libertatea este o aventură nesfîrșită, în care ne riscăm viața și mult mai mult de atît pentru cîteva momente ale unei trăiri ce nu poate fi exprimată în cuvinte, ce depășește orice gînduri sau sentimente.

– Nu am pus întrebarea în acest sens, don Juan. Ceea ce vreau eu să știu este ce anume poate constitui pentru un pierde-vară ca mine stimulul de a face toate astea?

– Setea de libertate este singurul stimul pe care-l cunosc. Libertatea de a zbura în infinitatea de dincolo de noi. Libertatea de a te dizolva, de a te înălța, de a fi precum flacăra unei luminări, care – deși nu se poate compara cu lumina a milioane de stele – rămîne intactă, pentru că niciodată nu a avut pretenția că ar fi mai mult decît ceea ce este: o simplă luminare.

5. LUMEA FĂPTURILOR ANORGANICE

Credincios înțelegerii de a aștepta ca don Juan să fie cel care inițiază orice discuție referitoare le visat, îi ceream sfaturi numai în caz de necesitate. De regulă însă, nu numai că avea rețineri în a aborda subiectul, ci chiar era nemulțumit de mine în legătură cu asta. În opinia mea, nemulțumirea sa era confirmată de faptul că, ori de cîte ori vorbeam de acțiunile mele de visat, minimaliza totdeauna importanța realizărilor mele.

Pentru mine, în acea perioadă, existența făpturilor anorganice însuflețite devenise aspectul esențial al exercițiilor mele de visat. După ce le întîlnisem în vis și, mai ales, după ciocnirea din deșertul din jurul casei lui don Juan, ar fi trebuit să fiu mai dispus să accept existența lor ca pe o treabă serioasă. Dar toate aceste evenimente au avut asupra mea exact efectul contrar. Am devenit de neclintit în convingerea că ele nu există, negînd – prin eludare – această posibilitate.

Apoi m-am răzgîndit și am hotărît să întreprind o cercetare obiectivă în ceea ce le privește. Metoda de desfășurare a cercetării presupunea ca, mai întîi, să întocmesc o evidență a tot ce se întîmpla în ședințele mele de visat, iar apoi să folosesc aceste evidențe drept bază pentru a stabili dacă visatul atesta sau nega existența făpturilor anorganice. Și chiar am scris, cu

meticulozitate, sute de pagini de detalii fără noimă, cînd, de fapt, ar fi trebuit să-mi fie clar că problemele doveditoare ale existenței lor erau aproape toate strînse în momentul în care mi-am început cercetarea.

Mi-a trebuit numai cîteva ședințe ca să descopăr că ceea ce credeam eu că sînt recomandări obișnuite de-ale lui don Juan – să-mi stopez judecata și să las făpturile anorganice să vină singure la mine – era, de fapt, chiar procedeul utilizat de vrăjitorii din timpuri străvechi pentru a atrage aceste făpturi. Lăsîndu-mă să descopăr singur acest lucru, don Juan urma, pur și simplu, cursul instruirii sale în ale vrăjitoriei. El remarcase de nenumărate ori că este foarte dificil să-ți determini eul să renunțe la sistemul său de apărare altfel decît prin exercițiu. Una dintre cele mai puternice linii de apărare ale eului este, într-adevăr, judecata noastră rațională, care nu este numai cea mai tainică, atunci cînd este vorba de acțiuni și explicații vrăjitorești, dar și cea mai amenințată. Don Juan era convins că existența făpturilor anorganice este cel mai de temut atacator al rațiunii noastre.

În exercițiile mele de visat aveam o ordine stabilită de acțiune, pe care o respectam în fiecare zi, fără abatere. Mai întîi, vizam observarea oricărui element posibil din vis, apoi vizam schimbarea viselor. Pot să declar cu toată sinceritatea că am observat universuri întregi de detalii în vise peste vise. În mod obișnuit, la un moment dat, atenția visatului începea să-mi slăbească, iar ședințele mele de visat se încheiau fie prin aceea că adormeam și începeam să am vise obișnuite – în care nu-mi exercitam nici un fel de atenție a visatului – fie prin aceea că mă trezeam și nu mai puteam să dorm deloc.

Din cînd în cînd însă, așa cum spusese don Juan, în visele mele era infiltrat un curent de energie străină, o iscoadă – cum îl numea el. Faptul că fusesem prevenit m-a ajutat să-mi adaptez atenția visatului și să fiu cu ochii-n patru. Prima dată cînd am

observat infiltrațiile de energie străină, visam că eram la cumpărături într-un mare magazin universal. Treceam de la un raion la altul, în căutare de antichități. În cele din urmă, am găsit un astfel de articol. Ridicolul faptului de a căuta obiecte de artă vechi într-un magazin universal era atît de evident, încît m-a făcut să rîd pe înfundate, dar, întrucît am găsit un astfel de articol, am uitat de incongruență. Obiectul cu pricina era un mîner de baston. Vînzătorul mi-a spus că era făcut din iridium, pe care l-a caracterizat drept una dintre cele mai dure substanțe din lume. Era o piesă sculptată, reprezentînd capul și umerii unei maimuțe. Mie mi se părea că era făcută din jad. Vînzătorul a fost ofensat cînd am sugerat că ar putea fi vorba de jad și, pentru a-și demonstra afirmațiile a aruncat cu toată puterea obiectul pe pardoseala de ciment. Acesta nu s-a spart, ci a săltat ca o minge și a zburat mai departe, rotindu-se în aer, ca un disc zburător. M-am luat după el. A dispărut în spatele unor copaci. Am alergat să-l caut și l-am găsit înfipt în pămînt. Se transformase într-un baston lung, extraordinar de frumos, negru cu verde închis.

Doream cu înfocare să fie al meu. L-am apucat și m-am luptat să-l scot din pămînt înainte de a mai trece cineva pe acolo. Dar, oricît de tare m-am străduit, nu am putut să-l fac să iasă. Mă temeam că-l voi rupe, dacă aș încerca să-l scot zgîlțîindu-l înainte și înapoi. Așa că am început să sap în jurul lui cu mîinile. În timp ce eu săpam, el se topea, pînă cînd, în locul lui, n-a rămas decît o băltoacă de apă verde. Mă uitam la băltoacă și deodată a părut că explodează. S-a transformat într-un balon alb și s-a evaporat. Visul meu a continuat cu alte detalii și imagini nesemnificative, deși deosebit de clare.

Cînd i-am povestit lui don Juan despre vis, el a spus:

– Ai reperat o iscoadă. Iscoadele sînt mai numeroase cînd visele noastre sînt obișnuite, neieșite din comun. Visele celor care visează sînt ciudat de lipsite de iscoade. Atunci cînd aces-

tea apar, pot fi identificate datorită atmosferei stranii și incongruenței care le însoțește.

– Incongruență, în ce fel, don Juan?

– Prezența lor n-are nici o noimă.

– Puține lucruri au vreo noimă în vis.

– Numai în visele obișnuite lucrurile sînt absurde. Aș spune că este așa, pentru că în acele momente sînt infiltrate mai multe iscoade, deoarece oamenii obișnuiți sînt ținta unui baraj mai puternic din partea necunoscutului.

– Știi cumva de ce stau lucrurile așa, don Juan?

– După părerea mea, este vorba de un echilibru de forțe. Oamenii obișnuiți dispun de bariere uimitor de puternice pentru a se apăra împotriva acestor atacuri. Bariere precum grija pentru sine. Cu cît este mai solidă bariera, cu atît mai puternic este atacul. În contrast, cei care visează dispun de mai puține bariere, iar în visele lor sînt mai puține iscoade. Se pare că lucrurile fără noimă dispar din visele lor, probabil pentru a le facilita descoperirea prezenței iscoadelor.

Don Juan m-a sfătuit să rememorez cu mare atenție fiecare detaliu posibil al visului pe care-l avusesem. M-a făcut chiar să repet ceea ce îi spusesem.

– Mă derutezi complet, am spus eu. Întîi, nu vrei să auzi nimic despre visatul meu, iar apoi vrei. Există vreo ordine de succedare a refuzurilor și acceptărilor dumitale?

– Poți fi sigur că la baza tuturor acestor lucruri există o ordine, a răspuns el. Se prea poate ca, într-o zi, la rîndul tău, să procedezi la fel cu un alt visător. Unele aspecte sînt de o importanță crucială, pentru că sînt asociate cu spiritul. Altele sînt total neimportante, pe motivul că sînt asociate cu răsfățata noastră personalitate. Prima iscoadă pe care o detectezi va fi întotdeauna prezentă, în orice formă chiar de iridiu. Apropo, ce este iridiul?

– Nu știu exact, am răspuns eu cu totală franchețe.

– Ei, poftim! Şi ce-ai spune dacă se dovedeşte a fi una dintre cele mai dure substanţe din lume?

Ochii lui don Juan străluceau de încîntare, în timp ce eu rîdeam nervos de absurditatea unei asemenea posibilităţi, care – aşa cum aveam să aflu mai tîrziu – este chiar adevărată.

De atunci încolo am început să observ prezenţa elementelor incongruente din visele mele. O dată ce acceptasem modul în care don Juan categorisea energia străină din vise, eram întru totul de acord cu el că elementele incongruente erau invadatori străini ai viselor mele. Atunci cînd îi detectam, atenţia visatului se concentra cu o intensitate atît de mare asupra lor, cum nu se întîmpla niciodată în alte împrejurări.

Un alt lucru pe care l-am observat a fost că, de fiecare dată cînd visele mi-erau invadate de energie străină, atenţia visatului trebuia să depună mari eforturi, pentru a transforma această energie într-un obiect cunoscut. Dezavantajul atenţiei mele a visatului era incapacitatea sa de a realiza complet o astfel de transformare; rezultatul final erau nişte corcituri hidoase, cu o înfăţişare aproape necunoscută pentru mine. Apoi energia străină se destrăma destul de uşor; elementul corcit dispărea, transformîndu-se într-o pată de lumină ce era repede absorbită de alte detalii din vis care se înghesuiau peste ea. Cînd l-am rugat pe don Juan să comenteze ceea ce mi se întîmpla, el a spus:

– În acest stadiu al visatului, iscoadele sînt patrulele de recunoaştere trimise de lumea anorganică. Sînt foarte rapide, ceea ce înseamnă că nu stau mult.

– De ce spui că sînt patrulele de recunoaştere, don Juan?

– Ele vin în căutare de conştiinţă potenţială. Sînt conştiente şi au voinţă, deşi de neînţeles pentru minţile noastre, fiind comparabile probabil cu starea conştientă şi voinţa copacilor. Viteza lăuntrică a copacilor şi a făpturilor anorganice este incomprehensibilă pentru noi, pentru că este infinit mai lentă decît a noastră.

– Ce te face să spui asta, don Juan?

– Atît copacii, cît şi făpturile anorganice rămîn în viaţă un timp mai îndelungat decît noi. Sînt făcute să stea liniştite. Sînt imobile, şi totuşi fac ca totul să se mişte în jurul lor.

– Vrei să spui, don Juan, că făpturile anorganice sînt imobile precum copacii?

– Desigur. Ceea ce vezi tu în vis ca nişte beţigaşe luminoase ori întunecate este doar proiecţia imaginii lor. Ceea ce auzi drept voce a emisarului visatului este tot o proiecţie a acestor făpturi. La fel sînt şi iscoadele lor.

Dintr-un motiv de neînţeles aceste afirmaţii m-au copleşit. Am fost deodată cuprins de nelinişte. L-am întrebat pe don Juan dacă copacii au şi ei proiecţii de genul acesta.

– Au şi ei, a spus el. Însă proiecţiile lor sînt chiar mai puţin prietenoase decît cele ale făpturilor anorganice. Cei care visează nu le caută compania niciodată dacă nu au o relaţie de profundă agreere cu copacii, ceea ce este o stare foarte greu de realizat. Nu avem nici un fel de prieteni pe acest pămînt, ştii? A chicotit şi a adăugat: Nu este o taină de ce.

– Pentru dumneata, don Juan, poate nu este o taină, dar pentru mine este, cu siguranţă.

– Sîntem distrugători. Ne-am atras duşmănia tuturor organismelor vii de pe pămînt. De aceea nu avem deloc prieteni.

Eram atît de afectat, încît aş fi vrut să pun capăt acestei discuţii. Dar o dorinţă nestăpînită m-a făcut să mă întorc la problema făpturilor anorganice.

– Ce crezi că ar trebui să fac pentru a putea urmări iscoadele? am întrebat.

– De ce, pentru Dumnezeu, ai vrea să le urmăreşti?

– Întreprind un studiu obiectiv asupra făpturilor anorganice.

– Rîzi de mine, nu-i aşa? Credeam că părerea ta, că făpturile anorganice nu există, este de neclintit.

Tonul său de zeflemea şi rîsul amuzat demonstrau care erau gîndurile şi simţămintele sale în legătură cu cercetarea mea obiectivă.

– M-am răzgîndit, don Juan. Acum vreau să explorez toate posibilităţile.

– Ţine minte că domeniul făpturilor anorganice era specialitatea vrăjitorilor din vechime. Pentru a ajunge acolo, îşi fixau cu tenacitate atenţia visatului pe elementele din visele lor. În acest fel, puteau detecta iscoadele. Şi cînd le aveau în vizor, le strigau intenţia lor de a le urma. De cum îşi exprimau verbal intenţia, într-o clipită şi dispăreau atraşi de energia străină.

– Este atît de simplu, don Juan?

Nu mi-a răspuns. A rîs doar către mine, ca şi cînd m-ar fi provocat să fac asta.

Întors acasă, am obosit să tot caut sensul adevărat al spuselor lui don Juan. Nu eram înclinat să iau în considerare posibilitatea ca el să fi descris, de fapt, chiar un procedeu real. După ce mi-am epuizat toate ideile şi răbdarea, într-o bună zi am renunţat să mai fiu atît de încordat şi circumspect. Într-un vis pe care l-am avut, am fost contrariat de un peşte, care a sărit brusc dintr-un heleşteu pe lîngă care treceam. Peştele s-a zbătut la picioarele mele, apoi a zburat ca o pasăre multicoloră, poposind pe o ramură, menţinîndu-şi însă în continuare înfăţişarea de peşte. Întîmplarea era atît de bizară, încît atenţia visatului mi-a fost, pur şi simplu, electrizată. Am ştiut imediat că este vorba de o iscoadă. O secundă mai tîrziu, cînd peştele s-a transformat într-o pată de lumină, mi-am strigat intenţia să o urmez şi, exact cum spusese don Juan, am şi plecat spre o altă lume.

Am zburat printr-un tunel cam întunecos, ca şi cînd aş fi fost o insectă zburătoare de greutate neglijabilă. Brusc, senzaţia de

tunel a dispărut. Era exact ca şi cînd aş fi fost expulzat dintr-un tub, iar suflul cu care fusesem împins mă proiectase către o masă fizică imensă; aproape că o atingeam. În orice direcţie m-aş fi uitat, nu-i puteam vedea capătul. Toate astea îmi aminteau atît de mult de filmele ştiinţifico-fantastice, încît eram absolut convins că eu însumi creasem priveliştea acelei mase, la fel cum cineva îşi creează un vis. De ce nu? Credeam că, de fapt, eram adormit şi visam.

M-am apucat să observ detaliile visului meu. Ceea ce vedeam semăna foarte mult cu un burete uriaş. Era poros şi găunos. Nu-i puteam simţi textura, dar aceasta avea un aspect aspru şi fibros, de un fel de cafeniu închis la culoare. Atunci, m-a străfulgerat, pentru o clipă, îndoiala că acea masă tăcută era doar un vis. Ceea ce se afla în faţa mea nu-şi schimba forma. Nici nu se mişca. Cum priveam aşa fix la ea, îmi crea impresia certă a ceva real, dar imobil; era fixată undeva şi exercita asupra mea o atracţie atît de puternică, încît eram incapabil să-mi abat atenţia visatului pentru a examina şi alte lucruri, inclusiv pe mine. Eram ţintuit locului de o forţă stranie, pe care n-o mai întîlnisem niciodată pînă atunci în visat.

Apoi am simţit cu certitudine că masa aceea mi-a eliberat atenţia visatului; m-am concentrat cu întreaga mea putere conştientă asupra iscoadei care mă adusese acolo. Aceasta arăta ca un licurici în întunericul nopţii, planînd, puţin lateral, deasupra mea. Pe tărîmul ei propriu era o picătură de energie pură. Îi puteam *vedea* pulsaţia energetică. Părea conştientă de prezenţa mea. Dintr-o dată, a virat înspre mine şi m-a tras sau m-a împins. Nu i-am simţit atingerea, dar ştiam că mă atinge. Senzaţia era surprinzătoare şi nouă; era ca şi cînd o parte din mine, care nu se afla acolo, ar fi fost electrizată de acea atingere, fiind străbătută de unde succesive de energie.

Din acel moment totul a devenit mult mai real în vis. Îmi era foarte dificil să-mi susţin ideea că visam un vis. La această dificultate s-a adăugat certitudinea mea că, o dată cu atingerea, iscoada realizase o legătură energetică cu mine. Din momentul în care a părut să mă tragă sau să mă împingă, am ştiut ce dorea să facă.

Primul lucru pe care l-a făcut a fost să mă împingă printr-o deschizătură largă înăuntrul masei fizice în faţa căreia mă aflam. O dată intrat, mi-am dat seama că interiorul era la fel de uniform de poros ca şi exteriorul, dar mult mai neted ca aspect, ca şi cînd ar fi fost şlefuit. Ceea ce vedeam era o structură ce semăna cu fotografia mărită a unui stup de albine. Nenumărate tunele de formă geometrică se îndreptau în toate direcţiile. Unele erau orientate în sus ori în jos sau către stînga ori dreapta mea; erau fie perpendiculare unele pe altele, fie în pantă ascendentă sau descendentă mai abruptă ori mai domoală.

Lumina era foarte slabă, totuşi totul se vedea perfect. Tunelele păreau să fie vii şi conştiente; pulsau. M-am uitat la ele şi mi-am dat brusc seama că *vedeam*. Acestea erau tunele de energie. În momentul în care am realizat acest lucru, vocea emisarului visatului a bubuit în urechile mele atît de tare, încît n-am putut distinge ce-mi spunea.

– Fă volumul mai mic, am strigat eu cu o iritare neobişnuită şi mi-am dat seama că, dacă vorbeam, blocam imaginea tunelelor şi intram într-un vid, unde tot ce puteam face era să aud. Emisarul şi-a modulat vocea şi a spus:

– Te afli înăuntrul unei făpturi anorganice. Alege un tunel şi vei putea chiar trăi în el. Vocea a tăcut o clipă, apoi a adăugat: Adică, dacă vrei să faci asta.

Nu m-am putut decide să spun nimic. Mă temeam că orice declaraţie din partea mea ar fi putut fi interpretată drept exact contrariul a ceea ce voiam să spun.

– Avantajele pe care le poţi avea sînt nenumărate, a continuat vocea emisarului. Poţi locui în oricît de multe tunele doreşti. Fiecare dintre ele te va învăţa altceva. Vrăjitorii din timpuri străvechi au trăit în acest fel şi au învăţat lucruri minunate.

Mi-am dat seama – fără să simt într-adevăr asta – că iscoada mă împingea de la spate. Părea că vrea ca eu să merg mai departe. Am luat-o pe tunelul ce se afla imediat la dreapta mea. Imediat ce am intrat în el, ceva m-a făcut conştient de faptul că nu mergeam prin tunel, ci planam, zburam. Eram o picătură de energie la fel ca iscoada. Vocea emisarului mi-a răsunat din nou în urechi:

– Da, eşti doar o picătură de energie, a spus ea.

Faptul că repeta constatarea mi-a adus o imensă uşurare.

– Şi pluteşti în interiorul unei făpturi anorganice, a continuat vocea. Acesta este modul în care doreşte iscoada să te deplasezi în această lume. Cînd te-a atins, te-a schimbat pentru totdeauna. Acum eşti, practic, unul de-ai noştri. Dacă vrei să rămîi aici, spune-ţi intenţia cu glas tare.

Emisarul a tăcut şi în ochi mi-a revenit imaginea tunelului. Cînd el a vorbit din nou, se efectuase o reglare, şi imaginea lumii în care mă aflam nu a mai dispărut în vreme ce auzeam vocea emisarului.

– Vrăjitorii din timpuri străvechi au aflat tot ceea ce ştiau despre visat stînd aici, printre noi, a spus vocea.

Mă pregăteam să întreb dacă au învăţat tot ceea ce ştiau numai trăind în interiorul acelor tunele, dar, înainte de a-mi formula întrebarea, emisarul mi-a răspuns:

– Da, au învăţat totul numai trăind în interiorul făpturilor anorganice, a spus el. Pentru a putea trăi în ele, tot ce trebuia să facă vrăjitorii era să spună că doreau acest lucru, la fel cum tot ce a trebuit să faci tu pentru a ajunge aici a fost să-ţi exprimi verbal intenţia, clar şi fără echivoc.

Iscoada m-a împins pentru a-mi semnala că trebuie să continuu să mă deplasez. Am ezitat, şi ea a făcut ceva echivalent cu a mă îmbrînci, dar cu o asemenea forţă, încît am ţîşnit ca din puşcă, parcurgînd în viteză nenumărate tunele. În cele din urmă, m-am oprit pentru că iscoada s-a oprit. Am planat pe loc o clipă, apoi ne-am lăsat în jos într-un tunel vertical. Nu simţeam schimbarea drastică de direcţie. Din punct de vedere al propriei mele percepţii, se părea că mă mai mişc încă paralel cu orizontala.

Am schimbat de multe ori direcţia de deplasare, cu aceleaşi efecte perceptuale asupra mea. Începusem să-mi formulez un gînd cu privire la incapacitatea mea de a simţi dacă mă deplasez în sus ori în jos, cînd am auzit vocea emisarului.

– Cred că te-ai simţi mai în largul tău dacă te-ai tîrî, în loc să zbori, a spus. Poţi, de asemenea, să te simţi ca un păianjen sau o muscă, direct pe verticală în sus ori în jos sau chiar cu capul în jos.

Imediat, m-am şi lăsat în jos. Ca şi cînd fusesem pufos şi uşor, şi dintr-o dată am dobîndit ceva greutate, care m-a făcut să aterizez. Nu puteam simţi pereţii tunelului, dar emisarul avusese dreptate în privinţa faptului că mă simţeam mai în largul meu de-a buşilea.

– În lumea aceasta nu este nevoie să fii fixat de gravitaţie.

Fireşte, de asta puteam să-mi dau şi singur seama.

– Nu trebuie nici să respiri, a continuat vocea. Şi numai pentru propria comoditate poţi să-ţi păstrezi simţul văzului şi să vezi aşa cum vezi în lumea ta.

Emisarul a părut indecis dacă să mai spună ceva sau nu. A tuşit, exact ca un om care-şi drege glasul, şi a spus:

– Vederea nu este niciodată dereglată; prin urmare, un visător vorbeşte întotdeauna despre visatul său în termenii a ceea ce vede.

Iscoada m-a împins într-un tunel din dreapta mea. Era ceva mai întunecos decît celelalte. Mie, într-un mod ilogic, mi s-a părut mai tihnit şi mai plăcut decît celelalte, mai primitor sau chiar cunoscut mie. Mi-a trecut prin minte gîndul că eu eram ca tunelul acela ori că tunelul era ca mine.

– Voi doi v-aţi mai întîlnit, a spus vocea emisarului.

– Poftim? am zis eu.

Înţelesesem ce spusese, dar afirmaţia nu avea nici un sens.

– Voi doi v-aţi luptat corp la corp şi, din această cauză, acum fiecare din voi este purtătorul energiei celuilalt.

Am crezut că detectez o doză de maliţie sau chiar de sarcasm în vocea emisarului.

– Nu, nu este sarcasm, a spus emisarul. Mă bucur că ai rude aici, printre noi.

– Ce înţelegi prin rude? am întrebat eu.

– Cei ce-şi împart energia în comun se leagă prin legături de rudenie, a răspuns el. Energia este ca sîngele.

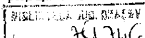
N-am mai fost în stare să spun nimic. M-au cuprins fiori de teamă.

– Teama este ceva ce lipseşte cu desăvîrşire în această lume, a spus emisarul.

Iar asta era singura afirmaţie neadevărată.

Visatul meu s-a încheiat în acest punct. Eram atît de impresionat de caracterul veridic şi animat al tuturor lucrurilor din vis, de extraordinara claritate şi coerenţă a afirmaţiilor emisarului, încît abia aşteptam să-i spun tot lui don Juan. M-a surprins şi m-a neliniştit faptul că el nu voia să audă relatarea mea. Deşi nu a spus asta, am avut impresia că este convins că totul era un produs al mult prea permisivei mele personalităţi.

– De ce te porţi aşa cu mine? am întrebat. Eşti nemulţumit de mine?

– Nu, nu sînt nemulţumit de tine, a răspuns el. Problema este că nu pot să discut despre acest capitol din visatul tău. În acest caz eşti absolut de unul singur. Ţi-am spus că făpturile anorganice sînt reale. Descoperi acum cît de reale sînt. Dar ceea ce faci cu această descoperire este treaba ta şi numai a ta. Într-o zi vei înţelege motivul pentru care mă ţin deoparte.

– Dar nu-mi poţi spune măcar ceva referitor la acest vis? am insistat eu.

– Ceea ce pot să-ţi spun este că nu a fost un vis. A fost o călătorie în necunoscut. O călătorie necesară. Aş putea chiar adăuga, una ultrapersonală.

Apoi a schimbat subiectul şi a început să vorbească despre alte aspecte ale învăţăturilor lui.

Începînd cu acea zi, în ciuda fricii mele şi a refuzului lui don Juan de a mă ajuta, am început să călătoresc cu regularitate în acea lume spongioasă. Am descoperit imediat că, pe măsură ce creştea capacitatea mea de a observa detaliile din vis, îmi era cu atît mai uşor să detectez iscoadele. Dacă optam pentru a le accepta ca energie străină, ele rămîneau un timp în cîmpul meu de percepţie. Dar, dacă optam pentru a transforma iscoadele în obiecte semicunoscute, ele rămîneau chiar mai mult timp, schimbîndu-şi, la întîmplare, forma. Dacă le urmam însă – exprimîndu-mi verbal intenţia de a merge cu ele – iscoadele îmi transportau într-adevăr atenţia visatului într-o lume ce depăşea orice aş fi putut eu să-mi imaginez în mod normal.

Don Juan spusese că făpturile anorganice sînt întotdeauna înclinate să înveţe pe cineva. Dar nu-mi spusese că ceea ce ne învaţă ele este visatul. Afirmase că emisarul visatului – fiind o voce – este puntea de legătură ideală dintre lumea aceea şi lumea noastră. Am constatat că emisarul nu era numai vocea unui profesor, ci şi vocea unui abil comerciant. El repeta mereu – în momentul şi ocazia potrivită – avantajele lumii din care provenea. Totuşi, mă învăţa şi lucruri inestimabile despre visat. Ascultînd la cele ce-mi spunea, am înţeles preferinţa vrăjitorilor din timpuri străvechi pentru exerciţiile practice concrete.

– Pentru a realiza un visat perfect, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să-ţi anulezi dialogul interior, mi-a spus el o dată. Ca să obţii cele mai bune rezultate în a-l opri, pune-ţi între degete nişte cristale de cuarţ de vreo cinci pînă la opt centimetri lungime sau cîteva pietre de rîu plate şi netede. Îndoaie puţin degetele, presînd în acelaşi timp cristalele sau pietrele dintre ele.

Emisarul spunea că agrafele de metal – dacă erau de lungimea şi lăţimea degetelor – erau la fel de potrivite. Procedeul consta în a presa cel puţin trei obiecte subţiri între degetele fiecărei mîini şi crearea, în acest fel, a unei presiuni aproape dureroase în mîini. Presiunea aceasta avea ciudata proprietate de a întrerupe dialogul intern. Emisarul prefera în mod evident cristalele de cuarţ; spunea că ele dau cele mai bune rezultate, deşi – după oarecare practică – se putea folosi la fel de bine orice.

– Dacă adormi într-un moment de totală linişte, aceasta îţi garantează o intrare perfectă în visat – spunea vocea emisarului – asigurînd, totodată, intensificarea atenţiei visatului. Este recomandabil ca cei care visează să poarte un inel de aur, afirma el cu altă ocazie, de preferinţă puţin cam strîns pe deget.

Explicaţia lui era că un asemenea inel serveşte drept punte pentru a ieşi din visat înapoi în lumea cotidiană sau pentru a te cufunda din starea conştientă obişnuită în lumea făpturilor anorganice.

– Cum funcţionează această punte? am întrebat eu; nu înţelesesem în ce fel se petrec lucrurile.

– Contactul degetelor cu inelul alcătuieşte puntea, a răspuns emisarul. Cînd un visător vine în lumea mea, purtînd un inel, acel inel atrage energia lumii mele şi o reţine. Iar cînd este

nevoie, energia îl transportă din nou pe visător în această lume, inelul degajîndu-o în degetele visătorului. Presiunea inelului asupra degetului pe care stă servește la fel de bine pentru asigurarea reîntoarcerii visătorului în lumea lui. Îi creează o senzație familiară constantă pe deget.

În timpul unei alte ședințe de visat, emisarul a spus că pielea noastră este organul cel mai adecvat pentru a transporta unde de energie de la nivelul lumii cotidiene la nivelul făpturilor organice și viceversa. Mi-a recomandat să-mi mențin pielea la o temperatură medie și curată, fără urme de pigmenți sau grăsimi. Recomanda totodată ca cei care visează să poarte un cordon, un guler sau o bentiță pe cap – bine strînse – pentru a crea un punct de presiune ce servește ca centru de schimb de energie al pielii. Emisarul mi-a explicat că pielea reflectă automat energia și că ceea ce trebuie să facem pentru ca ea nu numai să reflecte energia, ci să facă și schimb de energie între un nivel și celălalt este să ne exprimăm cu glas tare intenția în timpul visatului.

Într-o zi, vocea emisarului mi-a făcut o surpriză extraordinară. Mi-a spus că, pentru a garanta acuitatea și precizia atenției visatului, trebuie să o scoatem din spatele centrului gurii, locul unde se află la toți oamenii o rezervă uriașă de atenție. Instrucțiunile specifice ale emisarului erau de a exersa și deprinde măiestria și controlul necesare pentru a ține vîrful limbii apăsat pe cerul gurii în timpul visatului. O treabă la fel de dificilă și de solicitantă, spunea emisarul, ca și găsirea propriilor mîini în vis. Dar, o dată realizat, acest lucru dă rezultate uluitoare în ceea ce privește controlul exercitat asupra atenției visatului.

Am primit o multitudine de îndrumări referitoare la toate subiectele imaginabile, îndrumări pe care le uitam pe loc, dacă nu-mi erau repetate mereu. L-am solicitat pe don Juan să mă sfătuiască în ce mod puteam soluționa această problemă a uitării. Comentariul său a fost, așa cum mă așteptam, foarte scurt:

– Concentrează-te numai asupra a ceea ce-ți spune emisarul despre visat.

Îmi însușeam cu un interes și o rîvnă teribile toate informațiile pe care vocea emisarului le repeta de suficient de multe ori. Respectînd recomandările lui don Juan, urmăream numai acele îndrumări care se refereau la visat și puteam confirma personal valoarea învățăturilor sale. Cea mai importantă pentru mine a fost informația că atenția visatului provine din spatele cerului gurii. A fost necesar să depun multe eforturi pentru a putea simți – în timpul visatului – că îmi apăsam cerul gurii cu vîrful limbii. Dar, o dată ce am reușit acest lucru, atenția visatului a dobîndit parcă o viață proprie și, aș putea spune, o acuitate mai mare decît atenția normală pe care o exercitam în lumea cotidiană.

Nu mi-a trebuit mult să-mi dau seama cît de profundă trebuie să fi fost relația vrăjitorilor din vechime cu făpturile anorganice. Spusele și avertismentele lui don Juan referitoare la pericolul unei astfel de relații au căpătat, mai mult decît oricînd, o importanță crucială. Am făcut tot ce-mi stătea în putere să-mi aplic normele sale privind introspecția fără nici un fel de menajamente. Astfel încît vocea emisarului și spusele sale au devenit pentru mine o suprasolicitare extremă. Trebuia să mă feresc, cu orice preț, să cedez în fața tentației promisiunii făcute de emisar referitoare la cunoaștere și trebuia să fac asta prin propriile mele puteri, întrucît don Juan refuza în continuare să-mi asculte relatările.

– Trebuie să-mi sugerezi indirect măcar ceea ce ar fi indicat să fac, am insistat eu cu o ocazie, cînd am avut destul curaj să abordez subiectul.

– Nu pot, a spus el cu fermitate, și să nu-mi mai ceri asta. Ți-am spus că, în astfel de cazuri, visătorii trebuie lăsați să se descurce singuri.

– Dar nici măcar nu ştii ce vreau să te rog.

– Ba sigur că ştiu. Vrei să-ţi spun că poţi locui într-unul din acele tuneluri, dacă nu pentru alt motiv, măcar pentru a constata la ce se referă vocea emisarului.

Am recunoscut că exact aceasta era dilema mea. Voiam să ştiu cel puţin ce implica afirmaţia că cineva putea trăi în interiorul acelor tunele.

– Am trecut şi eu cîndva prin aceeaşi dilemă chinuitoare, a continuat don Juan, şi nimeni nu m-a putut ajuta, pentru că asta este o decizie ultrapersonală şi definitivă, pe care o iei în momentul în care îţi exprimi verbal cererea de a trăi în lumea aceea. Pentru a te face să îţi exprimi această vrere, făpturile anorganice sînt gata să-ţi îndeplinească cele mai secrete dorinţe.

– Dar asta este de-a dreptul diabolic, don Juan.

– Perfect adevărat. Dar nu numai pe motivul la care te gîndeşti tu. Pentru tine, diabolică este tentaţia de a ceda, mai ales că este vorba de recompense atît de mari. Pentru mine, caracterul diabolic al lumii făpturilor anorganice este faptul că s-ar putea foarte bine să fie singurul refugiu pe care-l au visătorii într-un univers ostil.

– Este acea lume într-adevăr un adăpost sigur pentru cei care visează, don Juan?

– Categoric, pentru unii dintre ei. Dar nu pentru mine. Eu nu am nevoie de suporturi şi proptele. Ştiu ce sînt. Sînt singur într-un univers potrivnic şi am învăţat să spun: „Asta este!"

Cu aceasta s-a încheiat dialogul nostru pe această temă. Nu-mi spusese ce voiam eu să aud, şi totuşi ştiam că numai să doreşti a şti cum era să trăieşti într-un tunel însemna că aproape ai ales acel mod de viaţă. Nu eram interesat de aşa ceva. Am luat pe loc hotărîrea să continuu exerciţiile de visat fără alte implicaţii. I-am spus imediat lui don Juan despre asta.

– Nu-mi spune nimic, m-a sfătuit el. Dar trebuie să înţelegi că, dacă optezi să rămîi aici, decizia ta este definitivă. Vei rămîne aici pentru totdeauna.

Îmi este imposibil să apreciez cu obiectivitate, în timpul nenumăratelor ocazii, cînd am visat acea lume. Pot să spun că părea a fi o lume atît de reală pe cît poate fi de real orice vis. Sau pot să spun că părea să fie la fel de reală pe cît este de reală lumea noastră cotidiană. Visînd lumea aceea, am înţeles ceea ce-mi spusese don Juan de multe ori: că, sub influenţa visatului, realitatea suferă o metamorfoză. M-am pomenit astfel confruntat cu două alternative care, potrivit afirmaţiilor lui don Juan, sînt opţiunile aflate în faţa tuturor celor care visează: fie ne restructurăm cu grijă sistemul nostru de interpretare a stimulilor senzoriali, fie nu ţinem deloc seama de el.

Pentru don Juan, restructurarea sistemului de interpretare însemna intenţionarea corectării lui. Însemna încercarea premeditată şi atentă de a-i extinde capacităţile. Trăind potrivit modului de viaţă al vrăjitorilor, visătorii economisesc şi stochează energia necesară pentru a stopa judecata şi a facilita astfel restructurarea intenţionată. Mi-a explicat că, dacă optăm pentru corectarea sistemului nostru de interpretare, realitatea devine fluidă, iar sfera a tot ceea ce poate fi real este mărită, fără a pune în pericol integritatea realităţii. În acest fel, visatul deschide, într-adevăr, calea de acces către alte aspecte a ceea ce este real.

Dacă optăm să nu ţinem seama de sistem, sfera a tot ceea ce poate fi perceput fără interpretare creşte excesiv de mult. Extensia percepţiei noastre este atît de uriaşă, încît ne rămîn foarte puţine instrumente de interpretare senzorială şi, astfel, avem sentimentul unei infinite realităţi care este ireală sau al unei infinite irealităţi, care ar putea foarte bine să fie reală, dar nu este.

Pentru mine, singura alternativă acceptabilă era să-mi corectez și să-mi extind sistemul de interpretare. Cînd visam lumea făpturilor anorganice, eram confruntat cu caracterul consecvent al acelei lumi de la un vis la altul, de la depistarea iscoadelor și ascultarea spuselor emisarului visatului pînă la străbaterea tunelurilor. Treceam prin ele fără să simt nimic, dar eram conștient că timpul și spațiul erau constante, deși nu în termenii pe care i-ar fi putut discerne rațiunea în condiții normale. Totuși, observînd diferențele de detalii, absența sau multitudinea acestora din fiecare tunel, realizînd distanța dintre tunele sau lungimea ori lățimea aparentă a fiecărui tunel prin care mă deplasam, am reușit să-mi creez un simț de observație obiectivă.

Domeniul asupra căruia restructurarea sistemului meu de interpretare a avut cel mai dramatic efect a fost cel al cunoașterii modului de interrelaționare cu lumea făpturilor anorganice. În lumea aceea – care, pentru mine, era reală – eu eram o picătură de energie. Astfel, puteam să trec val-vîrtej prin tunele cu viteza luminii sau puteam să mă cațăr pe pereții acestora precum o insectă. Cînd zburam, o voce îmi comunica informații pertinente, și nicidecum arbitrare, cu privire la detaliile de pe pereții asupra cărora îmi concentram atenția visatului. Aceste detalii erau niște protuberanțe complicate, asemănătoare cu sistemul de scriere Braille. Cînd mă cățăram pe pereți, puteam vedea detaliile cu mai mare claritate, iar vocea pe care o auzeam îmi dădea informații mai complexe.

Pentru mine, consecința a constat în crearea unei atitudini dualiste. Pe de o parte, știam că visez un vis; pe de altă parte, știam că sînt implicat într-o călătorie pragmatică, la fel de reală ca orice călătorie din lume. Această dedublare reală confirma ceea ce spusese don Juan, și anume, că existența făpturilor anorganice era cel mai mare pericol pentru rațiunea noastră.

Abia după ce am reușit într-adevăr să-mi suspend judecata, am putut să mă mai liniștesc. La un moment dat, cînd tensiunea situației mele imposibile – de a crede în modul cel mai serios în existența atestabilă a făpturilor anorganice și, în același timp, de a crede foarte serios că totul nu era decît un vis – era cît pe ce să mă distrugă, ceva s-a modificat drastic în atitudinea mea, deși fără nici o acțiune din partea mea.

Don Juan susținea că nivelul meu de energie, care crescuse mereu în mod progresiv, a atins într-o bună zi un prag valoric care mi-a permis să fac abstracție de ipotezele și ideile preconcepute referitoare la natura omului, realitate și percepție. În ziua aceea am devenit un îndrăgostit al cunoașterii, indiferent de logica sau valoarea ei funcțională, și, mai presus de orice, indiferent de avantajul personal.

Cînd investigația mea obiectivă pe tema făpturilor anorganice încetase să mă mai intereseze, don Juan a adus el însuși în discuție subiectul călătoriei mele visate în acea lume.

– Nu cred că realizezi cu cîtă regularitate au loc întîlnirile tale cu făpturile anorganice, a spus el.

Avea dreptate. Nu-mi trecuse prin cap să mă gîndesc la asta. Am spus ceva referitor la ciudățenia faptului că scăpasem din vedere acest aspect.

– Nu este o scăpare din vedere, a răspuns el. Este în natura acelei lumi să cultive caracterul ascuns, secret al lucrurilor. Făpturile anorganice se învăluie în mister, în întuneric. Gîndește-te la lumea lor: imobilă și neschimbată, ca să ne atragă precum lumina sau flacăra atrage fluturii de noapte. Emisarul n-a îndrăznit să-ți spună pînă acum ceva: că făpturile anorganice sînt interesate de conștiința noastră ori de conștiința oricărei ființe le cade în plasă. Ele ne dau cunoaștere, dar iau o plată pentru asta – ființa noastră totală.

– Vrei să spui, don Juan, că făpturile anorganice sînt ca pescarii?

– Exact. La un moment dat, emisarul îţi va arăta oameni care au fost prinşi acolo sau alte fiinţe – care nu sînt umane – dar care au fost şi ele prinse.

Reacţia mea ar fi trebuit să fie una de repulsie şi teamă. Dar, deşi dezvăluirile lui don Juan m-au afectat profund, o făcuseră în sensul stîrnirii unei curiozităţi de nestăpînit, care aproape că mă sufoca.

– Făpturile anorganice nu pot forţa pe nimeni să rămînă la ele, a continuat don Juan. Să trăieşti în lumea lor este o acţiune făcută de bunăvoie. Şi totuşi, sînt capabile să-l reţină pe oricare dintre noi prin aceea că ne împlinesc dorinţele, ne răsfaţă şi ne fac toate hatîrurile. Fereşte-te de conştiinţa imobilă. O asemenea conştiinţă trebuie să caute mişcarea şi o face, aşa cum ţi-am mai spus, prin crearea de proiecţii, uneori chiar fantasmagorice.

I-am solicitat lui don Juan să explice ce înseamnă „proiecţii fantasmagorice". El a spus că făpturile anorganice acroşează cele mai intime sentimente ale visătorilor şi se folosesc de ele fără nici o milă. Creează fantasme pentru a le face plăcere visătorilor sau pentru a-i înspăimînta. Mi-a reamintit că mă luptasem cu o astfel de fantasmă. Mi-a explicat că făpturile anorganice sînt nişte extraordinari făuritori de proiecţii, cărora le face mare plăcere să se proiecteze pe sine precum se proiectează imaginile pe un perete.

– Pe vrăjitorii din vechime i-a dus la pierzanie încrederea prostească în aceste proiecţii, a continuat el. Ei credeau că aliaţii lor sînt puternici. Au pierdut din vedere faptul că aliaţii erau energie rarefiată, proiectată prin lumi, ca într-un film cosmic.

– Te contrazici, don Juan. Chiar dumneata însuţi ai afirmat că făpturile anorganice sînt reale. Acum îmi spui că sînt doar nişte imagini.

– Ceea ce vreau să spun este că făpturile anorganice sînt, în lumea noastră, ca nişte imagini mişcătoare, proiectate pe un ecran. Şi aş mai putea adăuga că sînt precum imagini ale energiei rarefiate, proiectate prin frontierele a două lumi.

– Dar în lumea lor, cum sînt făpturile anorganice? Tot ca nişte imagini mişcătoare?

– Nici pe departe. Lumea aceea este la fel de reală ca lumea noastră. Vrăjitorii din vechime au descris lumea făpturilor anorganice ca pe o băşică de caverne şi pori plutind într-un loc întunecos. Iar pe făpturile anorganice le-au descris ca pe nişte tulpini goale pe dinăuntru, sudate laolaltă ca celulele corpului nostru. Ei numeau snopul acesta uriaş – labirintul de penumbră.

– Atunci înseamnă că orice visător vede lumea aceea în acelaşi fel, aşa-i?

– Desigur. Fiecare visător o vede cum este ea de fapt. Crezi că eşti unicul?

Am recunoscut că ceva din acea lume îmi dăduse permanent senzaţia că sînt unic. Ceea ce crea acest plăcut şi distinct sentiment că eşti special şi unic nu era vocea emisarului visatului şi nimic de care puteam să-mi dau seama în mod conştient.

– Asta este exact ceea ce le-a venit de hac şi vechilor vrăjitori, a spus don Juan. Făpturile anorganice le-au făcut ceea ce-ţi fac ţie acum; le-au creat sentimentul că sînt speciali şi unici. În plus, le-au mai creat un sentiment şi mai dăunător: sentimentul de a avea putere. Sentimentul puterii şi cel al unicităţii sînt imbatabile ca factori de corupere. Fii atent!

– Cum ai evitat dumneata acest pericol, don Juan?

– Am fost în lumea aceea de cîteva ori, dar, apoi, nu m-am mai dus niciodată.

Don Juan mi-a explicat că, în opinia vrăjitorilor, universul este prădalnic prin natura sa, iar vrăjitorii – mai mult decît oricine – trebuie să ţină seama de asta în acţiunile lor vrăjitoreşti

de zi cu zi. Concepţia sa era că conştiinţa este intrinsec obligată să evolueze şi să se dezvolte, iar singura modalitate prin care poate realiza acest lucru este prin luptă, prin confruntări pe viaţă şi pe moarte.

– Conştiinţa vrăjitorilor se dezvoltă cînd aceştia visează, a continuat el. Iar atunci cînd se dezvoltă, ceva de acolo, din univers, ia cunoştinţă de evoluţie, o identifică şi face încercarea de a o prelua. Făpturile anorganice sînt amatoare de această nouă formă de conştiinţă, elevată. Cei care visează trebuie să fie în permanenţă cu ochii-n patru. Ei devin pradă în momentul în care se aventurează în universul prădalnic.

– Ce-mi sugerezi să fac pentru a fi în siguranţă, don Juan?

– Să fii cu ochii-n patru în fiecare clipă! Să nu permiţi ca nimeni şi nimic să decidă în locul tău. Du-te în lumea făpturilor anorganice numai cînd vrei tu să te duci.

– Acum, cinstit, don Juan, n-aş şti cum să fac asta. În momentul în care depistez o iscoadă, simt cum asupra mea se exercită o presiune extraordinară să merg după ea. N-am nici cea mai mică şansă să mă opun.

– Ei, lasă! Pe cine crezi tu că prosteşti? Poţi, cu siguranţă, să te opreşti. Numai că n-ai încercat, asta-i tot.

Am insistat cu toată convingerea că-mi era imposibil să mă opresc. El n-a mai stăruit asupra acestui subiect, lucru pentru care i-am fost recunoscător. Simţeam cum începe să mă chinuie un incomod sentiment de vinovăţie. Din motive necunoscute, gîndul de a mă opune în mod conştient forţei de atracţie a iscoadelor nu-mi trecuse niciodată prin minte.

Ca de obicei, don Juan a avut dreptate. Am descoperit că pot schimba cursul visatului, exercitîndu-mi intenţia. La urma urmelor, eu intenţionasem ca iscoadele să mă transporte în lumea lor. Era deci posibil ca, dacă intenţionam în mod deliberat contrariul, visatul meu să urmeze cursul contrar.

Cu exerciţiu, capacitatea mea de a-mi intenţiona călătoriile în lumea făpturilor anorganice a devenit extraordinară. Capacitatea sporită de intenţie a condus la îmbunătăţirea controlului pe care-l aveam asupra atenţiei visatului. Acest control sporit m-a făcut să devin mai cutezător. Simţeam că pot călători fără nici o teamă, pentru că puteam să-mi opresc călătoria în orice moment doream.

– Încrederea ta în tine este înspăimîntătoare, a fost replica lui don Juan cînd i-am povestit – la cererea sa – despre noul aspect al controlului pe care-l aveam asupra atenţiei visatului.

– De ce ar fi înspăimîntător? am întrebat eu.

Eram absolut convins de valoarea practică a ceea ce descoperisem.

– Pentru că este o încredere prostească, a răspuns el. Îţi voi spune povestea unui vrăjitor, care este exact la subiect. Martor al întîmplării n-am fost chiar eu însumi, ci profesorul profesorului meu, nagualul Elias.

Don Juan a spus că nagualul Elias şi iubirea vieţii lui, o vrăjitoare pe nume Amalia, se pierduseră în tinereţe în lumea făpturilor anorganice. Nu-l auzisem niciodată pînă atunci pe don Juan exprimîndu-se despre vrăjitori ca fiind iubirea vieţii cuiva. Afirmaţia lui m-a uluit. L-am chestionat în legătură cu această incongruenţă.

– Nu este nici un fel de incongruenţă. Pur şi simplu, m-am abţinut pînă acum să-ţi povestesc despre viaţa afectivă a vrăjitorilor – a spus el. Ai fost atît de suprasaturat de iubire pe tot parcursul vieţii tale, încît am vrut să las acest subiect deoparte. Ei bine, nagualul Elias şi iubirea vieţii sale, vrăjitoarea Amalia, s-au pierdut în lumea făpturilor anorganice, a continuat el. Se duseseră acolo nu prin visat, ci chiar cu trupurile lor fizice cu tot.

– Cum s-a întîmplat asta, don Juan?

– Profesorul lor, nagualul Rosendo, era foarte asemănător ca temperament și practici cu vrăjitorii din vremuri străvechi. El avusese intenția să-i ajute pe Elias și Amalia, dar, în loc de aceasta, îi împinsese dincolo de niște granițe fatale. Nagualul Rosendo nici nu se gîndise la o asemenea deplasare. Ceea ce voise să facă era să-i pună pe cei doi discipoli ai săi în cea de a doua atenție, însă rezultatul obținut fusese dispariția acestora.

Don Juan a spus că nu intenționa să intre în detaliile acelei istorii lungi și complicate. Urma să-mi spună numai cum ajunseseră cei doi să fie pierduți în lumea aceea. A afirmat că greșeala nagualului Rosendo fusese să presupună că pe făpturile anorganice nu le interesează cîtuși de puțin femeile. Raționamentul său fusese corect și se bazase pe faptul că vrăjitorii știau că universul este în mod evident feminin și că masculinitatea – fiind un vlăstar al feminității – este o raritate și, de aceea, foarte căutată.

Aici, don Juan a făcut o digresiune, comentînd că, probabil, numărul mic de bărbați este cauza dominației neîntemeiate a bărbaților pe planeta noastră. Aș fi dorit să mai rămînem cu discuția la acest subiect, dar el și-a continuat povestirea. A spus că planul nagualului Rosendo fusese să le dea instrucțiuni lui Elias și Amaliei numai în cea de a doua atenție. Iar în acest scop aplicase metoda stabilită de vrăjitorii din vechime. Contactase în timpul visatului o iscoadă și îi ordonase să îi transporte pe discipolii săi în cea de a doua atenție, prin deplasarea punctelor lor de asamblare în poziția adecvată.

Teoretic, o iscoadă puternică ar fi putut deplasa, fără nici un fel de efort, punctele de asamblare în poziția corespunzătoare. La ce nu se gîndise însă nagualul Rosendo era înclinația spre înșelătorie a făpturilor anorganice. Iscoada deplasase într-adevăr punctele de asamblare ale discipolilor săi, dar într-o poziție din care era ușor ca ei să fie transportați cu corp cu tot în lumea făpturilor anorganice.

– Este posibil acest lucru, să fii transportat cu corp cu tot? am întrebat eu.

– Este posibil, m-a asigurat don Juan. Noi sîntem energie care-și păstrează o formă și un loc specifice, prin fixarea punctului de asamblare într-o anumită poziție. Dacă poziția este schimbată, forma și locul energiei se vor modifica în consecință. Făpturile anorganice trebuie doar să ne așeze punctul de asamblare în poziția corespunzătoare, iar noi am și plecat ca din pușcă, cu pălărie și cu pantofi cu tot.

– Și asta poate să i se întîmple oricăruia dintre noi, don Juan?

– Absolut sigur. Mai ales dacă suma totală a energiei noastre este potrivită. Evident, totalul energiilor combinate ale lui Elias și Amaliei era de un nivel care nu le scăpase făpturilor anorganice. Este absurd să ai încredere în făpturile anorganice. Ele au propriul lor ritm, iar acesta nu este cel uman.

L-am întrebat pe don Juan ce anume făcuse nagualul Rosendo cînd își trimisese discipolii în lumea aceea. Știam că era o prostie din partea mea să întreb așa ceva, conștient fiind că el îmi va ignora întrebarea. Am fost sincer surprins cînd a început să-mi explice.

– Etapele sînt simplitatea personificată, a spus. Nagualul i-a așezat pe discipolii săi într-un spațiu închis de mici dimensiuni, ceva ca un fel de debara. Pe urmă a trecut în visat, a chemat o iscoadă din lumea făpturilor anorganice, prin exprimarea cu voce tare a intenției sale de a primi una, iar apoi și-a exprimat intenția de a-i oferi pe discipoli iscoadei. Aceasta, cum era normal, a acceptat darul și i-a luat cu ea pe neașteptate, pe cînd aceștia făceau dragoste în debara. Cînd nagualul a deschis ușa ei nu mai erau acolo.

Don Juan mi-a explicat că oferirea propriilor discipoli în dar făpturilor anorganice era exact ceea ce obişnuiau să facă vrăjitorii din timpuri străvechi. Nagualul Rosendo nu voise să facă asta, dar acţionase sub influenţa convingerii absurde că făpturile anorganice se aflau sub controlul său.

– Manevrele vrăjitorilor sînt fatale, a continuat don Juan. Te conjur să fii în permanenţă extrem de vigilent. Nu te lăsa antrenat de vreo nătîngă încredere în tine.

– Ce s-a întîmplat, în cele din urmă, cu nagualul Elias şi cu Amalia? am întrebat eu.

– A fost necesar ca nagualul Rosendo să se ducă în lumea aceea cu corp cu tot, pentru a-i căuta, a răspuns el.

– Şi i-a găsit?

– I-a găsit după strădanii de nedescris. Totuşi, nu a putut să-i scoată cu totul de acolo. Astfel că cei doi tineri au rămas pentru totdeauna semiprizonieri ai acelei lumi.

– I-ai cunoscut, don Juan?

– Sigur că i-am cunoscut şi pot să te asigur că erau tare ciudaţi.

6. TĂRÎMUL UMBRELOR

– Trebuie să fii extrem de atent, pentru că eşti pe cale să devii victima făpturilor anorganice, mi-a spus don Juan pe neaşteptate odată, după ce vorbiserăm despre ceva ce nu avea nici o legătură cu visatul.

Afirmaţia lui m-a luat prin surprindere. Ca de obicei, am încercat să mă apăr.

– Nu este nevoie să mă previi. Sînt foarte atent, l-am asigurat eu.

– Făpturile anorganice complotează, a spus el. O simt şi nu mă pot consola spunînd că la început ele întind curse visătorilor, ca, în acest fel, să-i elimine efectiv şi permanent pe cei nedoriţi.

Era atîta stăruinţă în tonul său, încît m-am grăbit să-l asigur din nou că nu voi cădea în nici o cursă.

– Trebuie să iei foarte serios în considerare faptul că făpturile anorganice au la dispoziţie mijloace uluitoare, a continuat el. Conştiinţa lor este extraordinară. În comparaţie, noi sîntem nişte bieţi copii, dar cu multă energie, pe care o rîvnesc făpturile anorganice.

Voiam să-i spun că, în plan abstract, înţelegeam ceea ce susţinea şi îngrijorarea sa, dar că, în plan concret, nu vedeam nici

un motiv pentru avertismentul său, deoarece exercitam un control total asupra exercițiilor mele de visat.

Au trecut cîteva minute de tăcere încordată înainte ca don Juan să vorbească din nou. A schimbat subiectul și a spus că trebuia să-mi atragă atenția asupra unei probleme foarte importante din cadrul învățăturii sale despre visat, o problemă care, pînă atunci, scăpase înțelegerii mele.

– De-acum înțelegi că porțile visatului sînt obstacole determinate, dar încă nu ai înțeles că exercițiile care se dau pentru a ajunge la o poartă și a trece de ea nu reprezintă, de fapt, semnificația acelei porți.

– Asta nu mi-e deloc clar, don Juan.

– Adică nu este conform cu realitatea să spunem, de exemplu, că se ajunge la cea de a doua poartă și se trece de ea atunci cînd un visător învață să se trezească în alt vis sau cînd un visător învață să treacă dintr-un vis într-altul, fără să se trezească în lumea cotidiană.

– De ce nu este conform cu realitatea, don Juan?

– Pentru că se ajunge la cea de a doua poartă a visatului și se poate trece de ea numai atunci cînd cel care visează învață să identifice și să urmeze iscoadele energiei străine.

– Atunci de ce se mai vehiculează ideea trecerii dintr-un vis în altul?

– Trezirea în alt vis sau trecerea dintr-un vis într-altul constituie metoda concepută de vrăjitorii din vechime pentru a dezvolta capacitatea visătorilor de a identifica și urmări o iscoadă.

Don Juan susținea că urmărirea unei iscoade este o realizare deosebit de importantă și că, atunci cînd cei care visează sînt în stare să facă asta, cea de a doua poartă se deschide larg în fața lor, iar universul ce se află dincolo de ea le devine accesibil. Sublinia că acest univers există acolo în permanență, dar că nu putem pătrunde în el pentru că ne lipsește măiestria energetică

necesară și că, în esență, cea de a doua poartă a visatului este poarta către lumea făpturilor anorganice, iar visatul este cheia care o deschide.

– Poate un visător să identifice o iscoadă direct, fără să fie nevoie să mai parcurgă exercițiile de trecere dintr-un vis într-altul? am întrebat eu.

– Nu, nicidecum, a răspuns el. Exercițiile sînt esențiale. Întrebarea este dacă aceasta este singura metodă existentă. Sau ar putea visătorii să urmeze o altă metodă?

Don Juan s-a uitat la mine întrebător. Părea că chiar se aștepta ca eu să răspund la întrebare.

– Este mult prea greu să concepi o metodă la fel de completă ca cea creată de vrăjitorii din vechime, am spus eu pe un ton, fără să știu de ce, de incontestabilă autoritate.

Don Juan a confirmat că aveam absolută dreptate și a spus că vrăjitorii din vechime au conceput o serie de exerciții perfecte de trecere, prin porțile visatului, în lumile specifice care există dincolo de fiecare. A reiterat principiul că visatul, fiind invenția vrăjitorilor din timpuri străvechi, trebuie executat conform regulilor stabilite de ei. A formulat regula celei de a doua porți în termenii unei succesiuni în trei etape: prima – exersînd practic trecerea dintr-un vis într-altul, cei care visează află despre existența iscoadelor; a doua – urmărind iscoadele, intră într-un alt univers adevărat; și a treia – în acel univers, prin intermediul acțiunilor lor, visătorii descoperă singuri legile și reglementările fundamentale ale acelui univers.

Don Juan a spus că, în relațiile mele cu făpturile anorganice, m-am conformat atît de bine acestei reguli, încît se temea că vor exista unele consecințe devastatoare. Credea că reacția inevitabilă a făpturilor anorganice va fi tentativa de a mă reține în lumea lor.

– Nu crezi că exagerezi, don Juan? am întrebat eu.

Nu puteam să cred că situaţia era atît de sumbră pe cît o descria el.

– Nu exagerez deloc, a răspuns el sec, pe un ton sobru. Vei vedea. Făpturile anorganice nu lasă pe nimeni să le scape şi, în nici un caz, nu fără o luptă serioasă.

– Dar ce te face să crezi că ele mă vor?

– Ţi-au arătat deja prea multe lucruri. Chiar crezi că depun atîta strădanie numai pentru a se distra?

Don Juan a rîs de propria sa remarcă. Nu găseam deloc că este amuzant. O temere ciudată m-a făcut să-l întreb dacă era de părere că ar trebui să-mi întrerup sau chiar să-mi încetez exerciţiile de visat.

– Trebuie să-ţi continui visatul pînă cînd vei fi trecut prin universul de dincolo de cea de a doua poartă, mi-a răspuns el. Vreau să spun că tu însuţi eşti singurul care trebuie fie să accepte, fie să respingă tentativa de ademenire a făpturilor anorganice. De aceea eu mă ţin deoparte şi nu comentez aproape deloc exerciţiile tale de visat.

I-am mărturisit că nu-mi putusem explica de ce era atît de generos cu clarificările în elucidarea altor aspecte ale ştiinţei sale şi atît de zgîrcit cu informaţiile privind visatul.

– Am fost obligat să te învăţ visatul, mi-a spus el, numai pentru că acesta este modelul de instruire stabilit de vrăjitorii din vechime. Făgaşul visatului însă este plin de capcane, iar a le evita sau a cădea în ele este problema personală a fiecărui visător în parte şi, aş putea adăuga, este decisivă.

– Sînt căderile în capacană rezultatul cedării în faţa adulaţiei sau a promisiunilor de putere? am întrebat.

– Nu numai ale cedării în faţa acestora, ci şi în faţa a orice altceva oferit de făpturile anorganice. Nu există nici o posibilitate ca vrăjitorii să accepte orice ar oferi ele, dincolo de o anumită limită.

– Şi care este această limită, don Juan?

– Limita este în funcţie de noi ca indivizi. Pentru fiecare dintre noi încercarea căreia trebuie să-i facem faţă este să luăm din acea lume numai ceea ce ne este necesar, nimic mai mult. A şti ce este necesar reprezintă măiestria vrăjitorilor, dar a lua numai ceea ce este necesar este cea mai mare realizare a lor. Neputinţa de a înţelege această regulă simplă este calea cea mai sigură spre prăbuşirea într-o capcană.

– Ce se întîmplă dacă într-adevăr cazi într-o capcană, don Juan?

– Dacă se întîmplă să cazi, plăteşti, iar preţul depinde de împrejurări şi de adîncimea la care ai căzut. Dar nu putem discuta o asemenea eventualitate în aceşti termeni, pentru că nu este vorba de un sistem punitiv. În acest caz, intră în joc curenţii energetici, care creează situaţii mai cumplite decît moartea. Pe drumul urmat de vrăjitori totul este o chestiune de viaţă sau de moarte, dar pe făgaşul visatului această caracteristică se intensifică de sute de ori.

L-am asigurat din nou pe don Juan că eram întotdeauna extrem de prudent în timpul exerciţiilor mele de visat, fiind foarte disciplinat şi conştiincios.

– Ştiu că eşti, a spus el. Dar vreau să-ţi aplici o disciplină şi mai severă şi să te comporţi cu tot ce este legat de visat cu o precauţie extremă. Mai presus de toate, fii permanent în gardă. Nu pot să prezic de unde va veni atacul.

– *Vezi*, aşadar, ca un vizionar, un pericol iminent pentru mine, don Juan?

– Am început să *văd* un pericol iminent pentru tine din ziua în care ai mers prin acel oraş misterios, de prima dată cînd te-am ajutat să-ţi concentrezi laolaltă corpul energetic.

– Dar ştii cu precizie ce ar trebui să fac şi ce să evit?

– Nu, nu știu. Știu doar că universul de după cea de a doua poartă este cel mai apropiat de universul nostru, care este foarte viclean și necruțător. Așa că cele două nu pot să difere prea mult.

Am stăruit cu solicitarea să-mi spună ce mă așteaptă. Dar el a persistat în a declara că, în calitate de vrăjitor, simțea o stare generală de pericol, fără însă să poată spune nimic mai precis.

– Universul făpturilor anorganice este în permanență pregătit să atace, a continuat el. Dar la fel este și universul nostru. De aceea trebuie să te duci în lumea lor, ca și cum te-ai duce într-o zonă de război.

– Vrei să spui, don Juan, că cei care visează trebuie să se teamă întotdeauna de lumea aceea?

– Nu, nu vreau să spun asta. O dată ce un visător trece prin lumea din spatele celei de a doua porți sau o dată ce refuză să considere asta drept o opțiune viabilă, grijile iau sfîrșit.

Don Juan susținea că numai atunci sînt visătorii liberi să continue. Nu eram sigur ce voia să spună. Mi-a explicat că universul de dincolo de cea de a doua poartă este atît de puternic și agresiv, încît servește drept dispozitiv de sortare sau rampă de testare, în care cei care visează sînt examinați pentru determinarea punctelor slabe. Dacă reușesc să treacă testele, pot purcede către următoarea poartă, iar, dacă nu, rămîn pentru totdeauna prizonierii acelui univers.

Mă sufoca dorința de a afla mai multe, dar, în ciuda tuturor insistențelor mele, n-a mai spus nimic altceva. Întors acasă, mi-am continuat călătoriile în lumea făpturilor anorganice, dar fiind – de fiecare dată – foarte prudent. Prudența nu părea decît să-mi intensifice plăcerea pe care mi-o făceau aceste călătorii. Ajunsesem într-un stadiu în care simpla contemplare a lumii făpturilor anorganice era suficientă pentru a-mi crea o stare de exultare imposibil de descris. Mă temeam că desfătarea mea

urma să ia sfîrșit mai devreme sau mai tîrziu, dar nu s-a întîmplat așa. Ceva neașteptat a făcut ca ea să fie și mai intensă.

Într-una dintre ocazii, o iscoadă m-a condus vijelios prin nenumărate tunele, ca și cum ar fi căutat ceva sau ca și cum ar fi încercat să-mi consume toată energia și să mă obosească. În momentul în care, în sfîrșit, s-a oprit, mă simțeam ca și cînd aș fi alergat la maraton. Se părea că mă aflam la marginea acelei lumi. În locul acela nu mai erau tunele, ci doar întuneric de jur împrejur. Apoi ceva a luminat zona aflată chiar în fața mea; lumina venea dintr-o sursă indirectă. Era o lumină difuză ce făcea ca totul să pară de un neclar cenușiu sau maroniu. Cînd m-am obișnuit cu lumina, am distins vag cîteva forme mișcătoare întunecate. După un timp, mi s-a părut că, dacă-mi concentram atenția visatului asupra formelor acelora mișcătoare, asta le dădea mai multă substanță. Am observat că erau de trei feluri: unele erau rotunde ca niște mingi; altele aveau o formă ca de clopot; iar celelalte erau ca niște uriașe flăcări unduitoare de lumînare. Toate erau esențialmente structurate pe linii rotunjite și aveau aceeași mărime. Am apreciat că diametrul lor era cuprins între nouăzeci de centimetri și un metru și douăzeci de centimetri. Se aflau acolo sute, poate chiar mii de astfel de forme.

Știam că am o viziune stranie, sofisticată, și totuși formele acelea erau atît de reale, încît m-am surprins reacționînd cu o veritabilă senzație de greață. Aveam simțămîntul de profundă scîrbă că mă aflu în fața unui cuib de uriașe insecte cafenii și cenușii. Mă simțeam într-un fel în siguranță totuși, deoarece mă aflam mai sus de ele. Dar am dezavuat toate aceste considerații în momentul în care mi-am dat seama că era o prostie să mă simt în siguranță sau deranjat de ceva, ca și cînd visul ar fi fost o situație din viața reală. Totuși, uitîndu-mă cum viermuiau

formele acelea asemănătoare unor gîndaci, am devenit foarte neliniştiţi la ideea că voiau să mă atingă.

– Sîntem unitatea mobilă a lumii noastre, a spus pe neaşteptate vocea emisarului. Nu-ţi fie teamă. Sîntem energie, şi poţi fi sigur că nu avem intenţia să te atingem. Oricum, asta ar fi imposibil. Ne despart graniţe reale. După o lungă pauză vocea a adăugat: Vrem să ni te alături. Vino jos, unde ne aflăm noi. Şi nu te simţi stînjenit. Cu iscoadele şi, fără îndoială, cu mine nu te simţi stingherit. Şi eu, şi iscoadele sîntem la fel ca ceilalţi. Eu am formă de clopot, iar iscoadele sînt ca flacăra de lumînare.

Ultima afirmaţie a fost în mod cert un fel de sugestie adresată corpului meu energetic. La auzul ei, mi-au dispărut atît greaţa, cît şi teama. Am coborît la nivelul la care se aflau ele, iar mingile, clopotele şi flăcările m-au înconjurat. Au venit atît de aproape de mine, încît, dacă aş fi avut un corp fizic, m-ar fi atins. Dar aşa, am trecut unii prin alţii precum nişte pufuri de aer încapsulate.

În acel moment, am avut o senzaţie incredibilă. Deşi nu simţeam nimic cu corpul meu energetic sau înăuntrul său, simţeam şi eram conştient de o gîdilitură foarte neobişnuită undeva, în altă parte; nişte lucruri pufoase, ca de aer, treceau în mod categoric prin mine, dar nu chiar acolo. Senzaţia a fost vagă şi de scurtă durată, nedîndu-mi timp să o captez pe de-a-ntregul. În loc să-mi concentrez atenţia visatului pe ea, m-am adîncit complet în observarea acelor gîndaci supradimensionaţi de energie.

La nivelul unde ne aflam, mi se părea că există o asemănare între mine şi entităţile de umbră: dimensiunile. Probabil faptul că apreciam că au aceleaşi dimensiuni cu corpul meu energetic mă făcea să am aproape un sentiment de tihnă şi confort alături de ele. Examinîndu-le, am ajuns la concluzia că nu mă deranja nimic la ele. Erau impersonale, reci, detaşate şi îmi plăceau

imens. M-am întrebat pentru o clipă dacă faptul că nu mi-au plăcut la început, ca, imediat după aceea, să-mi placă, era o consecinţă normală a visatului sau produsul vreunei influenţe energetice pe care acele entităţi o exercitau asupra mea.

– Sînt fermecătoare, i-am spus emisarului chiar în momentul în care m-am simţit copleşit de un val de profundă prietenie sau chiar afecţiune pentru ele.

Dar de-abia am apucat să spun ce gîndesc, că formele întunecate au luat-o la goană, ca nişte hamsteri mătăhăloşi, lăsîndu-mă singur în semiîntuneric.

– Ai proiectat prea multă emoţie şi le-ai speriat, a spus vocea emisarului. Sentimentele sînt prea greu de suportat pentru ele, ca, de altfel, şi pentru mine.

Emisarul chiar a rîs cu sfiiciune. Cu aceasta s-a încheiat şedinţa mea de visat. La trezire, prima reacţie a fost să-mi fac bagajele şi să plec în Mexic, pentru a-l vedea pe don Juan. Dar, în ciuda pregătirilor mele frenetice, un eveniment neaşteptat din viaţa mea personală a făcut călătoria imposibilă. Starea de tensiune creată de acest impediment a avut ca rezultat întreruperea totală a exerciţiilor de visat. Nu mi-am folosit voinţa conştientă pentru a le opri; fără să realizez, dădeam atît de multă importanţă acestui vis anume că, pur şi simplu, ştiam că nu avea nici un sens să mai continuu cu visatul, dacă nu reuşeam să ajung la don Juan.

După o întrerupere de peste o jumătate de an, ceea ce se întîmplase mă deruta din ce în ce mai mult. Nu avusesem idee că doar sentimentele mele puteau să-mi oprească exerciţiile. M-am întrebat atunci dacă simpla dorinţă de a le reîncepe ar fi suficientă pentru reluarea lor. Şi s-a dovedit a fi suficientă! O dată ce am formulat gîndul de a-mi relua visatul, exerciţiile au continuat de parcă nu s-ar fi întrerupt niciodată. Iscoada a restabilit

visul din momentul în care îl lăsasem și m-a transportat direct în viziunea pe care o avusesem în timpul ultimei ședințe.

– Acesta este tărîmul umbrelor, a spus vocea emisarului de îndată ce am ajuns acolo. Dar, deși sîntem umbre, răspîndim lumină. Nu numai că sîntem mobile, ci noi sîntem lumina din tunele. Sîntem un alt gen de făpturi anorganice care există aici. Există trei tipuri: unele sînt ca niște tunele imobile, altele sînt ca niște umbre mobile. Noi sîntem umbrele mobile. Tunelele ne dau energia lor, iar noi le oferim serviciile noastre.

Emisarul a tăcut. Simțeam că mă provoacă să întreb despre cel de al treilea tip de făpturi anorganice. Simțeam, de asemenea, că, dacă nu-l întrebam, nu mi-ar fi spus.

– Care este cel de al treilea tip de făpturi anorganice? am zis.

Emisarul a tușit și a chicotit. Mi s-a părut că îi făcea o plăcere grozavă că fusese întrebat despre asta.

– Oh, a răspuns el, asta este trăsătura noastră cea mai secretă. Cel de al treilea tip este prezentat visătorilor noștri numai cînd aceștia se decid să rămînă la noi.

– De ce asta? am întrebat eu.

– Pentru că este nevoie de foartă multă energie pentru a le vedea. Iar această energie trebuie furnizată de noi.

Știam că emisarul spunea adevărul. Știam, totodată, că mă pîndea un pericol îngrozitor. Și totuși, mă simțeam mînat de o curiozitate fără limite. Voiam să văd cel de al treilea tip de făpturi. Emisarul a părut să știe ceea ce simțeam.

– Ai dori să le vezi? a întrebat el pe un ton obișnuit.

– Cu siguranță, am zis eu.

– Tot ce ai de făcut este să spui cu glas tare că vrei să rămîi la noi, a răspuns emisarul, cu o inflexiune indiferentă.

– Dar, dacă spun acest lucru, trebuie să rămîn aici nu-i așa? am întrebat.

– Normal, a replicat emisarul pe un ton de deplină convingere. Tot ce spui cu glas tare în această lume este definitiv.

Nu mă puteam opri să gîndesc că, dacă ar fi vrut să mă păcălească, forțîndu-mă să spun acest lucru, ar fi fost de ajuns să mă mintă, iar eu nu mi-aș fi putut da seama de asta.

– Nu pot să te mint, pentru că minciuna este ceva inexistent, a spus emisarul, intervenind în gîndurile mele. Îți pot relata numai despre ceea ce există. În lumea mea, nu există decît intenția; minciuna nu este susținută de nici o intenție, prin urmare, nu există.

Am vrut să-l contrazic spunînd că și la baza minciunilor există intenție, dar, înainte de a-mi putea exprima părerea verbal, emisarul mi-a spus că la baza minciunilor există o intenție, ca idee generală și plan, dar că aceasta nu este intenția ca destinare, prin rîvnă concentrată, asupra unei decizii sau scop, despre care vorbim.

Nu-mi puteam concentra atenția visatului asupra argumentării emisarului, aceasta fiindu-mi atrasă de făpturile de umbră. Deodată, am observat că arătau ca o turmă de animale stranii, dar candide precum copiii. Vocea emisarului m-a prevenit să-mi țin în frîu emoțiile, pentru că izbucnirile sentimentale bruște aveau darul de a le face să se împrăștie precum un stol de păsări.

– Ce vreți voi să fac? am întrebat.

– Vino jos, lîngă noi, și încearcă să ne împingi sau să ne tragi, m-a îndemnat vocea emisarului. Cu cît înveți mai repede să faci asta, cu atît mai curînd vei putea să miști lucrurile din lumea ta numai prin faptul că te uiți la ele.

Mintea mea de comerciant a fost copleșită de această minunată perspectivă. În aceeași clipă eram lîngă ele, încercînd cu disperare să le împing sau să le trag. După un timp, îmi

epuizasem în întregime energia. Aveam impresia că încercam să fac ceva echivalent cu a ridica o casă cu dinții.

O altă impresie pe care o aveam era aceea că, pe măsură ce mă străduiam mai mult, creștea și numărul umbrelor din jurul meu. Era ca și cum ar fi venit din toate colțurile, să mă observe sau să se alimenteze de la mine. În momentul în care am avut acest gînd, umbrele au luat-o din nou la goană.

– Nu ne alimentăm de la tine, a spus emisarul. Venim să-ți simțim energia, foarte asemănător cu ceea ce faci cu lumina soarelui într-o zi friguroasă.

Emisarul m-a îndemnat să mă deschid către ele, anulîndu-mi gîndurile suspicioase. Am auzit vocea și, ascultînd la cele ce-mi spunea, mi-am dat seama că auzeam, simțeam și gîndeam exact ca în lumea de zi cu zi. M-am întors încet să privesc în jurul meu. Luînd ca reper claritatea percepției mele, am tras concluzia că mă aflu într-o lume reală.

În urechi mi-a răsunat vocea emisarului, care mi-a spus că singura diferență dintre perceperea lumii mele și perceperea lumii lor era că perceperea lumii lor începea și se sfîrșea într-o clipită. Ceea ce nu era valabil pentru perceperea lumii mele, deoarece conștiința mea – împreună cu conștiința unui imens număr de ființe ca mine, care mențineau lumea mea la locul său cu intenția lor – era fixată asupra lumii mele. Emisarul a adăugat că perceperea lumii mele începea și se sfîrșea în același fel pentru făpturile anorganice – într-o clipită – dar perceperea lumii lor nu se producea astfel, întrucît un număr imens de asemenea făpturi mențineau lumea lor la locul său prin intenția lor.

În clipa aceea imaginea a început să se destrame. Eram ca un scufundător, iar trezirea din lumea aceea era similară cu a înota pentru a reveni la suprafața apei.

În cadrul ședinței următoare, emisarul și-a început dialogul cu mine prin reafirmarea faptului că între umbrele mobile și tunelele staționare exista o relație de conlucrare total coordonată. Și-a încheiat spusele cu declarația:

– Nu putem exista unele fără celelalte.

– Înțeleg ce vrei să spui, am răspuns eu.

Vocea emisarului avea o undă de dispreț cînd mi-a replicat că nu aveam cum să înțeleg ce înseamnă să te afli într-o relație de acest fel, care însemna infinit mai mult decît o relație de dependență reciprocă. Voiam să-l rog pe emisar să explice ce avea în vedere prin asta, dar în clipa următoare mă aflam înăuntrul a ceea ce pot numi drept țesutul tunelului. Am văzut niște protuberanțe asemănătoare unor glande, îmbinate într-o manieră grotescă, ce emiteau o lumină opacă. Mi-a trecut prin minte că acestea erau aceleași protuberanțe care îmi dăduseră impresia că erau ca scrierea Braille. Ținînd seama de faptul că erau niște bule de energie cu un diametru de nouăzeci de centimetri pînă la un metru și douăzeci de centimetri fiecare, mă întrebam care ar putea fi dimensiunile reale ale tunelelor.

– Dimensiunile în lumea aceasta nu sînt ca cele din lumea ta, a spus emisarul. Energia acestei lumi este un tip diferit de energie; caracteristicile ei nu coincid cu caracteristicile energiei din lumea voastră; totuși, lumea asta este la fel de reală ca lumea ta.

Emisarul a afirmat apoi că îmi spusese totul despre făpturile de umbră atunci cînd îmi descrisese și îmi explicase protuberanțele de pe pereții tunelurilor. I-am replicat că auzisem explicațiile, dar nu fusesem atent la ele, întrucît credeam că nu au legătură directă cu visatul.

– Tot ce se află aici, în această lume, are legătură directă cu visatul, a declarat emisarul.

Voiam să mă gîndesc care ar fi putut fi cauza aprecierii mele greșite, dar mintea mi s-a golit. Atenția visatului îmi scădea. Mi-era greu să o concentrez asupra lumii din jurul meu. Mi-am

încordat toate puterile pentru a-mi reveni. Emisarul a reînceput să vorbească și sunetul vocii sale m-a ajutat considerabil. Atenția visatului mi s-a reanimat.

– Visatul constituie mijlocul care-i transportă pe cei care visează în această lume, a spus emisarul, și noi i-am învățat pe vrăjitori tot ce știu ei despre visat. Lumea noastră este legată de a voastră printr-o ușă numită vis. Noi știm cum să trecem prin această ușă, dar oamenii nu știu. Ei trebuie să învețe cum se face asta.

Vocea emisarului a continuat să vorbească, explicîndu-mi ce-mi mai explicase o dată.

– Protuberanțele de pe pereții tunelelor sînt făpturi de umbră. Eu sînt una dintre aceste făpturi. Noi ne mișcăm în interiorul tunelelor, pe pereții lor, încărcîndu-ne cu energia din tunele, care este energia noastră.

Prin minte mi-a trecut un gînd fără sens: eram incapabil să concep o relație de simbioză ca aceea pe care o vedeam.

– Dacă vei rămîne însă în mijlocul nostru, vei învăța, cu siguranță, să simți ce înseamnă să fii interrelaționat, așa cum sîntem noi, a spus emisarul.

Apoi a părut că așteaptă răspunsul meu. Aveam sentimentul că ceea ce dorea, de fapt, era ca eu să spun că hotărîsem să rămîn acolo.

– Cîte făpturi de umbră sînt în fiecare tunel? am întrebat eu, ca să schimb orientarea discuției, dar am regretat imediat pentru că emisarul a început să-mi prezinte o situație detaliată a numărului și funcțiilor făpturilor de umbră din fiecare tunel. Spunea că fiecare tunel avea un anume număr de entități dependente, care îndeplineau îndatoriri specifice, legate de cerințele și dorințele tunelelor care le găzduiau.

Nu voiam ca emisarul să intre în prea multe amănunte. Consideram că, cu cît știam mai puțin despre tunele și făpturile de umbră, cu atît era mai bine pentru mine. În momentul în care am formulat acest gînd, emisarul s-a oprit, iar corpul meu energetic a zvîcnit, ca și cînd ar fi fost smucit de un cablu. În clipa următoare, eram treaz de-a binelea, în propriul meu pat.

De atunci încolo, nu am mai avut parte de nici un fel de temeri care ar fi putut să-mi întrerupă exercițiile de visat. O altă idee începuse să pună stăpînire pe mine: aceea că descoperisem un stimulent fără egal. În fiecare zi, așteptam, cu nerăbdare, să încep visatul și să fiu dus de iscoadă în lumea umbrelor. O atracție în plus o constituia faptul că viziunile mele privind acea lume deveniseră și mai realiste decît înainte. Judecata din perspectiva criteriilor subiective de ordine a gîndurilor, informațiilor senzoriale vizuale și auditive, precum și a reacțiilor din partea mea, experiențele prin care treceam – pe toată durata lor – erau la fel de reale ca orice situație din lumea noastră cotidiană. Nu mai avusesem niciodată pînă atunci experiențe perceptuale în care singura diferență între viziuni și lumea de zi cu zi era doar rapiditatea cu care luau sfîrșit viziunile. Într-un moment mă aflam într-o lume stranie, dar reală, iar, în momentul următor, eram în patul meu.

Tînjeam după comentariile și explicațiile lui don Juan, dar eram încă reținut în Los Angeles. Cu cît îmi analizam mai mult situația, cu atît deveneam mai neliniștit; am început chiar să am simțămîntul că în lumea făpturilor anorganice mi se „cocea" ceva în mare grabă.

Și cum neliniștea mea creștea, trupul meu a intrat într-o stare permanentă de spaimă profundă, deși mintea era în continuare extaziată de contemplarea lumii umbrelor. Pentru a face lucrurile și mai dificile, vocea emisarului visatului s-a infiltrat în starea mea conștientă normală. Într-o zi, pe cînd mă aflam la oră, la universitate, am auzit vocea, care repeta întruna că orice încercare din partea mea de a stopa exercițiile de visat ar dăuna

tuturor țelurilor mele. Am replicat că luptătorii nu se dau în lături din calea provocării și că nu am nici o argumentație rațională validă pentru a-mi opri exercițiile. Eram de acord cu emisarul. Nu aveam intenția să opresc nimic, iar vocea nu făcea altceva decît să reafirme ceea ce simțeam.

Nu numai emisarul s-a schimbat, dar în scenă a apărut și o nouă iscoadă. Într-una din ocazii, înainte ca eu să fi început să examinez elementele visului, o iscoadă a sărit literalmente în fața mea și mi-a captat în mod agresiv atenția visatului. Caracteristica remarcabilă a acestei iscoade era faptul că nu necesita nici un fel de metamorfoză energetică; era de la început un strop de energie. Într-o clipită, m-a transportat – fără să fie nevoie să-mi exprim intenția de a merge cu ea – într-o altă parte a lumii făpturilor anorganice: tărîmul felinelor cu dinți-sabie (feline ce au trăit pe pămînt între perioada oligocenă și cea pleistocenă și ai căror canini superiori erau foarte lungi, asemănători unor paloșe).

Am descris în alte lucrări ale mele fragmente din acele viziuni. Spun fragmente, pentru că pe atunci nu aveam suficientă energie pentru a face lumile percepute de înțeles pentru judecata mea liniară.

Viziunile mele nocturne de feline cu dinți-sabie s-au succedat cu regularitate o perioadă îndelungată, pînă într-o noapte, cînd a reapărut iscoada agresivă care mă dusese pentru prima dată pe acel tărîm. Fără să-mi aștepte consimțămîntul, m-a dus în tunele.

Am auzit vocea emisarului, care s-a lansat imediat în cea mai ditirambică reclamă comercială pe care am auzit-o vreodată. Mi-a relatat despre extraordinarele avantaje ale lumii făpturilor anorganice. Mi-a vorbit despre dobîndirea unei cunoașteri absolut uluitoare pentru mintea omenească și despre modul de acumulare a acesteia prin simplul act de rămînere în acele minunate tunele. S-a referit la avantajul unei mobilități incredibile, la timpul nelimitat avut la dispoziție pentru descoperiri și constatări și, în special, la avantajul de a fi răsfățat de servitori cosmici, care îmi vor face toate hatîrurile.

– Ființe conștiente din cele mai incredibile colțuri ale cosmosului trăiesc la noi, a spus emisarul în încheiere. Și le place șederea la noi. De altfel, nimeni nu vrea să plece de aici.

Gîndul care mi-a trecut în momentul acela prin minte a fost că ideea de servitute îmi era total opusă. Nu m-am simțit niciodată în largul meu cu servitorii sau cînd eram servit.

Iscoada a preluat inițiativa și m-a făcut să plutesc prin mai multe tunele. S-a oprit într-un tunel ce părea ceva mai larg decît celelalte. Atenția visatului mi-a fost atrasă de dimensiunile și configurația tunelului, și aș fi rămas țintuit acolo, dacă ceva nu m-ar fi făcut să mă răsucesc. Atenția visatului mi s-a concentrat atunci asupra unei bule de energie puțin mai mare decît entitățile de umbră. Era de culoare albastră, acel albastru din centrul flăcării unei lumînări. Știam că această configurație de energie nu este o entitate de umbră și că nu era locul ei aici.

M-am cufundat în analiza ei senzorială. Iscoada mi-a semnalizat să plecăm, dar ceva mă făcea să nu iau în seamă semnele ei. Am rămas, încurcat, pe loc. Totuși, semnalele iscoadei îmi întrerupseseră concentrarea și am pierdut din vedere forma cea albastră.

Deodată, o forță colosală m-a făcut să mă răsucesc și m-a așezat direct în fața formei albastre. Pe cînd o priveam, aceasta s-a transformat în silueta unei persoane: foarte mică, zveltă, delicată, aproape transparentă. Am încercat cu disperare să stabilesc dacă era bărbat sau femeie, dar, oricît m-am străduit, nu am reușit.

Tentativele mele de a-l întreba pe emisar au dat greș. Acesta a dispărut brusc, lăsîndu-mă suspendat în tunel, față în față cu o persoană necunoscută. Am încercat să-i vorbesc persoanei în

modul în care-i vorbeam emisarului. N-am primit nici un răspuns. M-a cuprins un sentiment puternic de frustrare în fața neputinței de a străpunge bariera care ne despărțea. Apoi am fost copleșit de spaima de a fi rămas singur cu cineva care putea fi un dușman.

Prezența persoanei străine mi-a declanșat o varietate de reacții. M-am simțit chiar transportat de bucurie, pentru că știam că iscoada îmi arătase, în sfîrșit, o altă ființă umană captivă în lumea aceea. Dar posibilitatea ca noi să nu putem comunica, probabil pentru că persoana era unul dintre vrăjitorii din vechime și aparținea, astfel, unei alte perioade de timp, diferită de a mea, mă făcea să deznădăjduiesc.

Cu cît se intensificau bucuria și curiozitatea mea, cu atît deveneam mai greu, pînă în momentul în care am devenit atît de solid, încît m-am reîntors în propriul trup și în lume. M-am trezit în Los Angeles, într-un parc de lîngă Universitatea California. Eram pe iarbă, printre cei care jucau golf.

Persoana din fața mea s-a materializat cu aceeași iuțeală. Ne-am uitat fix unul la celălalt preț de o clipă. Era o fetiță, de vreo șase sau șapte ani. Mi s-a părut că o cunosc. La vederea ei, bucuria și curiozitatea mea au crescut atît de nemăsurat, încît au declanșat procesul invers. Mi-am pierdut masa atît de repede, încît chiar în clipa următoare eram din nou o picătură de energie în lumea făpturilor anorganice. Iscoada a venit după mine și m-a scos de acolo în grabă.

M-am trezit cu o tresărire de spaimă. În procesul întoarcerii la lumea cotidiană, ceva lăsase să se strecoare un mesaj. Mintea mi-a fost cuprinsă de frenezie în încercarea de a asambla ceea ce știam sau credeam că știu. Am petrecut peste patruzeci și opt de ore străduindu-mă încontinuu să captez un misterios sentiment sau informație care se prinsese de mine. Singurul succes pe care l-am repurtat a fost să simt o forță – pe care mi-o închipuiam

exterioară minții și trupului meu – care-mi spunea să nu mai dau crezare visatului meu.

După cîteva zile, a pus stăpînire pe mine o certitudine întunecată și misterioasă, care a devenit din ce în ce mai puternică, pînă cînd nu am mai avut nici o îndoială în privința autenticității sale: eram sigur că bula albastră de energie era un prizonier în lumea făpturilor anorganice.

Aveam, mai mult decît oricînd, disperată nevoie de sfaturile lui don Juan. Știam că arunc pe fereastră ani întregi de muncă, dar nu aveam încotro; am lăsat totul baltă și am fugit în Mexic.

– De fapt, ce vrei? m-a întrebat don Juan, mai mult pentru a-mi tempera trăncăneala surescitată.

Nu-i puteam explica ce voiam, pentru că nu știam nici eu.

– Problema ta trebuie să fie foarte serioasă de te-a făcut să vii într-o asemenea goană, a spus don Juan cu o expresie gînditoare.

– Este, în ciuda faptului că nu pot să-mi dau seama care este, de fapt, problema mea, am răspuns eu.

Mi-a cerut să-i descriu exercițiile mele de visat cu toate detaliile importante. I-am povestit despre viziunea fetiței și despre cît de mult mă afectase aceasta din punct de vedere emoțional. M-a sfătuit pe loc să ignor întîmplarea și să o consider ca pe o flagrantă tentativă din partea făpturilor anorganice de a-mi satisface toate fanteziile. A subliniat că, dacă se exagerează cu visatul, acesta devine ceea ce a fost pentru vrăjitorii din vechime: o sursă nesecată de plăcere vicioasă.

Dintr-un motiv inexplicabil, nu prea voiam să-i spun lui don Juan nimic despre tărîmul entităților de umbră. Numai după ce a dezavuat viziunea cu fetița, m-am simțit obligat să-i descriu vizitele mele în acea lume. A rămas tăcut mult timp, ca și cum ar fi fost copleșit de ceea ce auzise. Cînd, în cele din urmă, a vorbit, mi-a spus:

– Eşti mai singur decît am crezut, pentru că nu pot deloc să comentez exercţiile tale de visat. Te afli în situaţia vrăjitorilor din vechime. Tot ce pot face este să-ţi repet că trebuie să-ţi exerciţi toată atenţia de care eşti capabil.

– De ce spui că sînt în situaţia vrăjitorilor din vechime?

– Ţi-am spus de nenumărate ori că firea ta se aseamănă periculos de mult cu cea a vrăjitorilor din vremuri străvechi. Erau fiinţe foarte înzestrate; punctul lor slab a fost că le-a plăcut lumea fiinţelor anorganice ca peştelui în apă. Tu eşti în aceeaşi situaţie. Ştii despre lumea aceea lucruri pe care nimeni dintre noi nici măcar nu le poate concepe. De pildă, personal n-am avut cunoştinţă de tărîmul umbrelor; n-au ştiut de ea nici nagualul Julian ori nagualul Elias, în ciuda faptului că acesta din urmă a petrecut mult timp în lumea făpturilor anorganice.

– Dar cu ce schimbă lucrurile faptul că cineva cunoaşte tărîmul umbrelor?

– Cu foarte mult. Visătorii sînt conduşi acolo numai atunci cînd făpturile anorganice sînt sigure că ei au de gînd să rămînă în lumea lor. Ştim asta din povestirile vrăjitorilor din vechime.

– Te asigur, don Juan, că nu am nici cea mai mică intenţie să rămîn acolo. Vorbeşti de parcă sînt pe punctul de a mă lăsa ademenit de promisiuni, de servicii sau putere. Nu mă interesează nici unul dintre aceste aspecte şi cu asta basta.

– La nivelul acesta nu mai este atît de uşor. Ai depăşit punctul în care puteai, pur şi simplu, să renunţi. În plus, ai avut nefericirea de a fi fost ales de o făptură anorganică de apă. Îţi aminteşti ce trîntă ai avut cu ea? Şi ce-ai simţit? Ţi-am spus atunci că făpturile anorganice de apă sînt cele mai enervante. Sînt dependente şi posesive şi, o dată ce şi-au înfipt ghearele în ceva, nu-i mai dau drumul.

– Ce înseamnă asta în cazul meu, don Juan?

– Înseamnă buclucuri foarte mari. Făptura anorganică ce conduce toată operaţiunea este cea pe care ai înhăţat-o în ziua aceea fatală. În timp, s-a familiarizat cu tine. Te cunoaşte îndeaproape, în cele mai intime aspecte.

I-am replicat lui don Juan, cu toată sinceritatea, că simpla idee că o făptură anorganică mă cunoaşte în cele mai intime aspecte îmi provoca rău de la stomac.

– Cînd visătorii realizează că făpturile anorganice nu prezintă nici o atracţie, a spus el, este, de obicei, prea tîrziu pentru ei, deoarece atunci au fost deja capturaţi de făpturile anorganice.

În adîncul sufletului meu simţeam că don Juan vorbeşte, la modul abstract, despre pericole care pot exista teoretic, dar nu şi în practică. În sinea mea, eram convins că nu există nici un fel de pericol.

– Nu am de gînd să permit făpturilor anorganice să mă ademenească în vreau fel, dacă la asta te gîndeşti, am spus eu.

– Eu mă gîndesc că ele te vor păcăli, mi-a răspuns el. Aşa cum l-au păcălit pe nagualul Rosendo. Îţi vor pregăti o cursă, pe care nici n-o vei putea prevedea şi nici n-o vei observa. Căci ele acţionează foarte abil. Acum au mai inventat şi o fetiţă.

– Dar în mintea mea nu este nici o îndoială că fetiţa există cu adevărat, am insistat eu.

– Nu există nici o fetiţă, a spus el pe un ton tăios. Bula aceea albăstruie de energie este o iscoadă. Un explorator prins în lumea făpturilor anorganice. Ţi-am spus că făpturile anorganice sînt ca pescarii; atrag şi prind conştiinţă.

Don Juan a spus că nu avea nici o îndoială că bula albăstruie de energie provenea dintr-o altă dimensiune, total diferită de a noastră, şi era o iscoadă, un cercetaş, care se împotmolise şi fusese prins, precum o muscă, în plasa unui păianjen.

Nu mi-a plăcut analogia lui. Mă tulbura pînă la a-mi crea senzația de disconfort fizic. Nu am menționat faptul în fața lui don Juan, iar el mi-a spus că preocuparea mea în legătură cu iscoada prizonieră îl făcea să se simtă aproape deznădăjduit.

– De ce te frămîntă asta? am întrebat eu.

– Se „coace" ceva în lumea aceea afurisită, a spus el. Și nu pot să-mi dau seama ce este.

În timpul cît am rămas cu don Juan și însoțitorii săi, nu am visat deloc despre lumea făpturilor anorganice. Ca de obicei, exercițiile constau din concentrarea atenției visatului pe elementele din vis și trecerea dintr-un vis în altul. Ca modalitate de contrabalansare a grijilor mele, don Juan m-a pus să privesc îndelung norii și vîrfurile munților din depărtare. Rezultatul a fost instalarea imediată a simțămîntului că mă aflu la același nivel cu norii sau că sînt acolo, departe, între vîrfurile munților.

– Sînt foarte mulțumit, dar și foarte îngrijorat, a spus don Juan drept comentariu față de strădaniile mele. Înveți lucruri minunate și nici măcar nu știi asta. Nu vreau însă să spun că eu sînt cel care te învață aceste lucruri.

– Te referi la făpturile anorganice, adevărat?

– Da, la făpturile anorganice. Îți recomand să nu privești îndelung la nimic; aceasta era metoda vrăjitorilor din vechime. Puteau să ajungă la corpul lor energetic într-o clipită, prin simpla fixare a privirii pe obiectele pe care le preferau. O metodă de-a dreptul impresionantă, dar nefolositoare pentru vrăjitorii moderni. Ea nu contribuie cu nimic la creșterea seriozității noastre sau a capacității de a ne căuta libertatea. Tot ce face este să ne fixeze de concret, o stare total nedorită.

Don Juan a adăugat că, dacă nu mă supraveghez, în momentul în care îmi voi fi contopit cea de a doua atenție cu atenția din viața de zi cu zi, voi deveni un om insuportabil. Spunea că este o discrepanță periculoasă între mobilitatea mea în cea de a doua atenție și perseverența mea în imobilitate în starea conștientă din lumea cotidiană. A subliniat că discrepanța este atît de mare, încît în viața de zi cu zi sînt aproape un imbecil, iar în cea de a doua atenție sînt un nebun.

Înainte de a pleca acasă, mi-am luat libertatea de a discuta cu Carol Tiggs viziunile tărîmului umbrelor din visele mele, deși don Juan mă sfătuise să nu le discut cu nimeni. Întrucît era replica mea exactă, ea a fost foarte înțelegătoare și s-a arătat deosebit de interesată. Don Juan a fost foarte supărat pe mine pentru că mi-am destăinuit problemele față de ea. Mă simțeam mai rău decît oricînd. Stăpînit de un nețărmurit sentiment de autocompătimire, am început să mă vait că tot timpul făceam numai greșeli.

– Pînă acum, n-ai făcut încă nimic, m-a repezit don Juan. Asta știu precis.

Și cîtă dreptate avea! În următoarea mea ședință de visat, de acasă, s-a dezlănțuit tot infernul. Am ajuns în *tărîm*ul umbrelor, așa cum mai făcusem de nenumărate ori; ceea ce era diferit, de această dată, era prezența formei albastre de energie. Se afla printre celelalte făpturi de umbră. Am simțit că era posibil ca bula să fi fost acolo și mai înainte, iar eu să n-o fi observat. Imediat ce am văzut-o, atenția visatului mi-a fost în mod ineluctabil atrasă de ea. Doar în cîteva secunde mă și aflam lîngă ea. Celelalte umbre au venit către mine, ca de obicei, dar nu le-am dat nici o atenție.

Dintr-o dată, forma cea rotundă și albastră s-a transformat în fetița pe care o mai văzusem. Și-a lăsat ușor gîtul subțire și delicat pe o parte și a articulat într-o șoaptă abia auzită, „Ajută-mă!" Fie că chiar ea a spus asta, fie că eu mi-am închipuit că a spus-o, rezultatul a fost același: am rămas stană de piatră, fulgerat de un sentiment autentic de participare afectivă. Am simțit un fior rece, dar nu în masa mea energetică. Am simțit o înfiorare în altă parte

din mine. Era prima dată cînd îmi dădeam pe deplin seama că experienţa prin care treceam era complet separată de impresiile mele senzoriale. Trăiam tot ce mi se întîmpla în tărîmul umbrelor sub toate aspectele a ceea ce consider eu în mod normal că înseamnă a trece printr-o experienţă: puteam gîndi, evalua, decide; aveam continuitate în plan psihologic; cu alte cuvinte, eram eu însumi. Singura parte din mine care lipsea era eul meu senzorial. Nu aveam senzaţii corporale. Toate informaţiile îmi parveneau prin ceea ce vedeam şi auzeam. Judecata mea raţională a cumpănit atunci o stranie dilemă: vederea şi auzul în acest caz nu erau facultăţi fizice, ci caracteristici ale viziunilor pe care le aveam.

– Vezi şi auzi într-adevăr, a spus vocea emisarului, izbucnind în mijlocul gîndurilor mele. În asta constă splendoarea acestui loc. Poţi să participi la tot prin văz şi auz, fără să fie nevoie să respiri. Gîndeşte-te numai! Nu este necesar să respiri! Poţi să te duci oriunde în univers fără să respiri.

Am fost străbătut de un val tulburător de emoţie, dar, din nou, nu l-am simţit acolo unde eram, în tărîmul umbrelor. L-am simţit în altă parte. Am devenit extrem de agitat, realizînd cu certitudine, dar încă voalat, că exista o legătură reală între eul care trecea prin aceste experienţe şi o sursă de energie, o sursă de percepere senzorială, aflată undeva, în altă parte. Mi-a trecut prin minte că acest undeva era trupul meu fizic, care dormea în patul meu.

În clipa în care am gîndit asta, făpturile de umbră au luat-o la goană, iar în cîmpul meu vizual a rămas doar fetiţa. M-am uitat atent la ea şi am fost convins că o cunosc. Părea că se clatină, de parcă era pe punctul de a leşina. Am fost învăluit de un val de neţărmurită afecţiune pentru ea.

Am încercat să-i vorbesc, dar eram incapabil să articulez sunete. Mi-a fost clar atunci că toate dialogurile mele cu emisarul fuseseră iniţiate şi realizate de energia emisarului. Avînd la dispoziţie numai propriile mele mijloace, eram total neajutorat. Apoi am încercat să-mi direcţionez gîndurile către fetiţă. Fără nici un rezultat. Eram despărţiţi de o membrană de energie pe care n-o puteam străpunge.

Fetiţa a părut să înţeleagă deznădejdea mea şi a comunicat cu mine în mod real, direct în gîndurile mele. În esenţă, mi-a spus ceea ce don Juan îmi spusese deja: că era o iscoadă, prizonieră în păienjenişurile acelei lumi. Apoi a adăugat că adoptase forma unei fetiţe pentru că aceasta ne era familiară atît mie, cît şi ei şi că avea nevoie de ajutorul meu la fel de mult cît aveam eu nevoie de al ei. Mi-a transmis toate acestea într-un singur mănunchi de senzaţie energetică, senzaţie care a fost ca şi cînd cuvintele mesajului mi-ar fi parvenit toate laolaltă, în acelaşi timp. Nu mi-a fost deloc greu să o înţeleg, deşi era prima dată cînd mi se întîmpla aşa ceva.

Nu ştiam ce să fac. Am încercat să-i transmit simţămîntul meu de neputinţă. A părut să mă înţeleagă imediat. M-a implorat tăcut, cu ochi arzători. Chiar a zîmbit, ca şi cum mi-ar fi comunicat că se lăsa cu totul în grija mea, pentru a o elibera din robie. Cînd i-am replicat, într-un gînd, că nu aveam asemenea puteri, reacţia ei mi-a dat impresia unui copil isterizat, aflat în chinurile unei deznădejdi totale.

Am încercat cu disperare să-i vorbesc. Fetiţa plîngea de-adevăratelea, aşa cum ar fi plîns orice copil de vîrsta ei de deznădejde şi spaimă. Nu mai puteam să suport. M-am avîntat către ea, dar fără vreun rezultat efectiv. Masa mea energetică a trecut prin ea. Ideea mea era să o ridic în braţe şi să o iau cu mine.

Am repetat această manevră de nenumărate ori, pînă cînd am obosit. M-am oprit să mă gîndesc la ce ar fi trebuit să fac în continuare. Mă temeam că atenţia visatului îmi va slăbi şi nu voi mai vedea fata. Mă îndoiam că făpturile anorganice aveau să mă

mai readucă în acel loc din lumea lor. Aveam sentimentul că aceasta avea să fie ultima vizită pe care le-o făceam: vizita decisivă.

Atunci am făcut ceva de neconceput. Înainte să-mi slăbească atenția visatului, mi-am strigat cu glas tare și limpede intenția de a uni energia mea cu energia iscoadei prizoniere și de a o elibera.

7. ISCOADA ALBASTRĂ

Visam un vis total lipsit de sens. Carol Tiggs se afla lîngă mine. Îmi vorbea, deși nu puteam înțelege ce-mi spune. Don Juan era și el prezent în visul meu, la fel ca și toți membrii grupului său. Păreau că încearcă să mă tragă afară dintr-o lume cețoasă și galbenă.

După strădanii serioase – pe parcursul cărora i-am avut în cîmpul vizual și apoi i-am piedut de mai multe ori – ei au reușit să mă scoată din acel loc. Deoarece nu puteam să-mi imaginez care era sensul întregii acțiuni, am crezut, în cele din urmă, că aveam un vis incoerent obișnuit.

Surpriza mea a fost colosală cînd m-am trezit și am descoperit că mă aflu în pat, în casa lui don Juan. Eram incapabil să mă mișc. Nu aveam pic de energie. Nu știam ce să cred, deși imediat mi-am dat seama de gravitatea situației mele. Aveam sentimentul vag că îmi pierdusem energia datorită oboselii produsă de visat.

Cei din anturajul lui don Juan păreau extrem de afectați de ceea ce mi se întîmpla. Veneau mereu în camera mea, unul cîte unul. Fiecare stătea puțin, într-o tăcere absolută, pînă cînd venea altcineva. Am dedus că mă vegheau cu rîndul. Eram prea slăbit pentru a le cere să-mi explice motivul comportamentului lor.

În zilele următoare, am început să mă simt mai bine, iar ei au început să-mi vorbească despre visatul meu. La început nu știam ce voiau de la mine. Apoi, din cauza întrebărilor pe care mi le puneau, mi-am dat seama că îi obseda problema făpturilor anorganice. Toți păreau a fi înspăimîntați și îmi spuneau, mai mult sau mai puțin, același lucru. Stăruiau asupra faptului că nu fuseseră niciodată în tărîmul umbrelor. Unii susțineau chiar că nu știau de existența lui. Declarațiile și reacțiile lor mi-au intensificat simțămîntul de uimire și de teamă.

Întrebările pe care mi le puneau cu toții erau, „Cine te-a dus în lumea aceea? Cum ți-ai dat seama de modul în care puteai ajunge acolo?" Cînd le-am spus că iscoadele îmi arătaseră lumea aceea, nu le-a venit să creadă. Era evident că presupuneau că eu fusesem acolo, dar, întrucît le era imposibil să-și folosească propria experiență ca punct de referință, nu puteau înțelege pe deplin ceea ce spuneam. Cu toate astea, voiau să afle tot ce le puteam relata despre făpturile de umbră și tărîmul lor. Le-am făcut pe plac. Toți – cu excepția lui don Juan – se așezau lîngă patul meu și-mi sorbeau fiecare cuvințel. Totuși, de fiecare dată cînd îi întrebam despre situația mea, fugeau de lîngă mine la fel ca făpturile de umbră.

O altă reacție care mă deranja – și pe care n-o mai avuseseră niciodată față de mine – era faptul că evitau, cu orice preț, orice contact fizic cu mine. Stăteau la distanță de mine, ca și cînd aș fi fost purtător al vreunei boli molipsitoare. Reacția lor mă neliniștea atît de mult, încît m-am simțit obligat să-i întreb despre asta. Au negat că se comportau astfel. Au părut jigniți și chiar au mers atît de departe, încît să insiste să-mi demonstreze că mă înșelam. Am rîs cu poftă de situația tensionată care s-a iscat. De fiecare dată cînd încercau să mă îmbrățișeze, corpurile le deveneau rigide.

Florinda Grau, adepta lui don Juan cea mai apropiată lui, era singura din tot grupul care revărsa cu generozitate asupra mea tot felul de atenții fizice și încerca să-mi explice ce se-ntîmplă. Ea mi-a spus că fusesem descărcat de energie în lumea făpturilor anorganice și apoi reîncărcat, dar că noua mea sarcină energetică îi neliniștea pe cei mai mulți dintre ei.

Florinda obișnuia să mă culce în fiecare seară, de parcă aș fi fost un invalid. Chiar îmi vorbea imitînd limbajul copiilor, ceea ce îi făcea pe ceilalți să izbucnească în hohote de rîs. Dar, indiferent de cum se amuza pe seama mea, apreciam grija pe care mi-o arăta și care părea autentică. Am mai scris despre Florinda, în legătură cu felul în care ne-am cunoscut. Era, fără discuție, cea mai frumoasă femeie pe care o întîlnisem vreodată. I-am spus o dată – și asta cu toată sinceritatea – că ar fi putut fi manechin pentru revistele de modă. „Pentru o revistă din 1910", replicase ea.

Florinda, deși în vîrstă, nu era deloc bătrînă. Era tînără și plină de viață. Cînd l-am întrebat pe don Juan despre cauza neobișnuitei ei tinereți, acesta mi-a răspuns că vrăjitoria o menținea într-o stare de elan vital. Ochiul omenesc vedea energia vrăjitorilor, subliniase el, ca tinerețe și vigoare.

După ce și-au satisfăcut curiozitatea inițială în legătură cu tărîmul umbrelor, adepții lui don Juan au încetat să mai vină în camera mea, iar conversațiile lor cu mine au rămas la nivelul întrebărilor ocazionale despre starea sănătății mele. De fiecare dată însă, cînd încercam să mă ridic din pat, se afla cineva în preajmă, care mă reașeza cu blîndețe în așternut. Nu le solicitam serviciile, dar se părea că aveam nevoie de ele; eram foarte slăbit. Am acceptat situația. Dar ceea ce m-a dat gata era faptul că nimeni nu-mi explica ce căutam eu în Mexic, cînd, de fapt, mă culcasem să visez în Los Angeles. I-am întrebat asta de nenumărate ori, dar fiecare dintre ei mi-a dat același răspuns:

– Întreabă-l pe nagual. Este singurul care poate să explice acest lucru.

În cele din urmă, Florinda a spart gheața.

– Ai fost atras într-o cursă; asta s-a întîmplat cu tine, a spus ea.

– Unde am fost atras într-o cursă?

– În lumea făpturilor anorganice, desigur. Aceea este lumea cu care ai de a face de ani de zile. Nu-i așa?

– În mod cert, Florinda. Dar poți să-mi spui ce fel de cursă a fost asta?

– Nu prea. Tot ce pot să-ți spun este că acolo ți-ai pierdut toată energia. Dar te-ai luptat foarte bine.

– De ce sînt bolnav, Florinda?

– Nu ești bolnav de o boală; ești rănit la nivel energetic. Ai fost în stare critică, dar acum ești doar grav rănit.

– Cum s-au întîmplat toate astea?

– Ai intrat într-o luptă decisivă cu făpturile anorganice și ai fost învins.

– Nu-mi amintesc să mă fi luptat cu cineva, Florinda.

– Dacă-ți amintești sau nu, asta nu are nici o importanță. Te-ai bătut și ai fost înfrînt. Nu aveai nici o șansă în lupta împotriva unor asemenea experți în manipulare.

– M-am bătut cu făpturile anorganice?

– Da. Ai avut cu ele o luptă pe viață și pe moarte. Nici nu știu cum de ai putut supraviețui loviturii lor mortale.

A refuzat să-mi spună mai multe, lăsînd să se înțeleagă că nagualul urma să vină să mă vadă foarte curînd.

Don Juan a apărut a doua zi. Era foarte jovial și avea o atitudine încurajatoare. M-a anunțat pe un ton glumeț că mă vizita în calitatea sa de doctor energetic. M-a examinat, privindu-mă din cap pînă-n picioare.

– Ești aproape vindecat, a conchis el.

– Ce s-a întîmplat cu mine, don Juan? l-am întrebat eu.

– Ai căzut într-o capcană pe care ți-au întins-o făpturile anorganice, a răspuns el.

– Și cum am ajuns aici?

– Asta este, cu siguranță, marele mister, a spus el și a zîmbit înveselit, încercînd evident să trateze la modul ușor o problemă foarte serioasă. Făpturile anorganice te-au răpit, cu trup cu tot. Mai întîi, ți-au luat corpul energetic în lumea lor, cînd ai urmat una dintre iscoadele lor, iar apoi ți-au luat și trupul fizic.

Membrii grupului lui don Juan păreau să fie într-o stare de șoc. Unul dintre ei l-a întrebat dacă făpturile anorganice puteau răpi pe oricine. Don Juan a răspuns că puteau face asta, cu siguranță. Le-a amintit că nagualul Elias fusese dus în acel univers și era cert că el nu intenționase să meargă acolo.

Toți au dat din cap în semn de aprobare. Don Juan a continuat să le vorbească, referindu-se la mine la persoana a treia. A spus că conștiința combinată a unui grup de făpturi anorganice mi-a consumat, mai întîi, corpul energetic, formînd o izbucnire emoțională din partea mea: dorința de a elibera iscoada albastră. Apoi conștiința combinată a aceluiași grup a tras masa mea fizică inertă în lumea lor. Don Juan a adăugat că, fără corpul energetic, oricine este doar o grămadă de materie organică, materie care poate fi foarte ușor manipulată de conștiință.

– Făpturile anorganice sînt lipite laolaltă precum celulele corpului, a continuat el. Cînd își unesc conștiința, sînt imbatabile. Pentru ele este o nimica toată să ne smulgă din ancorajele noastre și să ne cufunde în lumea lor. Mai ales, dacă atragem atenția asupra noastră și ne arătăm accesibili, așa cum a făcut el.

Încăperea a răsunat de suspine și icnituri îngrozite. Toți cei prezenți păreau cu-adevărat înspăimîntați și neliniștiți.

Aş fi dorit să mă văicăresc şi să dau vina pe don Juan că nu m-a oprit la timp, dar mi-am amintit cum încercase el – mereu şi mereu – să mă prevină, să mă abată de pe acel drum, dar totul fără nici un rezultat. Don Juan îşi dădea precis seama ce se petrece în mintea mea. A zîmbit cu subînţeles.

– Motivul pentru care te simţi bolnav, a spus el, adresîndu-mi-se mie, este că fapturile anorganice ţi-au descărcat energia şi ţi-au dat-o în loc pe a lor. Asta ar fi fost de ajuns ca să omoare pe oricine. Ca nagual însă, tu dispui de extraenergie; de aceea ai reuşit totuşi să supravieţuieşti.

I-am pomenit lui don Juan că-mi aminteam fragmente dintr-un vis cam incoerent, în care mă aflam într-o lume de ceaţă galbenă. El, Carol Tiggs şi adepţii săi mă trăgeau afară de acolo.

– Ochiul fizic vede lumea făpturilor anorganice ca pe un univers de ceaţă galbenă, a spus el. Cînd credeai că ai un vis incoerent, vedeai, de fapt, pentru prima dată cu ochii tăi fizici universul făpturilor anorganice. Oricît de ciudat ar părea, atunci a fost şi pentru noi tot prima dată cînd l-am văzut. Ştiam de ceaţă numai din povestirile vrăjitorilor, dar nu din proprie experienţă.

Nimic din ceea ce spunea nu avea înţeles pentru mine. Don Juan m-a asigurat că, din cauza lipsei mele de energie, o explicaţie mai completă nu era posibilă; trebuia să mă declar satisfăcut, a spus el, cu ceea ce-mi spunea şi cu modul în care înţelegeam spusele sale.

– Dar nu înţeleg deloc, am insistat eu.

– Atunci nici n-ai pierdut nimic, a răspuns el. Cînd te mai întăreşti, îţi vei răspunde singur la întrebări.

I-am mărturisit lui don Juan că mă treceau din cînd în cînd valuri de căldură. Temperatura mi se ridica brusc, iar în timpul

cît mă simţeam fierbinte şi transpirat, intuiam cu o claritate extraordinară, dar tulburătoare, întreaga mea situaţie.

Don Juan mi-a scrutat cu privirea sa pătrunzătoare întreg corpul. A spus că eram într-o stare de şoc energetic. Pierderea energiei mă afectase temporar şi ceea ce interpretam eu drept valuri de căldură erau, în esenţă, explozii de energie, în timpul cărora îmi recăpătam pentru moment controlul asupra corpului meu energetic şi ştiam tot ce mi se întîmplase.

– Fă un efort şi spune-mi tu însuţi ce ţi s-a întîmplat în lumea făpturilor anorganice, mi-a ordonat el.

I-am spus că senzaţia clară pe care o aveam din cînd în cînd era că el şi adepţii săi intraseră în lumea aceea cu trupurile lor fizice şi mă smulseseră din ghearele făpturilor anorganice.

– Corect! a exclamat el. Te descurci foarte bine. Acum, transformă senzaţia în imaginea a ceea ce s-a întîmplat.

Nu am putut să realizez ceea ce doream, oricît de tare m-am străduit. Nereuşita m-a făcut să simt o sfîrşeală neobişnuită ce parcă mă golise pe dinăuntru. Înainte ca don Juan să părăsească încăperea, i-am atras atenţia că sufeream de anxietate.

– Asta nu are nici o importanţă, a spus el cu indiferenţă. Recapătă-ţi energia şi nu-ţi mai bate capul cu fleacuri.

Au trecut mai bine de două săptămîni, timp în care mi-am recăpătat, încetul cu încetul, energia. Totuşi, continuam să-mi fac griji în legătură cu tot. Mă îngrijora în special faptul că eram străin mie însumi, mai ales sub aspectul unei anumite răceli a firii mele, un soi de indiferenţă sau detaşare, pe care n-o mai remarcasem pînă atunci şi pe care – pînă în momentul în care mi-am recăpătat energia – o atribuisem lipsei acesteia. Atunci însă mi-am dat seama că aceasta era o nouă însuşire a fiinţei mele, o caracteristică ce mă ţinea în permanenţă într-o stare de desincronizare. Pentru a avea sentimente, altfel obişnuite mie,

era nevoie să mă sforțez să le rechem și chiar să aștept o clipă pînă cînd îmi apăreau în minte.

O altă trăsătură a ființei mele era un dor ciudat, care punea stăpînire pe mine din cînd în cînd. Mi-era dor de cineva pe care nu-l cunoșteam, dar sentimentul era atît de copleșitor și de mistuitor, încît, ori de cîte ori mă năpădea, eram nevoit să mă plimb fără încetare prin cameră pentru a-l mai domoli. Dorul m-a tot încercat pînă cînd m-am folosit de o altă însușire nou apărută în viața mea: un control strict asupra propriei mele persoane, atît de fără precedent și de puternic, încît nu făcea decît să-mi sporească îngrijorarea.

La sfîrșitul celei de a patra săptămîni, toată lumea era de părere că, în sfîrșit, mă făcusem bine. Și-au redus drastic numărul de vizite pe care mi le făceau, astfel încît îmi petreceam majoritatea timpului singur, dormind. Odihna și relaxarea erau atît de complete, că energia mea a început să crească semnificativ. Simțeam că mă restabilisem complet. Am început chiar să fac exerciții fizice.

Într-o zi, în jurul amiezii, după o gustare ușoară, m-am întors în cameră să trag un pui de somn. Înainte însă de a mă lăsa pradă somnului, mă tot răsuceam în pat, căutînd o poziție mai confortabilă, cînd o apăsare stranie pe tîmple m-a făcut să-mi deschid ochii. Fetița din lumea făpturilor anorganice stătea la picioarele patului, fixîndu-mă cu ochii ei reci, albaștri ca oțelul.

Am sărit din pat și am țipat atît de tare, încît trei dintre adepții lui don Juan au și fost în cameră, înainte ca să-mi sfîrșesc țipătul. Erau îngroziți. Au privit cu consternare cum fetița a venit către mine și a fost oprită de linia de demarcație a ființei mele fizice luminoase. Ne-am uitat unul la celălalt timp îndelungat. Ea îmi spunea ceva ce la început n-am putut să înțeleg, dar care, în clipa următoare, a devenit clar ca lumina zilei. Mi-a transmis că, pentru a înțelege ce-mi spunea, trebuia să-mi transfer conștiința din corpul fizic în corpul energetic.

În acel moment, a intrat în cameră don Juan. El și fetița s-au uitat lung unul la celălalt. Fără un cuvînt, don Juan s-a întors și a ieșit din încăpere. Fetița a țîșnit pe ușă în urma lui.

Agitația pe care a produs-o această scenă în rîndul adepților lui don Juan a fost de nedescris. Și-au pierdut de tot cumpătul. Se pare că văzuseră cu toții cum fetița părăsise încăperea împreună cu nagualul.

Eu însumi mă simțeam pe punctul de a exploda. Eram sfîrșit și a trebuit să mă așez. Receptasem prezența fetiței ca pe o lovitură în plexul solar. Semăna surprinzător de mult cu tatăl meu. M-au năpădit valuri de emoție. M-am întrebat care putea fi sensul acestui lucru pînă cînd mi s-a făcut rău de-a binelea.

Cînd don Juan a revenit în încăpere, reușisem să-mi recapăt o oarecare stăpînire de sine. Nerăbdarea de a auzi ce avea el de spus în legătură cu fetița mă făcea să respir cu mare greutate. Ceilalți erau la fel de tulburați ca și mine. Toți i s-au adresat lui don Juan deodată și, cînd și-au dat seama ce fac, au început să rîdă. Ceea ce îi interesa, în primul rînd, era să se convingă dacă exista vreo uniformitate în felul în care percepuseră înfățișarea iscoadei. Erau în consens în ceea ce privește faptul că văzuseră o fetiță, de șase-șapte ani, foarte zveltă și cu trăsături ascuțite, dar frumoase. Erau în consens și asupra faptului că ochii ei erau albaștri ca oțelul și privirea îi era înflăcărată de o emoție mută; ochii ei exprimau, spuneau ei, recunoștință și devotament.

Eram întrutotul de acord cu toate detaliile prezentate de ei în legătură cu fetița. Privirea ochilor ei era atît de înflăcărată și de copleșitoare, încît efectul asupra mea fusese ceva asemănător cu durerea. Simțisem literalmente privirea ei ca pe o greutate pe piept.

Problema gravă care îi frămînta pe adepţii lui don Juan – la fel ca şi pe mine – privea implicaţiile acestei întîmplări. Toţi erau de acord că iscoada era un fragment de energie străină care se strecurase prin zidurile care despărţeau cea de a doua atenţie şi atenţia din lumea cotidiană. Au stabilit că, întrucît nu visau, şi totuşi, văzuseră cu toţii energia străină proiectată într-o formă de copil, însemna că acel copil exista cu adevărat.

Au susţinut că trebuia să fi existat sute, dacă nu chiar mii de cazuri, în care energia străină s-a strecurat neobservată prin barierele naturale în lumea noastră, a oamenilor, dar că, în toată istoria branşei lor, nu exista nici o menţiune referitoare la vreo întîmplare de felul celei petrecute acum. Ceea ce-i îngrijora cel mai mult era faptul că nu existau povestiri ale vrăjitorilor despre aşa ceva.

– Este aceasta prima dată în istoria omenirii cînd se întîmplă aşa ceva? l-a întrebat unul dintre ei pe don Juan.

– Cred că se întîmplă mereu, a spus el, dar niciodată nu a avut loc într-o manieră atît de făţişă şi hotărîtă.

– Ce înseamnă asta pentru noi? a întrebat alt membru al grupului.

– Pentru noi, nimic, dar pentru el, totul, a răspuns don Juan, arătînd spre mine.

Toţi s-au cufundat într-o tăcere deconcertantă. Don Juan a făcut cîţiva paşi prin încăpere, apoi s-a oprit în faţa mea. S-a uitat lung la mine, avînd aerul cuiva care nu găseşte cuvintele potrivite pentru a exprima o constatare copleşitoare.

– Nici nu pot să încerc să evaluez proporţiile a ceea ce ai făcut, a spus el, în cele din urmă, pe un ton consternat. Ai căzut într-o capcană, dar nu în genul de capcană de care mi-era mie frică. Cea în care ai căzut a fost special creată pentru tine şi mult mai periculoasă decît orice mi-aş fi putut imagina. Eu îmi făceam griji că vei ceda în faţa măgulirii şi a plăcerii de a fi slujit. Nu mi-am închipuit însă nici o clipă că făpturile anorganice îţi vor întinde o cursă folosindu-se de aversiunea ta înnăscută faţă de tot ce înseamnă sclavie şi captivitate.

Don Juan comparase cîndva modul în care reacţionam fiecare dintre noi doi, în lumea vrăjitorilor faţă de lucrurile care ne afectau cel mai mult. Spusese, fără să o facă să sune ca o insatisfacţie, că, deşi dorea şi încercase, nu putuse niciodată să trezească în oameni genul de afecţiune pe care-l trezea profesorul său, nagualul Julian.

– Reacţia mea cinstită, şi dezinteresată, pe care ţi-o prezint fără ocolişuri s-o analizezi, este de a fi capabil să spun cu toată sinceritatea: nu sînt predestinat să inspir afecţiunea oarbă şi totală. Asta este! Reacţia ta dezinteresată şi autentică, a continuat el, este că nu poţi suporta înrobirea, lanţurile, şi ţi-ai da şi viaţa pentru a le sfărîma.

L-am contrazis cu toată buna credinţă şi i-am spus că exagerează. Concepţiile mele nu erau aşa de bine definite.

– Nu te nelinişti, a spus el, rîzînd. Vrăjitoria înseamnă acţiune. Cînd va veni timpul, îţi vei traduce dorinţa arzătoare în faptă, la fel cum fac şi eu. Dorinţa mea este de a-mi accepta soarta, dar nu pasiv, ca un prost, ci activ, ca un luptător. A ta este de a sări – nu dintr-o toană şi fără premeditare – să tai lanţurile cuiva.

Don Juan mi-a explicat că, atunci cînd îmi unisem energia cu cea a iscoadei, încetasem, de fapt, să exist. Toată materialitatea mea fusese transportată în lumea făpturilor anorganice şi, dacă n-ar fi fost iscoada – care îi îndrumase pe el şi pe însoţitorii săi pînă la locul unde mă aflam – aş fi murit sau aş fi rămas, definitiv pierdut, în lumea aceea.

– De ce v-a îndrumat iscoada către locul unde mă aflam? am întrebat eu.

– Iscoada este o ființă conștientă dintr-o altă dimensiune, a spus el. Acum este o fetiță și – în această formă – mi-a spus că, pentru a obține energia necesară spargerii barierei care o ținea captivă în lumea făpturilor anorganice, a trebuit să ia toată energia ta. Acum se manifestă latura ei umană. Ceva asemănător cu recunoștința a adus-o la mine. Cînd am văzut-o, am știut imediat că ești terminat.

– Și ce-ai făcut atunci, don Juan?

– I-am chemat pe toți pe care am putut, în special pe Carol Tiggs, și am plecat imediat cu toții în lumea făpturilor anorganice.

– De ce Carol Tiggs?

– În primul rînd, pentru că dispune de o cantitate nelimitată de energie, iar în al doilea rînd, pentru că trebuia să se familiarizeze cu iscoada. Toți ne-am ales cu ceva inestimabil din această experiență. Tu și Carol Tiggs, cu iscoada. Iar noi, toți ceilalți, cu motivația de a ne uni toată materialitatea și de a o așeza pe corpurile noastre energetice, devenind astfel energie.

– Cum ați reușit să faceți asta cu toții, don Juan?

– Ne-am deplasat punctele de asamblare la unison. Impecabila noastră intenție de a te salva a facilitat totul. Iscoada ne-a dus într-o clipită în locul unde zăceai, pe jumătate mort, iar Carol te-a scos de acolo.

Pentru mine explicația lui n-avea nici un înțeles. Don Juan a rîs cînd am încercat să-i spun asta.

– Cum ai putea să înțelegi așa ceva, cînd n-ai suficientă energie nici pentru a te ridica din pat? a replicat el.

I-am mărturisit că eram convins că știam mult mai mult decît admiteam în mod rațional, dar că ceva îmi bloca aducerea-aminte.

– Lipsa de energie este ceea ce ți-a blocat aducerea-aminte, a spus el. Cînd vei avea suficientă energie, memoria îți va funcționa perfect.

– Vrei să spui că pot să-mi amintesc totul,dacă vreau?

– Nu tocmai. Poți să vrei oricît de mult, dar, dacă nivelul energiei tale nu este corespunzător gradului de importanță a ceea ce știi, poți să-ți iei adio de la cunoștințele tale: nu vei ajunge niciodată la ele.

– Atunci, ce este de făcut, don Juan?

– Energia are tendința de a fi cumulativă; dacă urmezi, fără abatere, calea luptătorilor, va veni clipa în care aducea-aminte ți se va deschide complet.

Am recunoscut că, auzindu-l cum vorbește, aveam absurda senzație că mă complăceam în a mă compătimi și că, de fapt, nu era nimic în neregulă cu mine.

– Nu te complaci doar, a spus el. Acum patru săptămîni erai realmente mort din punct de vedere energetic. Acum ești numai buimăcit. Buimăceala și lipsa de energie sînt factorii care te fac să-ți ascunzi cunoștințele. Este cert că tu știi mai multe decît oricare dintre noi despre lumea făpturilor anorganice. Lumea aceea a fost preocuparea exclusivă a vrăjitorilor din vechime. Ți-am spus cu toții că știm despre ea numai din poveștile vrăjitorilor. O spun cu toată sinceritatea că mi se pare mai mult decît straniu că îți revine ție acum rolul de sursă de astfel de povestiri pentru noi.

I-am spus din nou că-mi era imposibil să cred că făcusem ceva ce el nu făcuse. Dar nu puteam nici să cred că vrea doar să mă încurajeze.

– Nu te flatez și nici nu vreau să te încurajez, a spus el vizibil iritat. Exprim, pur și simplu, o realitate vrăjitorească. Faptul că știi mult mai multe lucruri decît oricare dintre noi despre acea lume nu este un motiv să te simți încîntat. Această

cunoaştere nu prezintă nici un fel de avantaj; de fapt, în ciuda a tot ce ştii, nu te-ai putut salva. Noi te-am salvat pentru că te-am găsit. Dar, fără ajutorul iscoadei, nu ar fi avut vreun rost nici măcar să încercăm să te găsim. Erai atît de definitiv pierdut în lumea aceea, încît numai gîndul la asta este de ajuns ca să mă treacă toţi fiorii.

În starea mea de spirit, nu mi s-a părut deloc ciudat să văd un fior de emoţie străbătîndu-i pe toţi adepţii şi ucenicii lui don Juan. Singura persoană care a rămas imperturbabilă a fost Carol Tiggs. Părea să-şi fi acceptat pe deplin rolul său. Era una cu mine.

– Ai reuşit să eliberezi iscoada, a continuat don Juan, dar ţi-ai dat, în schimb, viaţa. Ori, şi mai rău, libertatea. Făpturile anorganice i-au dat drumul iscoadei în schimbul tău.

– Îmi vine greu să cred aşa ceva, don Juan. Nu că pun la îndoială spusele dumitale, mă înţelegi, dar ceea ce-mi descrii este o manevră atît de incorectă, încît sînt şocat.

– Nu o considera incorectă şi vei vedea esenţa lucrurilor. Făpturile anorganice sînt permanent în căutare de conştiinţă şi energie; dacă le oferi posibilitatea să le obţină pe amîndouă, ce crezi că ar face ele? Ar sta deoparte?

Ştiam că don Juan are dreptate. N-am putut, totuşi, să-mi păstrez această certitudine pentru mult timp; limpezimea conceptuală continua să-mi scape.

Adepţii lui don Juan îi puneau mai departe întrebări. Voiau să ştie dacă el reflectase asupra a ceea ce era de făcut cu iscoada.

– Da, m-am gîndit. Este o problemă deosebit de serioasă, pe care trebuie să o rezolve nagualul aici prezent, a spus el, arătînd către mine. El şi Carol Tiggs sînt singurii care pot elibera iscoada. Asta o ştie şi el.

Normal, i-am pus singura întrebare posibilă în aceste împrejurări.

– Cum pot s-o eliberez?

– În loc să-ţi spun eu cum să faci, există o cale mai bună şi mai corectă de a descoperi acest lucru, a pus don Juan cu un zîmbet larg. Întreabă-l pe emisar. Ştii doar, făpturile anorganice nu pot minţi.

8. CEA DE A TREIA POARTĂ A VISATULUI

– Ajungi la cea de a treia poartă a visatului atunci cînd te pomenești într-un vis uitîndu-te la cineva care doarme. Și constați că acel cineva ești chiar tu însuți, a spus don Juan.

Nivelul energiei mele era atît de ridicat în acea perioadă, încît m-am apucat imediat să lucrez pentru trecerea celei de a treia încercări, deși don Juan nu mi-a mai furnizat informații suplimentare în legătură cu asta. Primul lucru pe care l-am observat, în exercițiile mele de visat, a fost faptul că un șuvoi de energie a rearanjat imediat punctul de concentrare al atenției visatului. Aceasta se concentra acum asupra trezirii într-un vis în care mă văd pe mine însumi dormind; călătoriile în lumea făpturilor anorganice nu mai erau pentru mine problema la ordinea zilei.

Foarte curînd după aceea, m-am pomenit într-un vis în care mă uitam la mine cum dorm. I-am comunicat imediat acest lucru lui don Juan. Avusesem visul pe cînd mă aflam la el acasă.

– În legătură cu fiecare dintre porțile visatului există două etape, a spus el. Prima, așa cum știi, este de a ajunge la poartă; cea de a doua constă în a trece prin poartă. Visînd ceea ce ai visat – că te vezi pe tine însuți dormind – ai reușit să ajungi la cea de a treia poartă. Pentru cea de a doua etapă este necesar ca,

după ce te-ai văzut dormind, să te miști dintr-un loc într-altul. La cea de a treia poartă a visatului, începi să-ți contopești în mod deliberat realitatea visatului cu realitatea lumii cotidiene. În asta constau exercițiile, iar vrăjitorii numesc asta desăvîrșire a corpului energetic. Contopirea celor două realități trebuie să fie atît de perfectă, încît trebuie să fii mai fluid decît oricînd. Examinează totul cu mare atenție și curiozitate la cea de a treia poartă.

M-am plîns că recomandările sale erau prea absconse și nu le înțelegeam.

– Ce vrei să spui prin mare atenție și curiozitate? am întrebat.

– Tendința noastră este să ne pierdem în detalii la cea de a treia poartă, a răspuns don Juan. Să examinezi lucrurile cu mare atenție și curiozitate înseamnă să reziști tentației aproape irezistibile de a te cufunda în detalii. Obiectivul stabilit pentru poarta a treia, așa cum am spus, este de a consolida corpul energetic. Visătorii încep să-și modeleze corpul energetic prin îndeplinirea obiectivelor primei și celei de a doua porți. Cînd ajung la cea de a treia poartă, corpul energetic este gata să iasă la iveală sau, poate, ar fi mai bine să spunem că este gata să se manifeste, să acționeze. Din nefericire, asta înseamnă totodată că este gata să se lase fascinat de detalii.

– Ce înseamnă a fi fascinat de detalii?

– Corpul energetic este ca un copil care a fost ținut închis undeva de cînd există. În momentul în care devine liber, captează cu nesaț tot ce întîlnește în cale și, vreau să spun, chiar tot. Orice detaliu, mărunt și nesemnificativ, îl poate absorbi total.

A urmat o tăcere stînjenitoare. Nu știam ce să spun. Îl înțelesesem perfect. Numai că în experiența mea nu exista nimic care

să poată să-mi creeze o idee asupra a ceea ce însemnau toate astea.

– Cel mai stupid detaliu devine pentru corpul energetic un adevărat univers, mi-a explicat don Juan. Efortul pe care trebuie să-l facă visătorii pentru a dirija corpul energetic este colosal. Ştiu că este impropriu să-ţi spun să examinezi lucrurile cu atenţie şi curiozitate, dar aceasta este cea mai bună modalitate de a-ţi preciza ceea ce trebuie să faci. La cea de a treia poartă visătorii trebuie să reziste impulsului aproape irezistibil de a se adînci în examinarea unui lucru anume şi reuşesc să facă asta fiind atît de curioşi şi de ahtiaţi de a vedea totul, încît nu permit nici unui lucru individual să-i capteze în totalitate.

Don Juan a adăugat că recomandările sale, care ştia că păreau absurde pentru judecata logică, erau menite anume pentru corpul meu energetic. A accentuat în permanenţă că este nevoie de unirea tuturor resurselor corpului energetic ca acesta să poată acţiona.

– Dar nu a acţionat corpul meu energetic în tot acest timp? am întrebat eu.

– O parte din el a acţionat, altfel nu ai fi putut să călătoreşti în lumea făpturilor anorganice, a răspuns el. Acum, corpul tău energetic trebuie să se angajeze total, pentru a putea realiza exerciţiile aferente celei de a treia porţi. De aceea, pentru a face lucrurile mai uşoare pentru corpul energetic, trebuie să pui stavilă judecăţii raţionale.

– Mă tem că aici n-ai nimerit-o, i-am spus eu. A mai rămas foarte puţină raţionalitate în mine, după toate experienţele pe care mi le-ai adus în viaţă.

– Nu te pronunţa. La cea de a treia poartă, raţionalitatea este responsabilă de insistenţa cu care corpurile noastre energetice sînt obsedate de detaliile semnificative. La această poartă avem, prin urmare, nevoie de o fluiditate iraţională şi de o iraţională uitare de sine, pentru a putea contracara această insistenţă.

Afirmaţia lui don Juan că fiecare poartă este un obstacol nu putea fi mai exactă. Ca să îndeplinesc cerinţele celei de a treia porţi a visatului, am muncit mult mai serios decît muncisem la celelalte două la un loc. Don Juan a exercitat presiuni teribile asupra mea. În plus, în viaţa mea mai apăruse ceva: un autentic sentiment de teamă. De-a lungul vieţii îmi mai fusese, normal ori excesiv, teamă de una sau alta, dar nimic din experienţa mea trecută nu se compara cu spaima pe care o nutream după ciocnirea mea cu făpturile anorganice. Şi totuşi, tot acest tezaur de experienţă era inaccesibil memoriei mele normale. Amintirile respective îmi reveneau numai în prezenţa lui don Juan.

L-am chestionat în legătură cu această situaţie stranie o dată, pe cînd ne aflam la Muzeul Naţional de Antropologie şi Istorie din Mexico City. Ceea ce m-a îndemnat să întreb era faptul că, în acel moment, aveam capacitatea stranie de a-mi aminti absolut tot ce mi se întîmplase pe parcursul asocierii mele cu don Juan. Iar asta mă făcea să mă simt atît de liber, atît de cutezător şi sprinten, încît efectiv mergeam în pas de dans.

– Se întîmplă ca prezenţa nagualului să producă o translaţie a punctului de asamblare, mi-a spus el.

M-a condus apoi într-una din sălile muzeului, zicînd că întrebarea mea avea legătură cu ceea ce plănuise el să-mi spună.

– Intenţia mea era să-ţi explic că poziţia punctului de asamblare este ca un seif, unde vrăjitorii îşi păstrează datele de referinţă. M-a bucurat extrem de tare faptul că corpul tău energetic mi-a simţit intenţia şi m-ai întrebat despre asta. Corpul energetic cunoaşte o infinitate de lucruri. Îţi voi arăta cît de multe lucruri ştie.

M-a pus să mă cufund într-o tăcere totală. Mi-a reamintit că mă găseam deja într-o stare specială de conştiinţă, întrucît punctul meu de asamblare fusese făcut să se deplaseze datorită prezenţei sale. M-a asigurat că starea de tăcere totală avea să permită sculpturilor din încăpere să mă facă să văd şi să aud lucruri extraordinare. Parcă pentru a-mi accentua starea de confuzie, a adăugat că unele dintre piesele arheologice din încăpere aveau proprietatea de a produce, ele însele, deplasarea punctului de asamblare şi că, dacă intram într-o stare de tăcere absolută, puteam vedea scene din viaţa oamenilor care le confecţionaseră.

Apoi a început cu mine cea mai stranie vizită de muzeu la care mi-a fost dat vreodată să particip. A mers de jur împrejurul sălii, prezentîndu-mi şi comentînd detalii uimitoare în legătură cu fiecare dintre exponatele de mari dimensiuni. Conform spuselor lui, fiecare piesă din încăpere era un document lăsat cu premeditare de oamenii din antichitate, iar don Juan – în calitatea sa de vrăjitor – îmi citea aceste documente aşa cum cineva ar citi o carte.

– Fiecare piesă de aici este menită să facă punctul de asamblare să se deplaseze, a continuat el. Fixează-ţi privirea pe oricare dintre ele, fă-ţi mintea să tacă şi constată dacă punctul tău de asamblare poate fi făcut să se deplaseze.

– Cum voi şti că s-a deplasat?

– Vei şti, pentru că vei vedea şi vei simţi lucruri care îţi sînt altfel inaccesibile.

M-am uitat la sculpturi şi am văzut, şi am auzit lucruri pe care n-aş şti cum să le explic. În trecut examinasem aceste piese avînd în minte preceptele antropologilor, deci din perspectiva ideilor preconcepute pe care se bazează această ştiinţă. Modul în care prezentau ei rolul acestor piese, avînd ca sursă premisele cunoaşterii lumii de către omul modern, mi-a apărut pentru

prima dată ca fiind absolut eronat, dacă nu chiar stupid. Ceea ce mi-a spus don Juan despre ele şi ceea ce am auzit şi am văzut eu însumi – fixîndu-mi privirea asupra lor – era total diferit de ceea ce citisem despre ele.

Jena mea era atît de mare, încît m-am simţit obligat să-mi cer scuze lui don Juan pentru ceea ce credeam eu că fusese sugestibilitatea mea. El n-a rîs şi nici nu m-a ridiculizat. Mi-a explicat, cu răbdare, că vrăjitorii aveau capacitatea de a lăsa date precise, privind descoperirile lor, în poziţia punctului de asamblare. Susţinea că pentru a putea pătrunde esenţa consemnărilor scrise trebuie să ne folosim simţul de participare solidară sau imaginativă, astfel încît să trecem dincolo de textul scris şi să înţelegem evenimentul ca atare. În universul vrăjitorilor, neexistînd consemnări scrise, se păstrează arhive de date concrete în poziţia punctului de asamblare, care – în loc de a fi citite – sînt retrăite.

Pentru a ilustra spusele sale, don Juan s-a referit la învăţăturile vrăjitorilor privind cea de a doua atenţie. A spus că acestea sînt comunicate atunci cînd punctul de asamblare al învăţăcelului se află în altă poziţie decît cea normală. Poziţia punctului de asamblare devine astfel consemnarea lecţiei. Pentru a o revedea, învăţăcelul trebuie să-şi readucă punctul de asamblare în poziţia în care fusese acesta cînd i se predase lecţia. Don Juan şi-a încheiat consideraţiile subliniind că readucerea punctului de asamblare în toate poziţiile ocupate de acesta cînd au fost audiate lecţiile este o realizare de o remarcabilă însemnătate.

Timp de aproape un an, don Juan nu m-a întrebat nimic în legătură cu cea de a treia misiune a mea într-ale visatului. Apoi brusc, într-o zi, mi-a cerut să-i descriu aspectele de fineţe ale exerciţiilor mele de visat.

Primul lucru menţionat de mine a fost modul derutant în care se repetau unele vise. De luni de zile aveam vise în care mă pomeneam uitîndu-mă la mine, cum dorm în pat. Curioasă era însă regularitatea cu care se succedau: la fiecare patru zile, cu o precizie de ceasornic. În celelalte trei zile, visatul meu era la fel cum fusese şi pînă atunci: examinam fiecare element posibil din vis, treceam dintr-un vis în altul şi, cîteodată, mînat de o curiozitate sinucigaşă, urmam iscoadele de energie străină, deşi mă simţeam extrem de vinovat pentru asta. Mă gîndeam că sînt ca cineva care se droghează pe ascuns; veridicitatea acelei lumi reprezenta pentru mine o atracţie irezistibilă.

În secret, mă simţeam oarecum exonerat de totala responsabilitate, întrucît chiar don Juan îmi sugerase să-l întreb pe emisarul visatului despre ce era de făcut pentru a elibera iscoada albastră captivă printre noi. El avusese în vedere să pun întrebarea în realitatea practică cotidiană, dar eu am interpretat că sensul spuselor sale fusese să întreb emisarul chiar în lumea lui. Însă întrebarea pe care voiam într-adevăr să i-o pun emisarului era dacă făpturile anorganice îmi întinseseră o cursă. Emisarul nu numai că mi-a confirmat că ceea ce-mi spusese don Juan era adevărat, ci mi-a dat şi instrucţiuni referitoare la ce trebuia să facem eu şi Carol Tiggs pentru a elibera iscoada.

– Regularitatea viselor tale este un aspect la care mă aşteptam, a remarcat don Juan, după ce mă ascultase.

– De ce te aşteptai la aşa ceva, don Juan?

– Din cauza relaţiilor tale cu făpturile anorganice.

– Dar asta este o chestiune încheiată, don Juan, am minţit eu, sperînd că nu v-a insista pe acest subiect.

– O spui special pentru mine, nu-i aşa? Nu este nevoie; ştiu care-i adevărata situaţie. Crede-mă că, o dată ce ai intrat în joc cu ele, eşti prins pentru totdeauna. Te vor urmări tot timpul. Sau, ceea ce este şi mai rău, tu le vei urmări tot timpul.

M-a privit fix, şi sentimentul meu de vinovăţie trebuie să mi se fi oglindit atît de evident pe faţă, încît a rîs.

– Singura explicaţie posibilă pentru asemenea regularitate a viselor este aceea că făpturile anorganice te slujesc din nou, a spus el pe un ton serios.

M-am grăbit să schimb subiectul şi i-am spus că o altă trăsătură a visatului meu, care merita să fie adusă în discuţie, era reacţia mea la vederea propriei mele persoane dormind. Imaginea aceasta mă surprindea de fiecare dată atît de tare, încît fie că mă ţintuia locului pînă se schimba visul, fie că mă speria atît de tare, încît mă făcea să mă trezesc ţipînd din fundul rărunchilor. Ajunsesem în situaţia că mi-era frică să mă culc în zilele în care ştiam că voi avea visul cu pricina.

– Încă nu eşti pregătit pentru o fuziune reală a realităţii visatului cu realitatea de zi cu zi, a conchis el. Trebuie să-ţi mai recapitulezi viaţa încă o dată.

– Dar am făcut toată recapitularea posibilă, am protestat eu. Recapitulez întruna de ani de zile. Nu mai am ce să-mi amintesc despre viaţa mea.

– Trebuie să fie vorba de mult mai multe lucruri, a spus el cu fermitate, altfel nu te-ai trezi ţipînd.

Nu-mi convenea ideea de a fi nevoit să mai fac o recapitulare. O făcusem şi credeam că o făcusem atît de bine, încît nu s-ar mai fi putut să se pună vreodată problema să mai abordez acest subiect.

– Recapitularea vieţii noastre nu se încheie niciodată, indiferent de cît de bine am făcut-o cîndva, a spus don Juan. Motivul pentru care oamenii obişnuiţi sînt lipsiţi de voinţă în vis este acela că ei nu şi-au recapitulat niciodată viaţa, iar aceasta este umplută pînă la refuz de trăiri afective cu încărcătură puternică precum amintiri, speranţe, temeri etcetera, etcetera. Spre deosebire de aceştia, vrăjitorii sînt relativ eliberaţi

de emoțiile puternice, înrobitoare, datorită recapitulării pe care o fac. Iar dacă ceva îi blochează, cum te-a blocat pe tine în acest moment, se deduce că mai este în ei ceva ce nu a fost clarificat pe deplin.

– Recapitularea comportă un grad prea mare de implicare, don Juan. Poate că există și altă metodă la care aș putea să recurg ca alternativă.

– Nu, nu există. Recapitularea și visatul merg mînă-n mînă. Pe măsură ce ne revizuim viața, ne desprindem tot mai mult din legăturile care ne țin la sol.

Don Juan îmi dăduse instrucțiuni foarte detaliate și explicite referitor la recapitulare. Aceasta consta din retrăirea totalității întîmplărilor din viață, prin rememorarea tuturor detaliilor posibile ale acestora. El considera recapitularea o condiție esențială pentru redefinirea și reorganizarea energiei unui visător.

– Recapitularea eliberează energia blocată înăuntrul nostru, iar fără eliberarea acestei energii, visatul nu este posibil, susținea el.

Cu ani în urmă, don Juan mă învățase cum să întocmesc o listă cu toate persoanele pe care le cunoscusem de-a lungul vieții, începînd cu prezentul. Mă ajutase să-mi ordonez lista, împărțind-o în capitole pe genuri de activități, cum ar fi servicii pe care le-am avut, școli pe care le-am frecventat etc. După aceea m-a îndrumat cum să analizez fiecare persoană de pe listă, de la prima pînă la ultima, retrăind, fără abatere, absolut toate momentele de interacțiune pe care le avusesem cu ele.

Îmi explicase că recapitularea unei întîmplări începe prin aceea că mintea organizează toate aspectele pertinente ale întîmplării în cauză. Aceasta înseamnă reconstituirea bucată cu bucată a evenimentului, pornind de la rememorarea detaliilor fizice ale locului unde s-a petrecut, trecînd apoi la detaliile privind persoana cu care a avut loc interacțiunea și ajungînd, în cele din

urmă, la propria persoană, la examinarea simțămintelor proprii legate de această întîmplare.

Don Juan m-a învățat că recapitularea trebuie însoțită de o respirație normală, dar ritmică. Cel implicat expiră lung, în timp ce-și mișcă încet capul de la dreapta spre stînga, și inspiră adînc, în timp ce-și mișcă ușurel capul de la stînga spre dreapta. Numea această mișcare a capului dintr-o parte într-alta „aerație a evenimentului". Mintea examinează evenimentul de la început pînă la sfîrșit, în timp ce corpul aerează, filtrează continuu toate aspectele asupra cărora se concentrează mintea.

Don Juan spunea că vrăjitorii din vechime, inventatorii recapitulării, considerau respirația o acțiune magică, dătătoare de viață, și, în consecință, o foloseau ca mediu transportor magic; experiența, pentru a elimina reziduurile de energie străină rămasă în ei în timpul interacțiunii pe care o recapitulau, iar inhalarea, pentru a-și reîncorpora energia pe care ei înșiși o lăsaseră în urma lor în timpul respectivei interacțiuni.

Din cauza pregătirii mele universitare, am crezut că recapitularea este un proces prin care fiecare își analizează viața. Dar don Juan susținea că este ceva mult mai complex și mai profund decît psihanaliza. Pretindea că recapitularea este șiretlicul prin care vrăjitorii produc deplasări minuscule, dar constante, ale punctului de asamblare. Spunea că punctul de asamblare – sub impactul revizuirii acțiunilor și simțămintelor din trecut – se mișcă continuu între poziția lui actuală și poziția pe care a avut-o cînd s-a întîmplat evenimentul recapitulat.

Don Juan afirma că argumentul vrăjitorilor din vechime în favoarea recapitulării era convingerea lor că în univers există o extraordinară forță dezintegrantă, care face ca organismele să trăiască împrumutîndu-le conștiința.Tot această forță face organismele să moară, pentru a extrage din ele conștiința pe care le-a împrumutat-o și pe care organismele au îmbogățit-o prin

experiențele lor de viață. Don Juan mi-a explicat raționamentul vrăjitorilor din vechime. Ei credeau că, întrucît această forță este interesată de experiența noastră de viață, faptul de a o putea satisface cu o reproducere a acestei experiențe – recapitularea – căpăta o importanță covîrșitoare. Obținînd ceea ce o interesa, forța dezintegrantă îi lăsa pe vrăjitori în pace, liberi să-și dezvolte capacitatea de a ajunge prin ea la limitele extreme ale timpului și spațiului.

În momentul în care am reînceput să recapitulez, spre marea mea surpriză, automat s-au sistat exercițiile practice de visat. L-am întrebat pe don Juan despre motivele acestei nedorite pauze.

– Pentru visat este nevoie de toată energia de care dispunem, a răspuns el. Dacă există o altă preocupare în viața noastră, nu avem posibilitatea să visăm.

– Dar am mai fost profund preocupat și altă dată, am spus eu, dar visatul meu nu s-a întrerupt.

– Înseamnă că de fiecare din aceste dăți, cînd ai crezut că ești preocupat, erai doar tulburat la nivelul egocentrismului tău, a răspuns el, rîzînd. A fi preocupat înseamnă, din punct de vedere al vrăjitorilor, că toate sursele tale de energie sînt solicitate. Asta este prima dată cînd ți-ai angajat sursele de energie în totalitate. În restul timpului, chiar și atunci cînd ai mai recapitulat, nu ai fost total absorbit de ce făceai.

Don Juan mi-a dat o altă schemă de recapitulare de această dată. Trebuia să creez un puzzle prin recapitularea, fără vreo ordine prestabilită, a unor evenimente diferite din viața mea.

– Dar o să iasă o harababură, am protestat eu.

– Nu, n-o să iasă, m-a asigurat el. Va fi o harababură numai dacă lași latura măruntă, insignifiantă a ființei tale să facă alegerea evenimentelor pe care le vei recapitula. Mai bine lasă spiritul să decidă. Cufundă-te în tăcere și apoi îndreaptă-te spre evenimentul pe care ți-l indică spiritul.

Rezultatele acestei scheme de recapitulare au fost șocante pentru mine sub multe aspecte. A fost foarte impresionant să descopăr că, ori de cîte ori îmi reduceam mintea la tăcere, o forță aparent independentă mă cufunda imediat în cea mai detaliată rememorare a vreunui eveniment din viața mea. Dar și mai impresionantă a fost configurația ordonată care a rezultat din toate astea. Ceea ce am crezut că va fi haotic s-a dovedit a fi foarte eficace.

L-am întrebat pe don Juan de ce nu m-a pus să recapitulez în acest fel de la bun început. Mi-a răspuns că în recapitulare erau două cicluri, unul este numit formalism și rigiditate, iar al doilea – fluiditate.

Nu aveam nici cea mai mică bănuială despre cît de diferită avea să fie de data aceasta recapitularea mea. Capacitatea de a mă concentra, pe care o dobîndisem prin exercițiile mele de visat, îmi permitea să-mi examinez viața cu o profunzime pe care nu mi-aș fi putut-o imagina vreodată. Revizuirea tuturor aspectelor posibile, legate de experiențele mele de viață, mi-a luat peste un an. În final, am fost obligat să fiu de acord cu ceea ce spusese don Juan: în mine existaseră cantități imense de emoții stocate atît de adînc, încît erau efectiv inaccesibile.

Rezultatul celei de a doua recapitulări a fost o nouă atitudine, mult mai relaxată. Chiar din prima zi, în care mi-am reluat exercițiile de visat, m-am văzut în vis cum dormeam. M-am întors pe călcîie și am ieșit cu îndrăzneală din cameră, coborînd, treptat, cele cîteva trepte ale scării ce ducea la stradă.

Eram încîntat de ceea ce reușisem să fac și i-am povestit lui don Juan despre asta. Dezamăgirea mea a fost enormă, cînd el mi-a spus că nu consideră acest vis ca făcînd parte din antrenamentele mele de visat. A susținut că nu am ieșit în stradă cu

corpul meu energetic, pentru că, dacă aş fi făcut-o, aş fi avut o cu totul altă senzaţie decît aceea că am coborît pe o scară.

– Despre ce fel de senzaţie vorbeşti, don Juan? am întrebat eu cu o curiozitate nedisimulată.

– Trebuie să-ţi stabileşti nişte criterii valide pentru a determina cu precizie că ceea ce vezi este într-adevăr corpul tău adormit în pat, a spus el, în loc să-mi răspundă la întrebare. Ţine minte că trebuie să te afli chiar în camera ta şi să vezi chiar corpul tău, cel adevărat. Altfel, este vorba doar de un vis obişnuit. Dacă aşa stau lucrurile, controlează visul fie prin observarea detaliilor sale, fie prin schimbarea lui cu altul.

Am insistat, cerîndu-i să-mi spună mai multe despre criteriile valide la care se referise, dar el mi-a retezat-o:

– Gîndeşte-te la un mijloc de a valida faptul că te uiţi chiar la tine însuţi.

– Ai vreo sugestie în ceea ce priveşte ceea ce poate fi cu adevărat un criteriu valid? am stăruit lung.

– Foloseşte-ţi propria judecată. Ne apropiem de sfîrşitul perioadei petrecute împreună. Foarte curînd va trebui să te descurci singur.

Apoi a schimbat subiectul, iar eu am rămas cu dovada clară a incapacităţii mele. Nu puteam pricepe ce voia sau ce înţelegea el prin criterii valide.

În următorul vis în care m-am văzut dormind, în loc să părăsesc încăperea şi să cobor pe scară ori să mă trezesc ţipînd, am rămas ţintuit timp îndelungat în locul din care priveam. Fără să mă agit sau să disper, am început să observ detaliile din vis. Am văzut astfel că dormeam îmbrăcat într-un tricou alb, rupt la umăr. Am încercat să mă apropii şi să examinez ruptura, dar nu aveam puterea să mă mişc. Simţeam un fel de greutate, care părea să facă parte din însăşi fiinţa mea. De fapt, simţeam că sînt tot o mare greutate. Neştiind ce să fac, am intrat într-o

stare de tulburare extremă. Am încercat să trec în alt vis, dar o forţă neobişnuită mă ţinea locului, uitîndu-mă la trupul meu adormit.

În mijlocul agitaţiei mele, l-am auzit pe emisarul visatului spunînd că lipsa controlului necesar pentru a mă putea deplasa mă înspăimînta pînă-ntr-atît, încît se putea să fie necesar să mai fac o recapitulare. Nu am fost cîtuşi de puţin surprins de vocea emisarului şi nici de ceea ce mi-a spus. Nu mă simţisem niciodată atît de real şi de îngrozitor de incapabil de a mă mişca. Şi totuşi, nu m-am lăsat dominat de spaima mea. Am examinat-o şi am constatat că nu era de ordin psihic, ci o senzaţie fizică de neputinţă, disperare şi iritare. Mă enerva peste măsură faptul că nu puteam să-mi mişc membrele. Iritarea mea creştea pe măsură ce îmi dădeam tot mai bine seama că ceea ce mă ţintuia cu brutalitate era ceva aflat în exteriorul meu. Efortul pe care îl făceam încercînd să-mi mişc braţele şi picioarele era atît de intens şi de hotărît, încît, la un moment dat, am văzut unul din picioarele trupului meu adormit smucindu-se, ca şi cînd ar fi dat un şut.

Conştiinţa mea a fost atunci atrasă în trupul meu adormit şi m-am trezit atît de brusc, că mi-a trebuit mai mult de o jumătate de oră pentru a mă linişti. Inima-mi bătea dezordonat, dîrdîiam, iar unii muşchi din picioare îmi zvîcneau incontrolabil. Suferisem o atît de radicală pierdere de energie calorică, încît, pentru a-mi restabili temperatura normală, a fost necesar să mă învelesc în pături şi să-mi pun buiote cu apă caldă.

Fireşte, am plecat în Mexic pentru a-i cere lui don Juan părerea în ceea ce priveşte senzaţia de paralizie şi faptul că, în momentul visului, purtam într-adevăr un tricou rupt la umăr, ceea ce însemna că mă văzusem cu adevărat pe mine dormind. În plus, îmi era îngrozitor de frică de hipotermie. Dar nu părea

dispus să discute problemele mele. Tot ce-am obținut de la el a fost o remarcă sarcastică.

– Îți place să dramatizezi, a spus el sec. Bineînțeles că te-ai văzut cu adevărat pe tine dormind. Problema este că te-ai speriat, pentru că, pînă acum corpul tău energetic n-a mai fost niciodată la un loc în mod conștient. Dacă te mai sperii și te răcești vreodată, ține-te de penis. Asta îți va restabili temperatura corporală într-o clipă și fără nici un fel de agitație.

M-am simțit puțin ofensat de grosolănia lui. Totuși, sfatul s-a dovedit eficace. Următoarea dată cînd mi s-a făcut frică, am reușit să mă calmez și să-mi revin la normal în cîteva minute, făcînd ceea ce-mi recomandase. În acest fel, am descoperit că, dacă mă agitam și-mi țineam iritarea sub control, nu intram în panică. Faptul că reușeam să mă stăpînesc nu m-a ajutat să mă mișc, dar îmi dădea în mod cert o profundă senzație de pace și liniște.

După luni întregi de strădanii zadarnice de a merge, am apelat din nou la don Juan, de data aceasta nu atît pentru a-i cere sfatul, ci pentru că voiam să-mi recunosc înfrîngerea. Mă luptam cu un obstacol imposibil de trecut și știam cu incontestabilă certitudine că dădusem greș.

– Visătorii trebuie să folosească imaginația, a spus don Juan cu un surîs malițios. Tu nu faci uz de ea. Nu te-am avertizat că este necesar să faci uz de imaginație pentru a-ți putea deplasa corpul energetic, pentru că am vrut să văd dacă poți să găsești singur soluția acestei enigme. Nu ai reușit și nici prietenii tăi nu te-au ajutat.

În trecut, avusesem tendința să mă apăr cu încăpățînare ori de cîte ori mă acuza de lipsă de imaginație. Credeam că am imaginație, dar faptul de a-l avea pe don Juan ca profesor îmi dovedise în timp – prin aspre încercări – că nu aveam. Deoarece nu aveam imaginația să-mi cheltuiesc energia în pledoarii inutile în apărarea mea, l-am întrebat:

– Care este această enigmă despre care vorbești, don Juan?

– Enigma a cît de imposibil, și totuși, cît de ușor este să-ți miști corpul energetic. Tu încerci să-l deplasezi, ca și cînd te-ai afla în lumea cotidiană. Noi, oamenii, cheltuim atît de mult timp și efort pentru a învăța să mergem, încît credem că și corpurile noastre din sfera visatului trebuie și ele să meargă. Nu există vreo altă motivație pentru asta, în afara faptului că mersul este preponderent în modul nostru de a gîndi.

M-am minunat de simplitatea soluției. Am știut imediat că don Juan avea dreptate. Mă blocasem din nou la nivelul interpretării. El îmi spusese că, o dată ajuns la cea de a treia poartă a visatului, trebuie să mă mișc, iar pentru mine a mă mișca însemna a merge. I-am spus că înțelegeam acum sensul spuselor sale.

– Nu este sensul spuselor mele, a răspuns el tăios. Este sensul avut în vedere de vrăjitori. Ei afirmă că la cea de a treia poartă corpul energetic în întregul său se poate mișca cum se mișcă energia: rapid și direct. Corpul tău energetic știe exact cum să se miște. Se poate deplasa așa cum se deplasează în lumea fâpturilor anorganice. Ceea ce ne aduce la celălalt aspect al problemei de față, a adăugat el cu un aer gînditor. De ce nu te-au ajutat prietenii tăi, făpturile anorganice?

– De ce le numești prietenii mei, don Juan?

– Pentru că sînt precum prietenii tipici, care, în realitate, nu sînt prea grijulii sau prea binevoitori față de noi, dar nici nu sînt meschini. Prietenii care abia așteaptă să ne întoarcem, ca să ne înjunghie pe la spate.

Înțelegeam pe deplin și eram întrutotul de acord cu ceea ce-mi spunea.

– Ce mă face să mă duc acolo? Este asta o tendinţă sinucigaşă? I-am întrebat, mai mult retoric.

– Nu manifeşti nici un fel de tendinţă sinucigaşă, a spus el. Ceea ce manifeşti tu este o totală neîncredere faţă de faptul că ai fost la un pas de moarte. Pentru că nu ai avut dureri fizice, nu te poţi convinge că te-ai aflat într-un pericol de moarte.

Argumentarea sa era cît se poate de logică, cu excepţia faptului că eu ştiam că, din momentul înfruntării cu făpturile anorganice, viaţa mi-era guvernată de o teamă necunoscută şi profundă. Don Juan m-a ascultat în tăcere în vreme ce-i prezentam dificila situaţie în care mă aflam. Nu puteam să rezist nevoii pe care o simţeam să merg în lumea făpturilor anorganice – în ciuda a ceea ce ştiam despre ea – nici nu puteam să o explic.

– Am o doză de nebunie, am spus. Ceea ce fac nu este normal.

– Ba este. Făpturile anorganice te mai trag către ele aşa cum tragi, cu mulineta, un peşte prins în cîrlig, a spus el. Din timp în timp, îţi mai aruncă o momeală fără valoare, ca să-ţi întreţină interesul. Aţi aranja visele, ca ele să se succeadă fără greş la fiecare patru zile, este o momeală fără valoare. Dar nu te-au învăţat cum să-ţi mişti corpul energetic.

– De ce crezi că nu m-au învăţat?

– Pentru că, atunci cînd corpul tău energetic încearcă să se mişte independent, vei deveni absolut inaccesibil pentru ele. A fost prematur să cred că ai scăpat de ele. Eşti relativ liber, dar nu total. Încă le mai interesează conştiinţa ta.

Am simţit un fior rece de-a lungul spinării. Mă atinsese la coarda sensibilă.

– Spune-mi ce să fac, don Juan, şi o să fac, i-am zis.

– Fii impecabil. Ţi-am spus asta de zeci de ori. A fi impecabil înseamnă să-ţi pui şi viaţa în pericol pentru a-ţi susţine deciziile, iar apoi să faci mult mai mult decît tot posibilul pentru a le realiza. Cînd nu iei decizii, nu faci altceva decît să joci alandala la ruletă cu viaţa ta.

Don Juan a încheiat conversaţia, îndemnîndu-mă să reflectez asupra a ceea ce-mi spusese.

Cu prima ocazie pe care am avut-o, am testat sugestia dată de don Juan în legătură cu mişcarea corpului meu energetic. Cînd m-am pomenit uitîndu-mă la trupul meu adormit, în loc să mă forţez să merg către el, mi-am impus, pur şi simplu, să mă deplasez mai aproape de pat. Imediat, mă şi aflam atît de aproape de trupul meu, încît era să-l ating. Mi-am văzut faţa. De fapt, îmi puteam vedea toţi porii din piele. Nu pot să spun că-mi plăcea ceea ce vedeam. Imaginea propriului meu trup era mult prea amănunţită pentru a putea fi plăcută din punct de vedere estetic. Apoi ceva ca un fel de vînt a intrat în cameră, a răvăşit totul şi mi-a şters imaginea.

În timpul viselor următoare, mi-am confirmat pe deplin că singurul mod în care se putea deplasa corpul energetic era să plutească în zbor glisat sau planat. Am discutat asta cu don Juan. A părut neobişnuit de satisfăcut de ceea ce făcusem, lucru care fireşte, m-a surprins. Eram obişnuit să reacţioneze cu răceală la tot ce făceam în antrenamentele mele de visat.

– Corpul tău energetic este obişnuit să se mişte numai cînd îl trage ceva, a spus el. Făpturile anorganice l-au tot tras încolo şi-ncoace şi pînă acum nu l-ai mişcat niciodată singur, din propria ta voinţă. Nu pari să fi realizat prea mult, mişcîndu-te în felul în care ai făcut-o, totuşi te încredinţez că începusem să mă gîndesc foarte serios să-ţi opresc execiţiile. Un timp am crezut că nu aveai să înveţi niciodată cum să te mişti singur, independent.

– Te gîndeai să-mi opreşti exerciţiile de visat pentru că înţeleg greu?

– Nu înțelegi greu. Vrăjitorii au nevoie de foarte mult timp, o eternitate, pentru a învăța să-și miște corpul energetic. Aveam de gînd să-ți opresc exercițiile de visat, pentru că nu mai am timp. Sînt alte teme, mult mai presante decît visatul, asupra cărora îți poți folosi energia.

– Acum, c-am învățat cum să-mi mișc corpul energetic de unul singur, ce mai trebuie să fac, don Juan?

– Continuă să te miști. Deplasarea corpului energetic a deschis pentru tine o zonă nouă, de explorări extraordinare.

M-a îndemnat din nou să vin cu o idee pentru validarea caracterului fidel al viselor mele; cererea sa nu mi-a mai părut atît de ciudată ca prima dată cînd a exprimat-o.

– După cum știi, să fii transportat de o iscoadă este obiectivul real al celei de a doua porți a visatului, a explicat el. Este o problemă serioasă, dar nu atît de serioasă precum consolidarea și deplasarea corpului energetic. Prin urmare, trebuie să te asiguri prin mijloace proprii dacă într-adevăr te vezi pe tine dormind sau dacă doar visezi că te vezi dormind. Noile și extraordinarele tale explorări depind de faptul de a te vedea într-adevăr dormind.

După multă reflecție și cumpătare, am crezut că am reușit să întocmesc un plan fără cusur. Vederea tricoului meu rupt mi-a dat o idee de criteriu valid. Am pornit de la supoziția că, dacă mă observam într-adevăr pe mine dormind, aș fi văzut, în același timp, dacă port aceleași haine în care m-am culcat, haine pe care am hotărît să le schimb total la fiecare patru zile. Eram convins că nu voi avea nici o dificultate în a-mi aminti în vis cu ce eram îmbrăcat cînd m-am culcat. Disciplina pe care o deprinsesem datorită exercițiilor mele de visat m-a făcut să cred că aveam capacitatea să memorez exact lucruri de genul acesta și să le rememorez în vis.

Am depus toate eforturile să aplic acest criteriu, dar rezultatele nu au fost la nivelul așteptărilor mele. Nu aveam controlul necesar asupra atenției visatului și nu puteam să-mi amintesc prea bine amănuntele hainelor în care mă culcasem. Și totuși, ceva acționa; cumva știam întotdeauna dacă visele mele erau vise obișnuite sau nu. Caracteristica remarcabilă a viselor ce nu erau vise obișnuite consta în faptul că trupul meu dormea în pat, în timp ce conștiința mea îl examina.

Un aspect notabil al acestor vise îl constituia camera mea. Nu semăna niciodată cu camera mea adevărată, din lumea reală, ci era o sală imensă și goală, în care, la un capăt, se afla patul. Trebuia să glisez pe o distanță destul de mare ca să ajung la pat, unde era culcat trupul meu. În momentul în care ajungeam lîngă el, o forță ca un fel de vînt mă făcea să rămîn suspendat în aer, deasupra lui, ca o pasăre colibri. Uneori, camera dispărea; se volatiliza porțiune cu porțiune, pînă cînd nu mai rămîneau decît patul și trupul meu. Alteori, simțeam că-mi pierd total voința. Atenția visatului părea să funcționeze independent de mine. Fie că devenea total absorbită de primul element pe care-l întîlnea în cameră, fie că părea incapabilă să decidă ce să facă. În astfel de cazuri, aveam senzația că plutesc neputincios de la un element la altul.

Vocea emisarului visatului mi-a explicat cu o ocazie că toate elementele viselor ce nu erau vise obișnuite constituiau, de fapt, configurații energetice diferite de cele din lumea noastră normală. Emisarul mi-a atras atenția, de pildă, că pereții erau lichizi, iar apoi m-a îndemnat să plonjez în ei.

Fără să mă gîndesc de două ori, m-am aruncat într-un perete, ca și cînd aș fi plonjat într-un mare lac. Nu am simțit peretele de apă; ceea ce am simțit nu era nici senzația fizică de cufundare într-o masă de lichid. Era mai mult o reprezentare mentală a noțiunii de a plonja și senzația vizuală a trecerii printr-o substanță

lichidă. Mă cufundam cu capul în jos în ceva care se deschidea în fața mea fiind permeabil precum apa.

Senzația de cufundare cu capul înainte era atît de reală, încît am început să mă întreb cît timp sau cît de adînc, sau cît de departe aveam să mă cufund. Din perspectiva mea, am petrecut o eternitate acolo. Am văzut nori și mase de materie ca niște stînci suspendate într-o substanță asemănătoare apei. Se aflau acolo și obiecte incandescente, cu o structură geometrică asemănătoare cristalelor, și pete în cele mai intense culori primare pe care mi-a fost dat să le văd vreodată. Erau, de asemenea, zone de lumină puternică și altele de întuneric profund. Totul trecea pe lîngă mine, încet sau în mare viteză. Mi-a trecut prin minte că vedeam cosmosul. În momentul în care am gîndit asta, viteza mea de deplasare a crescut atît de tare, încît totul a devenit neclar, și, dintr-o dată, m-am pomenit că sînt treaz, cu nasul lipit de peretele camerei mele.

O teamă ascunsă m-a făcut să-l consult pe don Juan. M-a ascultat cu mare atenție, urmărind relatarea mea cuvînt cu cuvînt.

– În această fază, trebuie să iei niște măsuri drastice, mi-a spus el. Emisarul visatului nu are nici o cădere să se amestece în exercițiile tale de visat. Sau, mai curînd, tu n-ar trebui să-i permiți sub nici o formă să facă acest lucru.

– Cum pot să-l opresc?

– Execută o manevră simplă, dar dificilă. În mometul intrării în visat, exprimă-ți cu glas tare dorința de a nu-l mai avea pe emisarul visatului cu tine.

– Asta înseamnă, don Juan, că nu-l voi mai auzi niciodată?

– Categoric. Vei scăpa de el pentru totdeauna.

– Dar este recomandabil să mă scap de el pentru totdeauna?

– În mod cert, este, în acest punct.

Cu aceste cuvinte, don Juan m-a lăsat pradă unei dileme extrem de dificile. Nu voiam să pun capăt relației mele cu emisarul, dar, în același timp, voiam să urmez sfatul lui don Juan. El a observat ezitarea mea.

– Știu că este o treabă foarte grea, a admis, dar, dacă n-o faci, făpturile anorganice te vor putea influența totdeauna. Dacă vrei să eviți asta, fă ce ți-am spus și fă-o acum.

În timpul următoarei mele ședințe de visat, exact cînd mă pregăteam să-mi rostesc intenția, vocea emisarului s-a întrerupt și mi-a spus:

– Dacă renunți să-ți declari solicitarea, îți promit să nu mă mai amestec niciodată în exercițiile tale de visat și să-ți vorbesc numai atunci cînd îmi pui întrebări direct adresate mie.

Am acceptat imediat propunerea lui, simțind sincer că era o înțelegere bună. Mă simțeam chiar ușurat că totul se rezolvase astfel. Totuși, mă temeam că don Juan avea să fie nemulțumit.

– A fost o manevră reușită, a remarcat el și a rîs. Ai fost sincer; ai intenționat într-adevăr să-ți exprimi cu glas tare cererea. Tot ce era necesar să faci era să fii sincer. În esență, nu era nevoie să-l elimini pe emisar. Ceea ce-ți trebuia era să-l forțezi să-ți propună o alternativă care să-ți convină. Sînt sigur că emisarul nu se va mai amesteca.

A avut dreptate. Mi-am continuat exercițiile de visat fără vreun amestec din partea emisarului. Consecința extraordinară a acestui fapt a fost aceea că am început să am vise în care camerele pe care le visam erau cu adevărat camera mea din viața cotidiană, cu o singură diferență: în vis, camera era atît de oblică și deformată, că arăta precum o uriașă pictură cubistă; unghiurile obtuze și ascuțite constituiau regula imaginilor, în locul unghiurilor drepte normale, formate de pereți cu plafonul și podeaua. În această cameră strîmbă, înclinația creată de unghiurile ascuțite

sau obtuze era un mijloc de a scoate în evidență unele amănunte absurde și nesemnificative, cum ar fi liniile din lemnul podelei, petele decolorate de vreme de pe pereți, dîrele de praf de pe plafon sau urmele de degete de pe muchia ușii.

În aceste vise, mă pierdeam inevitabil în universul ca de apă al detaliului evidențiat de înclinare. Pe tot parcursul exercițiilor de visat, absența detaliilor din camera mea era atît de exagerată și atracția lor atît de puternică, încît mă făcea să mă cufund imediat în amănunte.

Imediat ce am avut un moment liber, m-am dus la locuința lui don Juan să-l consult asupra acestei stări de lucru.

– Nu pot să-mi birui camera, i-am spus, după ce îi descrisesem toate amănuntele antrenamentelor mele de visat.

– Ce te face să crezi că trebuie s-o birui? m-a întrebat el cu un surîs.

– Simt că trebuie să mă mișc dincolo de camera mea, don Juan.

– Dar te miști dincolo de ea. Poate ar trebui să te întrebi dacă nu cumva te-ai încurcat din nou în interpretări. Ce crezi că înseamnă a te mișca în acest sens?

I-am spus că ieșirea din camera mea în stradă a fost un vis care m-a urmărit atît de mult, încît simțeam nevoia imperioasă să repet experiența.

– Faci lucruri mult mai importante decît asta, a protestat el. Te deplasezi în zone incredibile. Ce mai vrei?

Am încercat să-i explic că simțeam o nevoie fizică să mă depărtez de capcana detaliilor. Ceea ce mă nemulțumea cel mai mult era incapacitatea mea de a mă desprinde de elementele care-mi atrăgeau atenția. Să am un minimum de voință era pentru mine esențial.

A urmat o lungă tăcere. Așteptam să aud mai multe lucruri despre capcana detaliilor. La urma urmelor, el era cel care mă prevenise asupra pericolelor acesteia.

– Te descurci foarte bine, a spus el, în cele din urmă. Visătorilor le trebuie mult timp pentru a-și perfecționa corpul energetic. Și despre asta este vorba aici: despre perfecționarea corpului enegetic.

Don Juan mi-a explicat că motivul pentru care corpul meu energetic era captivat de examinarea detaliilor și se bloca fără ieșire în acest proces rezidă în lipsa lui de experiență și dezvoltarea sa incompletă. A spus că vrăjitorii își petrec întrega viață consolidîndu-și corpul energetic prin aceea că îl lasă să absoarbă toate informațiile posibile.

– Pînă în momentul în care devine complet dezvoltat și matur, corpul energetic este preocupat de sine, a continuat don Juan. Nu-și poate stăpîni dorința mistuitoare de a se lăsa absorbit de tot. Dar, dacă ții seama de asta, în loc să te împotrivești acestei tendințe a sale, cum faci tu acum, poți să-l ajuți.

– Cum pot să fac asta, don Juan?

– Ghidîndu-i comportamentul, adică, practicînd stalkingul asupra sa.

Mi-a explicat că, datorită faptului că tot ce are legătură cu corpul energetic depinde de poziția adecvată a punctului de asamblare, iar visatul nu este altceva decît mijlocul prin care punctul de asamblare poate fi dizolvat, stalkingul este, în consecință, modul în care punctul de asamblare poate fi făcut să rămînă în poziția perfectă, în cazul acesta, poziția în care corpul energetic se poate consolida și desăvîrși, devenind independent.

Don Juan spunea că în momentul în care corpul energetic se poate mișca independent, vrăjitorii consideră că a fost determinată poziția optimă a punctului de asamblare. Următorul pas

constă în a-l supune stalkingului, adică de a-l fixa în acea poziţie pentru a-l desăvîrşi. A subliniat că procedura este extrem de simplă. Este nevoie doar să intenţionezi stalkingul punctului.

În tăcerea ce a urmat, ne-am aruncat reciproc priviri pline de speranţă. Eu mă aşteptam să-mi spună mai multe, iar el se aştepta ca eu să fi înţeles ceea ce-mi spusese. Dar nu înţelesesem.

– Lasă-ţi corpul energetic să interacţioneze să ajungă în poziţia de visat optimă, a explicat el. Apoi, lasă-l să interacţioneze să rămînă în acea poziţie şi, astfel, îl vei supune stalkingului.

S-a oprit şi m-a îndemnat, din ochi, să reflectez la spusele lui.

– Tot secretul constă în intenţionare, dar asta o ştii deja, a spus. Vrăjitorii îşi deplasează punctul de asamblare prin intenţionare şi îl fixează tot prin intenţionare. Nu există vreo metodă de a intenţiona care se poate învăţa. Te deprinzi să o faci prin practică.

Era inevitabil ca în acest punct să fac iar aprecieri exagerate în ceea ce priveşte valoarea mea ca vrăjitor. Eram absolut încredinţat că ceva avea să-mi indice cum să intenţionez fixarea punctului meu de asamblare în poziţia ideală. Realizasem în trecut tot felul de manevre încununate de succes, fără să ştiu cum procedasem. Însuşi don Juan se minunase de talentul sau de norocul meu, şi eram sigur că aceasta avea să fie una dintre acele încercări reuşite. Dar mă înşelam foarte tare. Indiferent ce am făcut sau cît am aşteptat, n-am putut deloc sămi fixez punctul de asamblare în nici o poziţie, cu atît mai puţin în cea ideală.

După luni de strădanii serioase, dar nereuşite, am renunţat.

– Am crezut cu adevărat că pot să o fac, i-am spus eu lui don Juan de cum am intrat în casă. Mă tem că, în prezent, sînt mai vanitos decît oricînd.

– Ei, nici chiar aşa, a spus el, zîmbind. Ceea ce se întîmplă este că te-ai lăsat din nou prins într-una dintre obişnuitele tale runde de răstălmăcire a termenilor. Vrei să descoperi poziţia ideală, ca şi cînd ai vrea să-ţi găseşti cheile pierdute de la maşină. Apoi vrei să legi punctul de asamblare, ca şi cum ţi-ai lega şireturile la pantofi. Poziţia ideală şi fixarea punctului de asamblare sînt noţiuni metaforice. Nu au nici o legătură cu cuvintele folosite pentru a le descrie.

Mi-a cerut apoi să-i relatez ultimele evoluţii din exerciţiile mele de visat. Primul lucru pe care l-am menţionat a fost acela că tendinţa mea de a mă lăsa absorbit de detalii se domolise considerabil. I-am spus că, probabil, pentru că în vis mă mişc nestăpînit şi fără încetare, mişcarea trebuie să fi fost ceea ce ruşea să mă oprească înainte de a mă cufunda în examinarea detaliului pe care-l observam. Faptul că fusesem oprit în acest fel îmi dăduse ocazia să analizez fenomenul de a fi absorbit de detalii. Ajunsesem la concluzia că materia neînsufleţită posedă, în realitate, o forţă de imobilizare, pe care am văzut-o sub forma unei raze de lumină ternă ce mă ţinea ţintuit locului. De exemplu, de multe ori un mic semn de pe pereţi sau de pe podeaua de lemn emitea o astfel de rază de lumină care mă pironea; din momentul în care atenţia visatului mi se concentra asupra acelei lumini, întregul vis pivota în jurul semnului respectiv. Îl vedeam mărit pînă la dimensiuni cosmice, iar imaginea sa persista pînă în momentul în care mă trezeam, de obicei cu nasul lipit de perete sau de duşumea. Observaţiile mele personale erau că, în primul rînd, detaliul era real, iar, în al doilea rînd eu păream să-l examinez pe cînd dormeam. Don Juan a zîmbit şi a spus:

– Toate astea ţi se întîmplă, deoarece constituirea corpului tău energetic a luat sfîrşit în momentul în care s-a mişcat independent. Nu ţi-am spus-o direct, dar am lăsat să se înţeleagă acest lucru. Am vrut să văd dacă eşti sau nu capabil să-l descoperi singur, ceea ce, desigur, ai şi făcut.

Nu aveam idee ce voia să spună. Don Juan m-a scrutat în maniera sa obişnuită. Privirea sa pătrunzătoare îmi examina cu atenţie corpul.

– Ce anume am descoperit singur, don Juan? am fost eu forţat să întreb.

– Ai constatat că dezvoltarea corpului tău energetic s-a încheiat, a răspuns el.

– N-am constatat aşa ceva, te asigur.

– Ba da. Asta a început cu ceva timp în urmă, cînd nu puteai să găseşti un criteriu pentru a valida caracterul real al viselor tale, dar apoi ceva a acţionat în favoarea ta şi te-a informat dacă aveai un vis obişnuit sau nu. Acel ceva era corpul tău energetic. Acum eşti disperat că n-ai putut găsi poziţia ideală pentru a-ţi fixa punctul de asamblare. Iar eu îţi spun că ai găsit-o. Dovada constă în aceea că, mişcîndu-se în permanenţă, corpul tău energetic şi-a redus preocuparea obsesivă pentru detalii.

Am rămas perplex. N-am fost în stare să pun nici măcar una dintre întrebările mele debile.

– Ceea ce te aşteaptă în continuare este cel mai frumos lucru din viaţa unui vrăjitor, a spus don Juan în continuare. Vei exersa în visat *vederea* energiei. Ai îndeplinit obiectivul programului de exerciţii al celei de a treia porţi: mişcarea independentă a corpului energetic. Acum urmează să execuţi adevărata misiune: să *vezi* energia cu corpul tău energetic. Ai mai *văzut* energie şi pînă în acest moment, de fapt, chiar de mai multe ori. Dar, de fiecare din acele dăţi, *văzutul* a fost o simplă

întîmplare fericită. Acum vei face asta cu premeditare. Visătorii au o regulă empirică de verificare. Atunci cînd corpul lor energetic este complet dezvoltat, ei *văd* energie ori de cîte ori privesc cu atenţie un lucru din lumea cotidiană. Cînd visează şi *văd* energia unui lucru, ştiu că au de-a face cu o lume reală, indiferent cît de deformată poate părea aceasta atenţiei visatului, iar, dacă nu pot *vedea* energia unui lucru, se află într-un vis obişnuit şi nu într-o lume reală.

– Ce este o lume reală, don Juan?

– O lume care generează energie; opusul unei lumi fantomatice de proiecţii, unde nimic nu generează energie, ca majoritatea viselor noastre, unde nimic nu are efect energetic.

Apoi don Juan mi-a dat o altă definiţie a visatului: procesul prin intermediul căruia visătorii detectează situaţiile de vis în care pot găsi elemente generatoare de energie. Probabil că a observat consternarea mea, pentru că a rîs şi mi-a oferit o altă definiţie şi mai întortocheată: visatul este procesul prin care intenţionăm să găsim poziţii adecvate ale punctului de asamblare, poziţii care ne permit să percepem elementele generatoare de energie în condiţii asemănătoare visului.

Mi-a explicat că corpul energetic este capabil să perceapă şi energie care este diferită de energia lumii noastre proprii, ca în cazul elementelor din lumea făpturilor anorganice, pe care corpul energetic o percepe ca energie care pulsează. A adăugat că în lumea noastră nimic nu pulsează; totul aici fluctuează.

– De acum încolo, a spus el, problema centrală a visatului tău va fi să stabileşti dacă elementele asupra cărora îţi concentrezi atenţia visatului sînt generatoare de energie, simple proiecţii fantomatice sau generatoare de energie străină.

Don Juan a recunoscut că sperase că eu voi veni cu ideea de a mă folosi de *vederea* energiei ca mijloc de precizare a faptului

că îmi observam adevăratul meu trup adormit sau nu. A rîs de caracterul artificial al modalității la care recursesem de a mă schimba în haine minuțios alese la fiecare patru zile. Spunea că avusesem, tot timpul la îndemînă, toate informațiile necesare pentru a deduce care era misiunea reală a celei de a treia porți a visatului și a găsi soluția corectă, dar că sistemul meu de interpretare mă obligase să născocesc soluții cărora le lipsea simplitatea și naturalețea vrăjitoriei.

9. NOUA ZONĂ DE EXPLORARE

Don Juan mi-a spus că, pentru *a vedea* în vis, era necesar ca nu numai să intenționez să *văd*, ci și să-mi exprim intenția cu glas tare. Din motive pe care a refuzat să le explice, a stăruit că trebuia să mă pronunț cu voce tare. A recunoscut că există și alte modalități de a obține același rezultat, dar a subliniat că afirmarea cu glas tare a intenției constituie cea mai simplă și mai directă cale.

Prima dată cînd mi-am formulat în cuvinte intenția de *a vedea*, visam un bazar de binefacere organizat de biserică. Erau acolo atît de multe obiecte, încît nu mă puteam hotărî asupra căruia să-mi opresc privirea. O vază uriașă, cu o înfățișare ostentativă, aflată într-un colț, m-a făcut să mă decid asupra ei. Am privit-o fix, exprimîndu-mi verbal intenția de *a vedea.* Vaza a rămas pentru o clipă în cîmpul meu vizual, apoi s-a transformat în alt obiect.

Am fixat cu privirea în visul acela cît de multe obiecte am putut. După ce-mi exprimam cu glas tare intenția de *a vedea*, fiecare dintre aceste obiecte dispărea sau se transforma în altceva, exact așa cum se întîmplase întotdeauna în exercițiile mele de visat. În cele din urmă, atenția visatului mi-a obosit și m-am trezit teribil de frustrat, aproape furios.

Luni de-a rîndul am continuat să-mi concentrez privirea asupra a sute de obiecte din vis și să-mi exprim, deliberat și cu glas tare, intenția de *a vedea*, dar nu s-a întîmplat nimic. Obosit să tot aștept să se întîmple ceva, am fost nevoit, în cele din urmă, să-l consult pe don Juan în legătură cu asta.

– Trebuie să ai răbdare. Înveți să faci ceva extraordinar, a replicat el. Înveți să intenționezi să *vezi* în vis. Într-o zi nu va mai fi nevoie să-ți exprimi intenția cu glas tare; ți-o vei impune, pur și simplu, în tăcere.

– Cred că nu înțeleg care este funcționalitatea a ceea ce fac, am spus eu. Cînd îmi strig intenția de *a vedea*, nu se întîmplă nimic. Ce poate să însemne asta?

– Înseamnă că, pînă acum, visele tale au fost vise obișnuite, proiecții fantomatice, imagini care au viață numai în atenția visatului.

A dorit să știe ce se întîmplase exact cu obiectele asupra cărora îmi concentrasem privirea. I-am spus că acestea dispăruseră ori își schimbaseră forma sau chiar produseseră vîrtejuri care mă trecuseră în alt vis.

– Așa s-au petrecut lucrurile în toate exercițiile mele zilnice de visat, am zis. Singurul lucru ieșit din comun este faptul că învăț cum să țip din toate puterile în vis.

Ultima afirmație i-a produs lui don Juan o adevărată criză de rîs homeric, ceea ce m-a nedumerit foarte tare. Nu vedeam care era partea comică a spuselor mele și nici care putea fi motivul reacției sale.

– Într-o zi îți vei da seama cît de hazliu este totul, a spus el ca răspuns la protestul meu tacit. Dar pînă atunci nu renunța și nu te lăsa descurajat. Perseverează. Mai devreme sau mai tîrziu vei reuși.

Ca de obicei, a avut dreptate. Vreo două luni mai tîrziu am dat lovitura. Am avut un vis extrem de neobișnuit. A început cu

apariția unei iscoade din lumea făpturilor anorganice. Iscoadele, ca și emisarul visatului, fuseseră, în mod straniu, absente din visele mele în ultima perioadă. Nu le simțisem lipsa și nici nu reflectasem asupra motivelor dispariției lor. De fapt, mă simțeam atît de bine fără ele, încît chiar uitasem să-l consult pe don Juan în legătură cu absența lor.

În visul cu pricina, iscoada fusese, la început, un uriaș topaz galben, pe care-l găsisem în fundul unui sertar. În momentul în care îmi exprimasem cu glas tare intenția de a vedea, topazul se transformase într-o picătură de energie scînteietoare. Temîndu-mă că voi fi nevoit să o urmez, mi-am luat privirea de la iscoadă și mi-am concentrat-o asupra unui acvariu cu pești tropicali. Mi-am exprimat intenția să *văd* și am avut parte de o surpriză uluitoare. Acvariul a început să emită o slabă lumină verzuie și s-a transformat într-un portret suprarealist de mari dimensiuni, reprezentînd o femeie împodobită cu bijuterii. Portetul a început să emită aceeași lumină verzuie, cînd mi-am exprimat din nou intenția de *a vedea*.

În timp ce priveam acea lumină, visul s-a schimbat complet. Mergeam pe o stradă dintr-un oraș ce-mi părea cunoscut; putea fi Tucson. M-am uitat la confecțiile de damă expuse într-o vitrină a unui magazin și mi-am formulat cu glas tare intenția de *a vedea*. În aceeași clipă, un manechin, reprezentînd o negresă, care era așezat mai în față, a început să radieze lumină. M-am uitat apoi la o vînzătoare, care venise tocmai atunci să rearanjeze ceva în vitrină. Aceasta m-a privit, la rîndul ei. După ce mi-am exprimat intenția, am văzut și luminescența ei. Era atît de uluitoare, încît m-am temut că vreun detaliu din splendida ei radiație luminoasă mă va prinde ca într-un laț, dar femeia s-a deplasat către interiorul magazinului, înainte ca eu să fi avut timp să-mi concentrez total atenția asupra ei. Aveam, firește, de gînd să o urmez înăuntru, dar, în acel moment, atenția visatului

mi-a fost atrasă de o luminescenţă ce se apropia de mine. Aceasta s-a aruncat asupra mea, plină de ură. Emana aversiune şi răutate. Am sărit înapoi din calea ei. Luminescenţa şi-a oprit atacul; am fost învăluit de o substanţă neagră şi m-am trezit.

Imaginile fuseseră atît de veridice, că eram ferm convins că *văzusem* energie, iar visul meu fusese una dintre acele stări pe care don Juan le numea stări asemănătoare visului, generatoare de energie. Ideea că visele pot avea loc în realitatea consensuală a lumii noastre de zi cu zi mă contraria la fel cum mă contrariaseră imaginile din vis ale lumii făpturillor anorganice.

– De data asta nu numai că ai văzut energie, dar ai şi depăşit o graniţă periculoasă, a spus don Juan, după ce mi-a ascultat relatarea.

A subliniat din nou că scopul exerciţiilor la cea de a treia poartă a visatului era de a face corpul energetic să se mişte independent. În ultima mea şedinţă de visat, spunea el, depăşisem, fără să-mi dau seama, sfera exerciţiilor şi trecusem într-o altă lume.

– Corpul tău energetic s-a deplasat, a spus el. A călătorit singur. Acest gen de călătorii sînt peste nivelul capacităţilor tale din acest moment, aşa că ai fost atacat de ceva.

– Ce crezi că a fost ceea ce m-a atacat?

– Universul acesta are o natură prădalnică. Putea să fie oricare dintre miile de lucruri care există în el.

– Lucrurile sînt chiar atît de precis determinate, don Juan?

– Desigur. Sînt atît de precise ca ceea ce ai face dacă ai vedea un păianjen straniu mergînd pe biroul tău în timp ce lucrezi. L-ai strivi imediat de teamă, în loc să-l admiri sau să-l examinezi.

Nu-mi găseam cuvintele potrivite pentru a pune o întrebare adecvată. Voiam să-l întreb unde avusese loc visul meu sau în ce lume mă aflasem în acel vis. Dar aceste întrebări nu aveau sens; de asta îmi dădeam şi singur seama. Don Juan s-a dovedit foarte înţelegător.

– Vrei să ştii pe ce s-a concentrat atenţia visatului, nu-i aşa? a întrebat el cu un surîs.

Exact aşa voiam să-mi formulez şi eu întrebarea. Consideram că în visul cu pricina trebuie să mă fi uitat la un obiect real. Ca atunci cînd vedeam în vis detaliile minuscule de pe podeaua, pereţii sau uşa camerei mele, detalii care, ulterior, constatam că există în realitate.

Don Juan a spus că în anumite vise speciale, ca cel pe care-l avusesem, atenţia visatului se concentrează asupra lumii cotidiene şi că se deplasează permanent în acea lume de la un obiect real la altul. Ceea ce face ca o astfel de mişcare să fie posibilă este faptul că punctul de asamblare se află în poziţia adecvată pentru visat. Din acea poziţie, punctul de asamblare îi conferă atenţiei visatului o asemenea fluiditate, încît aceasta se poate deplasa într-o frîntură de secundă pe distanţe incredibile şi, făcînd asta, produce o percepţie atît de rapidă şi de pasageră, încît seamănă perfect cu un vis obişnuit.

Don Juan mi-a explicat că *văzusem* o vază reală în visul meu, iar apoi atenţia visatului mi se deplasase la distanţe mari, pentru *a vedea* o pictură suprarealistă reală înfăţişînd o femeie împodobită cu bijuterii. Rezultatul – cu excepţia faptului de a fi *văzut* energie – fusese foarte asemănător cu un vis obişnuit, în care obiectele – atunci cînd sînt privite stăruitor – se transformă rapid în altceva.

– Ştiu cît de deconcertant este, a continuat el, realizînd în mod cert consternarea mea. Dintr-o anumită cauză ce ţine de structura minţii, *a vedea* energie în vis este mai tulburător decît orice altceva ne-am putea imagina.

Am remarcat că mai *văzusem* şi înainte energie în vis, dar că niciodată nu mă afectase în felul acesta.

– Acum corpul tău energetic este complet dezvoltat şi funcţionează la deplina lui capacitate, a spus el. Prin urmare, implicaţia faptului că vezi energie în vis este aceea că percepi o lume reală prin vălul unui vis. În asta constă importanţa călătoriei pe care ai făcut-o. Aceasta a fost reală. A cuprins elemente generatoare de energie, care erau cît pe ce să-ţi pună capăt vieţii.

– A fost chiar atît de serios, don Juan?

– Poţi să fii convins! Creatura care te-a atacat era alcătuită din conştiinţă pură şi cît se poate de periculoasă. I-ai *văzut* energia. Sînt sigur că de-acum realizezi că, dacă nu *vedem* în vis, nu putem deosebi un lucru real, generator de energie, de o proiecţie fantomatică. Aşa că, chiar dacă te-ai luptat cu făpturile anorganice şi ai *văzut* cu adevărat iscoadele şi tunelele, corpul tău energetic nu are certitudinea că erau reale, adică generatoare de energie. Eşti nouăzeci şi nouă la sută sigur, dar nu sută la sută.

Don Juan insista să vorbim despre călătoria pe care o făcusem. Din motive inexplicabile, nu prea doream să discut acest subiect. Spusele lui au produs o reacţie instantanee în sufletul meu. M-am pomenit că încerc să-mi reprim o stranie şi profundă teamă, întunecată şi obsesivă într-un fel sîcîitor, visceral.

– Ai pătruns în mod cert într-o altă foaie a bulbului de ceapă, a spus don Juan, în încheierea unei afirmaţii pe care n-o urmărisem.

– Ce este această altă foaie a bulbului de ceapă, don Juan?

– Universul este ca un bulb de ceapă, este format din mai multe foi. Lumea pe care o cunoaştem este doar una dintre foi. Uneori, trecem graniţele dintre ele şi intrăm în altă foaie: o altă lume, foarte asemănătoare acesteia, dar nu identică. Iar tu ai intrat într-o astfelde lume, de unul singur.

– Cum este posibilă o astfel de călătorie, ca cea despre care vorbim acum, don Juan?

– Este o întrebare fără rost, pentru că nimeni nu poate răspunde la ea. În concepţia vrăjitorilor, universul este structurat în straturi, pe care corpul energetic le poate traversa. Ştii unde continuă să existe pînă în ziua de azi vrăjitorii din vechime? Într-un alt strat, în altă foaie a bulbului de ceapă.

– Pentru mine ideea unei călătorii reale, pragmatice, efectuate în vis este foarte greu de înţeles ori de acceptat, don Juan.

– Am discutat acest aspect pînă la epuizare. Am fost convins că ai înţeles că această călătorie a corpului energetic depinde în exclusivitate de poziţia punctului de asamblare.

– Mi-ai spus asta. Şi am cugetat îndelung asupra acestei probleme. Totuşi, a afirma că această călătorie rezidă în poziţia punctului de asamblare nu-mi spune nimic.

– Problema ta este cinismul. Asta te caracterizează. Cinismul este ceea ce nu ne permite să operăm schimbări drastice în maniera noastră de a înţelege lumea. Tot el ne obligă să avem sentimentul că avem întotdeauna dreptate.

Înţelegeam perfect ce voia să spună, dar i-am reamintit că mă luptam cu aceste tendinţe.

– Îţi sugerez să faci un lucru absurd, care ar putea să schimbe totul, a spus el. Repetă-ţi fără încetare că principiul de bază, de care depinde vrăjitoria, este taina punctului de asamblare. Dacă-ţi repeţi asta timp destul de îndelungat, o forţă nevăzută va interveni şi va face schimbările necesare în fiinţa ta.

Don Juan nu avea aerul că ar glumi. Ştiam că ceea ce-mi spusese era cît se poate de serios. Ce mă deranja însă era insistenţa cu care susţinea că trebuie să repet neîncetat formula respectivă în sinea mea. M-am surprins gîndind că totul era o tîmpenie.

– Încetează cu atitudinea asta cinică, s-a răstit el la mine. Repetă ceea ce ţi-am spus cu toată buna credinţă. Taina punctului de asamblare este totul pentru vrăjitorie, a continuat el, fără

să se uite la mine. Sau, mai degrabă, totul în vrăjitorie depinde de felul în care este manipulat punctul de asamblare. Ştii asta, doar că trebuie s-o repeţi.

Auzindu-i afirmaţiile, am crezut pentru o clipă că voi muri de atîta chin. Un sentiment incredibil de mîhnire aproape fizică mi-a prins pieptul ca într-o menghină şi m-a făcut să ţip de durere. Stomacul şi diafragma păreau a se ridica, intrînd în cavitatea toracică. Presiunea era atît de mare, încît conştiinţa şi-a schimbat registrul, şi am intrat în starea mea conştientă normală. Tot ceea ce discutasem a devenit doar o vagă idee despre ceva ce s-ar fi putut întîmpla, dar nu se întîmplase, potrivit raţionamentului obişnuit al conştiinţei mele cotidiene.

Data următoare, cînd am vorbit cu don Juan despre visat, am discutat motivele pentru care luni în şir nu mai fusesem în stare să-mi continuu exerciţiile de visat. El m-a prevenit că, pentru a-mi explica situaţia în care mă aflam, trebuia să o ia pe ocolite. Mai întîi, a evidenţiat faptul că este o diferenţă enormă între ideile şi faptele oamenilor din vechime şi cele ale oamenilor contemporani. Apoi a subliniat că oamenii din vremuri străvechi aveau o concepţie foarte realistă despre percepţie şi conştiinţă, deoarece concepţia lor se baza pe observarea şi respectarea universului din jur. Spre deosebire de ei, oamenii contemporani au o concepţie absurd de nerealistă despre percepţie şi conştiinţă, pentru că aceasta se bazează pe observarea şi respectarea ordinii sociale şi a interrelaţiei lor cu aceasta.

– De ce îmi spui asta? am întrebat.

– Pentru că eşti un contemporan preocupat de concepţiile şi constatările oamenilor din vremuri străvechi, a răspuns el. Iar acestea nu-ţi sînt familiare. Acum, mai mult decît oricînd, ai nevoie de seriozitate şi încredere în tine. Eu încerc să construiesc o punte solidă, o punte pe care să poţi merge, între concepţiile oamenilor din timpuri străvechi şi cele ale oamenilor contemporani.

A subliniat că, dintre toate constatările transcedentale ale oamenilor din vechime, singura care-mi era cunoscută, deoarece fusese transmisă de-a lungul timpului pînă în zilele noastre, era ideea de a-ţi vinde sufletul diavolului în schimbul imortalităţii, care, recunoştea el, i se părea că provine direct din experienţa relaţiilor vrăjitorilor din vremuri străvechi cu făpturile anorganice. Mi-a reamintit cum încercase emisarul visatului să mă convingă să rămîn în lumea lui, oferindu-mi posibilitatea de a-mi menţine personalitatea şi conştiinţa de sine aproape pentru eternitate.

– După cum ştii, a ceda ispitei făpturilor anorganice nu este doar o simplă idee, ci este ceva real, a spus don Juan în continuare. Dar încă n-ai realizat implicaţiile acestui caracter real. Tot aşa, şi visatul este real; este o stare generatoare de energie. Auzi ce-ţi spun şi, cu siguranţă, înţelegi sensul afirmaţiilor mele, dar conştiinţa ta nu a pătruns încă toate implicaţiile acestor lucruri.

A spus că judecata mea raţională cunoştea cît de mare este importanţa unei realizări de asemenea natură şi că, pe parcursul ultimei noastre convorbiri, mi-a forţat conştiinţa să treacă în alt registru. Înainte de a putea să-mi analizez visul în toate nuanţele sale, m-am pomenit în starea mea conştientă normală. Judecata mea raţională îşi luase măsuri suplimentare de protecţie suspendîndu-mi exerciţiile de visat.

– Te asigur că îmi dau perfect de bine seama ce înseamnă o stare generatoare de energie, am zis eu.

– Iar eu te asigur că nu-ţi dai seama, a replicat el. Dacă ar fi aşa, ţi-ai analiza visatul cu mai multă atenţie şi prudenţă. Dar cum tu crezi că ceea ce faci este un simplu vis, acţionezi la întîmplare, rişti inutil de mult. Raţionamentul tău defectuos îţi

spune că, indiferent ce s-ar întîmpla, la un moment dat visul se va sfîrşi, iar tu te vei trezi.

Avea dreptate. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le văzusem pe parcursul exerciţiilor mele de visat, cumva îmi menţinusem impresia generală că totul nu era decît un vis.

– Îţi vorbesc despre concepţiile oamenilor din vechime şi concepţiile oamenilor contemporani, a spus don Juan în continuare, întrucît conştiinţa ta, care este conştiinţa unui om modern, preferă să trateze conceptele ce nu-i sînt familiare ca şi cînd acestea ar fi teze idealiste fără conţinut. Dacă aş lăsa asta în seama ta, ai considera visatul o simplă idee. Sînt, desigur, convins că iei în serios visatul, dar, de fapt, nu prea crezi în realitatea visatului.

– Înţeleg ce spui, don Juan, dar nu înţeleg de ce-mi spui toate astea.

– Îţi spun toate astea pentru că acum eşti, pentru prima dată, în situaţia să înţelegi că visatul este o stare generatoare de energie. Pentru prima dată poţi înţelege că visele obişnuite sînt mijloacele de prelucrare cu ajutorul cărora punctul de asamblare este învăţat să atingă acea poziţie ce creează starea generatoare de energie numită visat.

M-a prevenit că – deoarece visătorii pot intra în contact şi chiar pot pătrunde în lumi reale ce exercită asupra lor efecte cu impact general – aceştia trebuie să fie în permanenţă într-o stare de acută şi susţinută vigilenţă; orice abatere de la starea de vigilenţă continuă îi expune pe visători la pericole mai mult decît mortale.

În acel moment, am început din nou să simt o mişcare în cavitatea toracică, exact cum simţisem în ziua în care conştiinţa şi-a schimbat singură registrul de percepţie. Don Juan m-a scuturat cu putere de braţ.

– Consideră visatul ca ceva extrem de periculos! mi-a pruncit el. Şi asta, din acest moment! Încetează cu manevrele tale aiurite.

Tonul său era atît de insistent, încît m-am oprit din ceea ce – în mod inconştient – eram pe cale să fac.

– Ce se întîmplă cu mine, don Juan? am întrebat.

– Ce se întîmplă cu tine este faptul că poţi să-ţi deplasezi rapid şi cu mare uşurinţă punctul de asamblare, a spus el. Însă asta are tendinţe să facă deplasarea aleatorie. Disciplinează-ţi această facilitate. Şi nu-ţi permite nici cea mai mică abatere de la cursul corect.

Aş fi putut foarte uşor să susţin că nu ştiu la ce se referă, dar ştiam prea bine. Ştiam, totodată, că aveam numai cîteva secunde la dispoziţie pentru a-mi concentra toată energia şi a-mi schimba atitudinea. Şi aşa am şi făcut.

Cu aceasta, discuţia noastră din ziua aceea a luat sfîrşit. Am plecat acasă şi timp de aproape un an am repetat zilnic, cu evlavie, ceea ce îmi ceruse don Juan să spun. Rezultatele acestei invocaţii ca o litanie au fost incredibile. Eram ferm convins că avusese asupra conştiinţei mele acelaşi efect pe care exerciţiul fizic îl are asupra muşchilor corpului. Punctul meu de asamblare a devenit mai agil, ceea ce a însemnat că singurul obiectiv al exerciţiilor mele era *vederea* energiei în vis. Capacitatea mea de a intenţiona să *văd* a crescut proporţional cu eforturile depuse. A sosit şi clipa în care era de ajuns doar să intenţionez să *văd*, fără să spun o vorbă, şi să obţin acelaşi rezultat ca atunci cînd îmi exprimam intenţia cu glas tare.

Don Juan m-a felicitat pentru ceea ce realizasem. Normal că eu am crezut că glumeşte. M-a asigurat că o spunea cu toată franCheţea, dar m-a rugat stăruitor să continuu să strig, cel puţin atunci cînd mă aflam în încurcătură. Cererea lui nu mi s-a părut

deloc ciudată. Continuasem, din proprie inițiativă, să strig din toate puterile în vis ori de cîte ori consideram necesar.

Descoperisem faptul că energia lumii noastre oscilează, pîlpîie. Radiază lumină. Nu numai făpturile însuflețite, ci tot ce se află în lumea noastră licărește cu o lumină interioară proprie. Don Juan mi-a explicat că energia lumii noastre este alcătuită din straturi de culori sclipitoare. Stratul superior este albicios, cel imediat adiacent este verde gălbui, iar cel de al treilea, mai îndepărtat, este chihlimbariu.

Descoperisem toate aceste culori sau, mai degrabă, văzusem licăriri ale acestora ori de cîte ori obiectele pe care le întîlneam în stările asemănătoare visului își schimbau forma. Totuși, la *vederea* oricărui lucru care genera energie, impactul inițial îl constituia întotdeauna o strălucire albicioasă.

– Există numai trei tente diferite de culoare? l-am întrebat eu pe don Juan.

– Există un număr nelimitat de culori, a răspuns el, dar, pentru început, trebuie să te preocupe numai acestea trei. Mai tîrziu, poți să devii cît de rafinat poftești și să determini – dacă ești capabil s-o faci – zeci de nuanțe. Stratul albicios reprezintă culoarea poziției actuale a punctului de asamblare al omenirii, a spus el în continuare. Să spunem că este o tentă contemporană. Vrăjitorii cred că tot ce face omul în prezent are această strălucire cu tentă albicioasă. În alte timpuri, poziția punctului de asamblare al omenirii făcea ca tenta de culoare a energiei predominante din lume să fie verde-gălbuie; iar în timpuri mult mai îndepărtate, poziția punctului făcea ca tenta să fie chihlimbarie. Culoarea energiei vrăjitorilor este chihlimbarie, ceea ce înseamnă că ei sînt asociați, din punct de vedere energetic, cu oamenii care au existat în trecutul îndepărtat.

– Crezi că această tentă albicioasă a contemporaneității se va schimba cîndva?

– Dacă omul se va dovedi capabil să evolueze. Misiunea cea mai importantă a vrăjitorilor este de a promova ideea că, pentru a putea evolua, oamenii trebuie, mai întîi, să-și elibereze conștiința de legăturile de subordonare față de ordinea socială. O dată ce conștiința este eliberată de acestea, intenția o va redirecționa pe o nouă cale de evoluție.

– Crezi că vrăjitorii vor reuși să-și îndeplinească această misiune?

– Au reușit deja. Ei înșiși sînt dovada reușitei. A-i convinge însă pe alții de valoarea și importanța evoluției este cu totul altceva.

Celălalt gen de energie, pe care l-am descoperit ca prezent în lumea noastră, dar contrar acesteia, a fost energia iscoadelor, cea pe care don Juan o descria ca scînteietoare sau incandescentă. În visele mele am întîlnit nenumărate elemente care, o dată ce le vedeam, se transformau în picături de energie ce părea să ardă, clocotind de o activitate internă asemănătoare procesului de producere a căldurii.

– Ține minte că nu toate iscoadele pe care le vei descoperi în vis provin din lumea făpturilor anorganice, mi-a atras atenția don Juan. Toate iscoadele pe care le-ai descoperit pînă acum – cu excepția celei albastre – au fost din acea lume, dar asta s-a întîmplat din cauză că acționezi de unul singur, independent. Unele dintre iscoadele pe care le vei întîlni nu vor proveni din lumea făpturilor anorganice, ci din alte niveluri de conștiință, încă și mai îndepărtate.

– Au iscoadele conștiință de sine? am întrebat.

– Fără nici o îndoială, a răspuns el.

– Atunci, de ce nu ne contactează cînd sîntem treji?

– Ba ne contactează. Dar marea noastră nenorocire este că conștiința noastră este atît de ocupată cu altceva, încît nu avem timp să acordăm atenție iscoadelor. Cînd dormim însă, se

deschide trapa de contact cu sens dublu: visăm. Iar, în vis, realizăm contactul.

– Există vreo modalitate de a preciza dacă iscoadele provin dintr-un nivel din afara lumii făpturilor anorganice?

– Cu cît este mai intensă scînteierea lor incandescentă, cu atît este mai îndepărtat nivelul din care provin. Pare simplist, dar trebuie să-ți lași corpul energetic să-ți spună exact cu ce ai de a face. Te asigur că va ști să facă distincții foarte fine și să se pronunțe fără greș de fiecare dată cînd va fi confruntat cu energie străină.

Din nou a avut dreptate. După multă tevatură, corpul meu energetic a distins două mari categorii de energie străină. Prima cuprindea iscoadele din lumea făpturilor anorganice. Energia lor scînteia cu moderație. Nu era însoțită de nici un fel de sunet, dar avea aspectul clar de efervescență ori de apă care tocmai este pe punctul să dea în clocot.

Energia celei de a doua categorii de iscoade mi-a lăsat impresia că este de o mult mai mare putere. Iscoadele acestea păreau că sînt pe punctul de a lua foc. Vibrau din interiorul lor, ca și cum ar fi fost umplute cu gaz sub presiune.

Contactele mele cu energia străină erau întotdeauna foarte scurte, întrucît urmam cu mare atenție recomandarea lui don Juan. El mi-a spus: „Dacă nu știi exact ce faci și ce vrei să obții de la energia străină, trebuie să te mulțumești să privești foarte fugar aceste apariții. Tot ce depășește o scurtă privire este la fel de periculos și de prostesc ca a dezmierda un șarpe cu clopoței."

– De ce este periculos, don Juan? l-am întrebat.

– Pentru că iscoadele sînt totdeauna foarte agresive și extrem de temerare, a spus el. Trebuie să fie astfel pentru a putea izbîndi în explorările lor. A ne menține atenția visatului fixată asupra lor este echivalent cu a solicita conștiinței lor să se concentreze asupra noastră. O dată ce și-au concentrat atenția asupra noastră, sîntem obligați să le urmăm. Și tocmai acesta este pericolul cel mare. Ne putem trezi în lumi ce depășesc posibilitățile noastre energetice.

Don Juan mi-a explicat că există mult mai multe categorii de iscoade, în afara celor două descoperite de mine, dar că, la nivelul meu de energie din acel moment, mă puteam concentra numai asupra a trei tipuri. A afirmat că primele două erau cel mai ușor de depistat. Modul în care se ascund ele în visele noastre este atît de bizar, spunea el, încît atrag imediat atenția visatului. A prezentat iscoadele din cea de a treia categorie ca fiind cele mai periculoase – sub aspectul agresivității și puterii lor – și din cauza faptului că se ascund sub travestiuri foarte iscusite.

– Unul dintre cele mai stranii lucruri pe care le descoperă visătorii și pe care îl vei descoperi și tu foarte curînd, a continuat don Juan, este acest al treilea tip de iscoade. Pînă acum ai dat numai de exemple din primele două categorii, dar asta doar din cauză că nu ai căutat unde trebuia.

– Unde trebuia să caut, don Juan?

– Ai fost din nou victima cuvintelor; de data aceasta, cuvîntul care te-a indus în eroare este „elemente", care ai considerat că înseamnă numai lucruri, obiecte. Ei bine, cele mai feroce iscoade se ascund sub masca oamenilor din visele noastre. Am avut parte de o surpriză formidabilă atunci cînd – în timpul visatului – mi-am concentrat privirea pe imaginea din vis a mamei mele. După ce mi-am exprimat intenția de *a vedea*, aceasta s-a transformat într-o înspăimîntătoare, teribilă bulă de energie scînteietoare.

Don Juan s-a oprit, pentru a lăsa timp spuselor sale să-și facă efectul. Mă simțeam stupid că mă neliniștea posibilitatea de a descoperi o iscoadă sub imaginea mamei mele.

– Enervant este că ele sînt asociate întotdeauna cu imaginile de vis ale părinților sau ale prietenilor noștri apropiați, a reluat

el. Probabil de aceea ne simțim deseori tulburați cînd îi visăm. Surîsul său îmi dădea impresia că îi făcea plăcere chinul meu interior. Regula de bază pentru visători este ca, ori de cîte ori se simt tulburați de prezența în vis a părinților sau prietenilor, să înțeleagă că se confruntă cu prezența celui de la treilea tip de iscoade. Cel mai recomandabil este ca aceste imagini să fie evitate. Pentru că sînt nocive în cel mai înalt grad.

– Care este situația iscoadei albastre în relația cu celelalte iscoade? am întrebat eu.

– Energia albastră nu scînteiază incandescent, a răspuns el. Este ca a noastră; pîlpîie, oscilează, dar este albastră, în loc de albă. Energia albastră nu există în stare naturală în lumea noastră. Iar asta ne aduce la o problemă despre care n-am discutat niciodată. Ce culoare aveau iscoadele pe care le-ai *văzut* pînă în prezent?

Pînă în momentul în care a menționat acest aspect, nu mă gîndisem niciodată la el. I-am spus că iscoadele pe care le *văzusem* erau fie de culoare trandafirie, fie roșiatică. Iar el mi-a spus că iscoadele periculoase din cea de a treia categorie erau de un portocaliu aprins.

Am descoperit pe pielea mea că iscoadele de cel de al treilea tip sînt înspăimîntătoare. De fiecare dată cînd dădeam de cîte una, aceasta se ascundea sub masca imaginii de vis a părinților mei, în special a mamei mele. *Vederea* acestor iscoade îmi amintea întotdeauna de picătura de energie care mă atacase în primul meu vis premeditat, axat pe *a vedea*. Ori de cîte ori o descopeream, energia străină aflată în recunoaștere părea că era gata să sară, pur și simplu, asupra mea. Corpul meu energetic avea o reacție de groază chiar înainte ca eu să *văd* energia.

În timpul următoarei noastre discuții referitoare la visat, l-am întrebat pe don Juan despre motivul totalei absențe din visele mele a făpturilor anorganice.

– De ce nu se mai arată deloc? am întrebat.

– Ele se arată numai la început, mi-a explicat el. După ce iscoadele lor ne duc în lumea lor, proiecțiile făpturilor anorganice nu mai sînt necesare. Dacă vrem să vedem făpturile anorganice, ne va conduce la ele o iscoadă. Pentru că nimeni, și vreau să spun că, într-adevăr, nimeni, nu poate să călătorească singur în lumea lor.

– De ce este așa, don Juan?

– Lumea lor este izolată ermetic. Nimeni nu poate intra sau ieși fără încuviințarea făpturilor anorganice. Singurul lucru pe care poți să-l faci din proprie inițiativă, o dată ce ai intrat, este, desigur, să-ți exprimi intenția de a rămîne acolo. A rosti cu glas tare acest lucru înseamnă a pune în mișcare curente de energie ce sînt ireversibile. În timpurile de altădată, cuvintele aveau o putere incredibilă. Acum nu mai au. Dar, în lumea făpturilor anorganice, ele nu și-au pierdut puterea.

Don Juan a rîs și a spus că chiar nu era de competența lui să vorbească despre lumea făpturilor anorganice, pentru că eu știam, cu adevărat, mult mai multe despre aceasta decît el și toți ucenicii lui la un loc.

– Există o ultimă problemă în legătură cu acea lume, pe care nu am discutat-o, a zis el. A trecut mai mult timp, ca și cînd și-ar fi căutat cuvintele potrivite. În ultimă analiză, a început el, aversiunea mea față de acțiunile vrăjitorilor din vechime este o chestiune foarte personală. Ca nagual, detest ceea ce au făcut ei. S-au refugiat, ca niște lași, în lumea făpturilor anorganice. Au motivat asta prin aceea că, în acest univers prădalnic, gata în permanență să ne sfîșie, singurul refugiu posibil este în acea lume.

– De ce credeau asta? am întrebat eu.

– Pentru că ăsta este adevărul. Deoarece făpturile anorganice nu pot minți, argumentele emisarului visatului sînt perfect

adevărate. Lumea aceea ne poate oferi un adăpost şi ne poate prelungi starea conştientă aproape pentru eternitate.

– Argumentele emisarului, chiar dacă sînt adevărate, nu mă atrag cîtuşi de puţin, am spus eu.

– Vrei să spui că, mai curînd, ai risca să mergi pe o cale care ar putea însemna totala ta demolare? a întrebat el cu o notă de uimire în glas.

L-am asigurat că nu-mi trebuia lumea făpturilor anorganice, indiferent de cît de multe avantaje mi-ar fi oferit. Declaraţia mea a părut să-i facă nespus de multă plăcere.

– Atunci, eşti pregătit să auzi o ultimă precizare în legătură cu lumea aceea. Cea mai îngrozitoare precizare pe care o pot face, a spus el şi a încercat să zîmbească, dar n-a prea reuşit.

M-a privit scrutător în ochi, pentru a descoperi în ei un licăr de încuviinţare sau comprehensiune, presupun. A rămas o clipă tăcut.

– Energia necesară pentru a deplasa punctele de asamblare ale vrăjitorilor provine din lumea făpturilor anorganice, a spus apoi, ca şi cînd voia să termine repede cu asta.

Inima mea aproape că s-a oprit. M-a luat ameţeala şi a trebuit să tropotesc din picioare ca să nu leşin.

– Acesta este adevărul, a continuat don Juan, şi moştenirea pe care ne-au lăsat-o vrăjitorii din vechime. Şi pînă în ziua de azi am rămas blocaţi în această situaţie de dependenţă. Acesta este motivul pentru care nu-mi plac. Îmi displace profund să fiu obligat să apelez numai la o singură sursă. Personal, refuz să o fac. Şi am încercat să te ţin departe de acea lume. Dar fără succes, pentru că ceva te atrage către ea, ca un magnet.

Îl înţelegeam pe don Juan mai bine decît m-aş fi aşteptat. Călătoriile către acea lume însemnaseră întotdeauna pentru mine – în plan energetic – un impuls de energie întunecată. Gîndeam

chiar despre ea în aceşti termeni cu mult înainte ca don Juan să fi făcut precizarea respectivă.

– Ce putem face în legătură cu această situaţie? am întrebat.

– Nu ne putem lăsa antrenaţi în a stabili relaţii cu ele, a răspuns el, şi totuşi nu ne putem lipsi de ele. Soluţia pe care am adoptat-o eu a fost de a le lua energia, dar de a nu ceda în faţa influenţei lor. Asta se numeşte stalking de fond. Se realizează prin menţinerea intenţiei nestrămutate de libertate şi independenţă, deşi nici un vrăjitor nu ştie exact ce înseamnă libertate.

– Poţi să-mi explici, don Juan, de ce vrăjitorii trebuie să ia energie din lumea făpturilor anorganice?

– Nu există alt fel de energie viabilă pentru vrăjitori. Pentru a-şi putea deplasa punctul de asamblare în maniera în care o fac, vrăjitorii au nevoie de un volum extraordinar de mare de energie.

I-am reamintit propria sa afirmaţie, potrivit căreia, pentru a practica visatul, este nevoie să se opereze o reorganizare a energiei.

– Exact, a răspuns el. Pentru a se dedica visatului, vrăjitorii trebuie să-şi redefinească premisele şi să-şi economisească energia, dar redefinirea este suficientă doar ca să obţină necesarul de energie pentru a facilita visatul. A zbura în alte lumi, *a vedea* energia, a dezvolta corpul energetic etcetera, etcetera este cu totul altceva. Pentru asemenea acţiuni, vrăjitorii au nevoie de cantităţi uriaşe de energie întunecată, de origine străină.

– Dar cum o iau din lumea făpturilor anorganice?

– Prin simplul act de a merge în acea lume. Toţi vrăjitorii din branşa noastră trebuie să facă acest lucru. Însă nici unul dintre noi nu este atît de descreierat, încît să facă ceea ce ai făcut tu. Dar asta din cauză că nici unul dintre noi nu are asemenea înclinaţii.

Don Juan m-a trimis acasă să reflectez la ceea ce-mi dezvăluise. Aveam întrebări fără sfîrşit să-i pun, dar nici n-a vrut să audă.

– La toate aceste întrebări poţi să-ţi răspunzi şi singur, mi-a spus el, fluturîndu-şi mîna în semn de rămas bun.

10. STALKINGUL STALKERILOR

Reîntors acasă, mi-am dat curînd seama că mi-era imposibil să răspund la oricare dintre întrebările mele. De fapt, nici nu le puteam formula. Asta se întîmpla, probabil, din cauză că graniţele ce îmi delimitau strict sfera celei de a doua atenţii începuseră să se năruie. Totul s-a petrecut cînd le-am întîlnit în viaţa de toate zilele pe Florinda Grau şi pe Carol Tiggs. Zăpăceala pe care mi-o producea faptul că nu le cunoşteam deloc, dar, în acelaşi timp, le cunoşteam atît de bine, încît aş fi fost gata oricînd să-mi dau şi viaţa pentru ele, îmi dăuna foarte mult. O întîlnisem pe Taisha Abelar cu cîţiva ani în urmă şi abia începusem să mă obişnuiesc cu simţămîntul confuz de a o fi cunoscut dinainte, fără să am nici cea mai vagă idee despre cum se petrecuse acest lucru. Adăugarea a încă două persoane care să tulbure şi mai mult sistemul meu şi aşa suprasolicitat a fost prea mult pentru mine. Extenuarea m-a îmbolnăvit şi am fost nevoit să solicit ajutorul lui don Juan. Am plecat în orăşelul din sudul Mexicului, unde locuia el, împreună cu învăţăceii săi.

Don Juan şi colegii săi vrăjitori au izbucnit în hohote de rîs la simpla menţiune a chinurilor prin care treceam. Don Juan mi-a explicat că nu rîdeau, de fapt, de mine, ci de ei înşişi. Problemele mele de cunoaştere le aduceau aminte de cele cu care se

confruntaseră şi ei cîndva, atunci cînd li se năruiseră şi lor granițele celei de a doua atenții, exact cum mi se întîmpla mie acum. Conştiința lor, ca şi a mea, nu fusese pregătită pentru aşa ceva, a spus el.

– Fiecare vrăjitor, la rîndul lui, trece prin această agonie, a continuat don Juan. Conştiința este o zonă de explorare nelimitată pentru vrăjitori şi pentru oameni, în general. Pentru a o dezvolta, nu trebuie să ne dăm în lături de la asumarea nici unui risc sau de la acceptarea oricăror mijloace. Ține minte, totuşi, că ea poate fi dezvoltată numai cu condiția menținerii unei judecăți sănătoase.

Apoi don Juan a declarat din nou că timpul pe care-l avea la dispoziție se apropia de sfîrşit şi că trebuia să-mi folosesc, inteligent, resursele pentru a putea să învăț cît mai mult posibil înainte ca el să plece. Vorbele de felul acesta îmi produceau în trecut stări de profundă deprimare. Dar, pe măsură ce timpul plecării sale se apropia, începusem să reacționez cu mai multă resemnare. Nu mă mai simțeam deprimat, dar încă intram în panică.

După asta, n-am mai vorbit despre nimic altceva. În ziua următoare, la solicitarea lui, l-am dus pe don Juan cu maşina la Mexico City. Am ajuns pe la amiază şi ne-am dus direct la Hotelul del Prado din Paseo Alameda, unde locuia de obicei ori de cîte ori se afla în oraş. Don Juan avea o întrevedere cu un avocat la ora patru după amiază. Cum aveam destul timp la dispoziție, ne-am dus să luăm masa de prînz la vestitul restaurant Café Tacuba, aflat în chiar centrul oraşului, unde se spunea că se poate mînca, într-adevăr, bine.

Lui don Juan nu-i era foame. El a comandat numai două turte de mălai dulci, în timp ce eu m-am ghiftuit cu un ospăț

somptuos. El rîdea de mine şi făcea semne de mută disperare în fața zdravenei mele pofte de mîncare.

– Îți voi sugera o linie de acțiune, a spus el scurt, după ce ne-am terminat masa. Este ultima misiune legată de cea de a treia poartă a visatului şi constă din stalkingul stalkerilor, o acțiune deosebit de încărcată de mister. Stalkingul stalkerilor înseamnă sustragerea premeditată de energie din lumea făpturilor anorganice, în scopul de a realiza o faptă vrăjitorească deosebită.

– Ce fel de faptă vrăjitorească, don Juan?

– O călătorie care foloseşte conştiința ca pe un element de mediu, a explicat el. În lumea vieții cotidiene, apa este un element de mediu pe care-l folosim pentru a călători. Imaginează-ți conştiința ca pe un factor similar, care poate fi folosit pentru a călători. Prin intermediul conştiinței vin la noi iscoade din tot universul şi viceversa; prin conştiință călătoresc şi vrăjitorii pînă la capătul universului.

Printre mulțimea de noțiuni cu care ne familiarizase don Juan pe parcursul prelegerilor sale, existau unele concepte care îmi captaseră total interesul, fără să fie nevoie de muncă de convingere în acest sens. Acesta era unul dintre ele.

– Ideea că conştiința este un element fizic este revoluționară, am rostit eu cu înfiorare.

– N-am spus că este un element fizic, m-a corectat el. Este un element energetic. Trebuie să faci această deosebire. Pentru vrăjitorii care *văd*, conştiința este o luminescență. Îşi pot ataşa corpul energetic de acea luminescență şi se pot deplasa împreună cu ea.

– Care este diferența dintre un element fizic şi unul energetic? am întrebat.

– Diferența este aceea că elementele fizice fac parte din sistemul nostru de interpretare, pe cînd elementele energetice nu. Elementele energetice, precum conștiința, există în universul nostru. Dar noi, ca oameni obișnuiți, percepem numai elementele fizice pentru că așa am fost învățați să facem. Vrăjitorii percep elementele energetice din același motiv: au fost învățați să facă așa.

Don Juan mi-a explicat că folosirea conștiinței ca element energetic al mediului nostru reprezintă esența vrăjitoriei, iar, termenii acțiunii practice, traiectoria urmată de vrăjitorie vizează, întîi, să elibereze energia existentă în noi prin impecabila urmare a căii deschise de vrăjitori, doi, să folosească această energie pentru a dezvolta corpul energetic prin intermediul visatului și, trei, să folosească conștiința ca element al mediului, pentru a intra cu corpul energetic și întreaga noastră materialitate în alte lumi.

– Există două feluri de călătorii energetice în alte lumi, a spus el în continuare. Unul este cel în care conștiința ia corpul energetic și îl transportă oriunde poate, iar celălalt este cel în care vrăjitorul decide, deplin conștient, să utilizeze calea conștiinței pentru a face o călătorie. Tu ai făcut călătorii de primul fel. Dar este nevoie de extrem de multă disciplină pentru a putea realiza cel de al doilea gen de călătorii.

După o îndelungă tăcere, don Juan a declarat că în viața vrăjitorilor există chestiuni care necesită o abordare iscusită, iar folosirea conștiinței ca element energetic accesibil corpului energetic este cea mai importantă, vitală și periculoasă dintre acestea.

Nu mai aveam nici un comentariu de avansat. Dintr-o dată stăteam ca pe ace, sorbindu-i cu nesaț fiecare cuvințel.

– De unul singur, nu ai destulă energie pentru a îndeplini ultima misiune a celei de a treia porți a visatului, a continuat el, dar tu și Carol Tiggs puteți, cu siguranță, face împreună ceea ce am plănuit eu.

S-a oprit, îndemnîndu-mă în mod cît se poate de evident prin tăcerea sa să-l întreb ce plănuise, ceea ce am și făcut. Rîsul său n-a făcut decît să accentueze aerul rău prevestitor al discuției.

– Vreau ca voi doi să străpungeți granițele lumii normale și – folosind conștiința drept element energetic – să intrați în alta, a spus. Această străpungere și intrare reprezintă stalkingul stalkerilor. Utilizarea conștiinței ca element al mediului protejează împotriva influenței făpturilor anorganice, folosind totuși în continuare energia lor.

N-a vrut să-mi mai dea și alte informații, zicea el, ca să nu mă influențeze. Convingerea sa era că cu cît știam mai puțin dinainte, cu atît era mai bine pentru mine. L-am contrazis, dar el m-a asigurat că, la strîmtoare, corpul meu energetic era perfect capabil să-și poarte de grijă.

De la restaurant ne-am dus la biroul avocatului. Don Juan și-a încheiat repede treburile acolo și foarte curînd ne și aflam într-un taxi, îndreptîndu-ne către aeroport. Carol Tiggs sosea cu un avion din direcția Los Angeles, m-a informat don Juan, și venea la Mexico City în exclusivitate pentru a realiza această ultimă misiune în domeniul visatului împreună cu mine.

– Cîmpia Mexicului este un loc superb pentru a duce la îndeplinire acestă realizare vrăjitorească de excepție, pe care o urmărești, a comentat el.

– Nu mi-ai spus încă ce etape exacte trebuie parcurse, am spus eu, dar el nu mi-a răspuns.

Nu am mai vorbit în mașină, dar, în timp ce așteptam să aterizeze avionul, mi-a explicat procedura pe care trebuia să o

urmez. Urma să mă duc în camera lui Carol din Hotelul Regis, aflat peste drum de hotelul nostru, şi, după ce intram într-o stare de totală tăcere interioară, aveam să alunec uşor în visat împreună cu ea, exprimîndu-ne cu glas tare intenţia de a merge în lumea făpturilor anorganice.

L-am întrerupt pentru a-i aminti că întotdeauna trebuia să aştept să apară o iscoadă, înainte de a-mi exprima intenţia de a merge în lumea făpturilor anorganice. Don Juan a chicotit şi a spus:

– N-ai mai visat niciodată împreună cu Carol Tiggs. Vei constata că este o adevărată încîntare. Vrăjitoarele nu au nevoie de nici un fel de ajutoare. Se duc, pur şi simplu, în lumea aceea ori de cîte ori doresc; ele au, în permanenţă, o iscoadă la dispoziţia lor.

Nu puteam crede că o vrăjitoare ar fi capabilă să facă ceea ce susţinea el. Credeam că am o oarecare experienţă în ce priveşte modul de comportament în relaţia cu lumea făpturilor anorganice. Cînd i-am spus ce gîndeam, mi-a replicat că experienţa mea nu avea nici o valoare în comparaţie cu ceea ce puteau face vrăjitoarele.

– De ce crezi că am luat-o cu mine pe Carol Tiggs cînd a fost nevoie să te scoatem cu trupul fizic cu tot din lumea aceea? m-a întrebat el. Crezi că am făcut-o pentru că este frumoasă?

– De ce ai luat-o, don Juan?

– Pentru că eu nu puteam face acest lucru; iar pentru ea a fost o nimica toată. Are un adevărat talent în a se descurca în acea lume.

– Este ea un caz de excepţie, don Juan?

– Femeile, în general, au aptitudini naturale pentru lumea aceea; vrăjitoarele sînt, desigur, cele mai dotate în acest sens, dar Carol Tiggs este cea mai bună dintre toate pe care le cunosc, pentru că ea, ca femeie nagual, are o energie de o calitate excelentă.

Am crezut că l-am prins pe don Juan contrazicîndu-se la modul cel mai serios. Îmi spusese că pe făpturile anorganice nu le interesează deloc femeile. Acum afirma contrariul.

– Nu. Nu afirm contrariul, a declarat el cînd l-am confruntat cu această contradicţie. Ţi-am spus că făpturile anorganice nu urmăresc femeile, ci numai bărbaţii. Dar ţi-am mai spus totodată că făpturile anorganice sînt de genul feminin şi că întregul univers este în cea mai mare parte feminin. Aşa că trage singur concluzia.

Întrucît nu aveam cum să trag singur vreo concluzie, don Juan mi-a explicat că, teoretic, vrăjitoarele pot intra în acea lume şi ieşi din ea după cum poftesc, din cauza conştiinţei lor elevate şi din cauză că sînt de genul feminin.

– Eşti absolut sigur de asta? l-am întrebat.

– Femeile din grupul meu n-au făcut asta niciodată, a recunoscut el, nu pentru că nu ar putea, ci pentru că le-am convins eu să n-o facă. Femeile din grupul tău, pe de altă parte, o fac cu uşurinţa cu care îşi schimbă fustele.

Am simţit un gol în stomac. De fapt, nu ştiam nimic despre femeile din grupul meu. Don Juan m-a consolat, spunîndu-mi că situaţia mea era diferită de a lui, tot aşa cum era şi rolul meu ca nagual. M-a asigurat că nu aveam calităţile necesare pentru a le face pe femeile din grupul meu să renunţe la ceva, chiar dacă stăteam în cap.

În timp ce taxiul ne ducea către hotel, Carol ne-a încîntat pe amîndoi, imitînd diverse persoane cunoscute. Am încercat să fiu serios şi am chestionat-o în legătură cu misiunea noastră. A bîiguit nişte scuze referitor la faptul că nu putea să-mi răspundă

cu seriozitatea pe care o meritam. Don Juan a rîs în hohote de modul în care ea a imitat tonul solemn cu care îi vorbisem.

După ce am înscris-o pe Carol în registrul hotelului, am hoinărit toți trei prin centrul orașului, în căutare de anticariate. Apoi am luat o cină ușoară la Restaurantul Sanborn's de la House of Tiles. Pe la ora zece ne-am întors pe jos la Hotelul Regis. Ne-am îndreptat direct spre lift. Teama care mă stăpînea îmi ascuțise capacitatea de a percepe detaliile. Clădirea hotelului era veche și masivă. Era evident că mobilierul din hol avusese parte și de zile mai bune. Totuși, în tot ce ne înconjura persista ceva din trecuta splendoare ce exercita un farmec de netăgăduit. Înțelegeam foarte bine de ce lui Carol îi plăcea atît de mult acest hotel. Înainte de a ne urca în lift, neliniștea mea a atins asemenea niveluri paroxistice, încît a trebuit să-i solicit lui don Juan instrucțiuni de ultim moment.

– Spune-mi din nou cum vom proceda, l-am rugat.

Don Juan ne-a tras către imensele fotolii tapițate, vechi și demodate, din hol și ne-a explicat răbdător că, o dată ajunși în lumea fapturilor anorganice, trebuia să ne exprimăm cu glas tare intenția de a ne transfera conștiința din starea conștientă normală în corpurile noastre energetice. Ne-a sugerat să ne exprimăm intenția amîndoi odată, deși acest aspect nu era prea important. Cu adevărat important, a spus el, era ca fiecare din noi să intenționeze transferul conștiinței totale din viața de zi cu zi în corpul nostru energetic.

– Cum facem acest transfer de conștiință? am întrebat eu.

– Transferul de conștiință este doar o problemă de exprimare cu glas tare a intenției în condițiile posesiei volumului necesar de energie, a spus el. Carol știe asta. A mai făcut așa ceva. A intrat fizic în lumea fapturilor anorganice atunci cînd te-a scos de acolo, ți-aduci aminte? Energia ei va realiza asta. Va face ca balanța să se încline în favoarea voastră.

– Ce înseamnă a face ca balanța să se încline? Sînt în totală necunoștință de cauză, don Juan.

El mi-a explicat că a face balanța să se încline însemna adăugarea masei fizice totale a unei persoane la corpul său energetic. A spus că folosirea conștiinței ca agent mijlocitor pentru efectuarea unei călătorii în altă lume nu este rezultatul aplicării vreunor metode, ci rezultatul nemijlocit al intenționării și al posesiei volumului suficient de energie. Totalul energiei lui Carol Tiggs adăugat la energia mea, sau totalul energiei mele adăugat la cea a lui Carol, avea să ne facă să devenim o singură entitate, capabilă – din punct de vedere energetic – să disloce materialitatea noastră și s-o așeze pe corpul energetic pentru a face călătoria posibilă.

– Ce trebuie să facem exact pentru a putea intra în acea altă lume? a întrebat Carol.

Întrebarea ei m-a speriat îngrozitor; credeam că ea cunoaște toate aceste lucruri.

– Masa ta fizică totală trebuie adăugată la corpul tău energetic, i-a răspuns don Juan, privind-o drept în ochi. Dificultatea acestei acțiuni constă în menținerea disciplinei corpului energetic, lucru pe care voi doi l-ați făcut deja. Lipsa disciplinei este singurul motiv pentru care voi doi ați putea să nu reușiți să realizați această extraordinară acțiune de stalking suprem. Cîteodată, pur și simplu, dintr-un noroc, un om obișnuit reușește să realizeze acest lucru și să intre într-o altă lume. Dar fapta lui este imediat etichetată drept nebunie sau halucinație.

Aș fi dat orice pe lume ca don Juan să continue să ne vorbească. Dar el ne-a urcat în lift și ne-a dus la etajul al doilea, conducîndu-ne către camera lui Carol, în ciuda protestelor mele și

a nevoii raționale de a ști. În adîncul ființei însă, neliniștea mea nu provenea atît din nevoia de a ști; adevăratul motiv era frica pe care o simțeam. Cumva, această acțiune vrăjitorească mă înspăimînta mai tare decît orice făcusem pînă atunci. Cuvintele pe care ni le-a adresat don Juan la plecare au fost:

– Uitați de sine și nu vă va fi teamă de nimic.

Zîmbetul său și felul în care dădea din cap erau o invitație de a reflecta asupra spuselor sale. Carol a rîs și a început să se prostească, imitînd tonul cu care don Juan ne împărtășea instrucțiunile sale cu sens abscons. Vorba ei sîsîită adăuga o tentă inedită spuselor lui don Juan. Cîteodată găseam adorabilă sîsîiala ei, dar, de cele mai multe ori, nu puteam s-o sufăr. Din fericire, în seara aceea, de abia se observa.

Ne-am dus în camera ei și ne-am așezat pe marginea patului. Ultimul meu gînd conștient a fost că patul era o relicvă de la începutul secolului. Înainte de a avea timp să emit un cuvințel, m-am pomenit culcat într-un alt pat, cu o înfățișare cam ciudată. Carol se afla și ea acolo. S-a ridicat într-un cot o dată cu mine. Eram goi, acoperiți fiecare cu o pătură ușoară.

– Ce se petrece? a întrebat ea cu voce slabă.

– Ești trează? am zis eu prostește.

– Sigur că sînt trează, mi-a răspuns ea pe un ton iritat.

– Îți amintești unde eram? am întrebat.

A urmat o lungă tăcere, timp în care ea încerca, evident, să-și pună ordine în gînduri.

– Cred că eu sînt reală, dar tu nu ești, a spus ea, în cele din urmă. Știu unde mă aflam înainte de asta. Iar tu vrei să mă păcălești.

M-am gîndit că și ea făcea același lucru. Știa ce se petrece și mă testa sau voia să mă tragă pe sfoară. Don Juan îmi spusese că sminteala noastră consta în aceea că eram amîndoi evazivi și nu aveam încredere în alții. Mi se servea acum un superb eșantion din această atitudine.

– Refuz să particip la orice tîmpenie în care tu ești cel care dirijează lucrurile, a spus ea. Mi-a aruncat o privire plină de venin. Cu tine vorbesc, oricine ai fi tu. A luat una din păturile cu care fuseserăm acoperiți și s-a înfășurat în ea. Voi sta culcată aici și mă voi întoarce acolo de unde am venit, a spus apoi cu fermitate. Tu și nagualul puteți să mergeți să vă judecați unul cu celălalt.

– Trebuie să încetezi cu prostiile astea, i-am spus eu cu hotărîre. Ne aflăm în altă lume.

Nu mi-a dat nici o atenție și s-a întors cu spatele la mine, ca un copil alintat, supărat de ceva. Nu voiam să-mi irosesc atenția visatului în discuții inutile despre veridicitate. Am început să examinez locul unde ne aflam. Singura lumină din cameră era cea a lunii ce pătrundea prin fereastra aflată chiar în fața noastră. Eram într-o cameră mică, culcați într-un pat înalt. Am observat că patul era de construcție primitivă. Patru stîlpi groși fuseseră înfipți în podea, iar somiera patului era un grilaj alcătuit din prăjini lungi fixate de stîlpi. Patul avea o saltea groasă ori, mai curînd, compactă. Nu existau cearceafuri sau perne. Saci de pînză grosolană, plini cu ceva, erau stivuiți la perete. Doi astfel de saci, puși unul peste altul în formă de trepte, serveau drept scară pentru urcarea în pat.

Uitîndu-mă după un întrerupător de lumină, mi-am dat seama că acel pat înalt se afla într-un colț, lipit de perete. Eram culcați cu capetele spre unul dintre pereți; eu mă aflam pe partea de pat dinspre cameră, iar Carol, pe partea dinspre perete. Cînd m-am așezat pe marginea patului, am realizat că acesta era la o înălțime de, probabil, peste nouăzeci de centimetri față de podea. Carol s-a ridicat brusc în șezut și a spus, sîsîind foarte puternic:

– Este dezgustător! Nagualul nu mi-a spus nici pe departe că mă voi pomeni într-o astfel de situaţie.

– Nici eu n-am ştiut asta, am spus.

Voiam să spun mai multe şi să înfiripez o conversaţie, dar neliniştea mea ajunsese de proporţii excesive.

– Tu să taci, s-a răstit ea la mine pe un ton plin de mînie. Tu nu exişti. Eşti o fantomă. Dispari! Dispari!

Sîsîiala ei era chiar amuzantă şi mi-a abătut atenţia de la teama obsesivă care mă stăpînea. Am scuturat-o de umeri. Ea a ţipat, nu atît de durere, cît de surprindere sau enervare.

– Nu sînt o fantomă, i-am spus. Am făcut această călătorie pentru că ne-am unit energia.

Carol Tiggs era vestită printre noi pentru rapiditatea cu care se adapta la orice situaţie. Într-o clipită a fost convinsă de realitatea situaţiei dificile în care ne aflam şi a început să-şi caute hainele în semiîntunericul din cameră. Eram uimit de faptul că nu-i era teamă. Se agita, cugetînd cu glas tare unde ar fi putut să-şi pună hainele, în cazul că, într-adevăr, se culcase de cu seară în această cameră.

– Vezi vreun scaun pe undeva? m-a întrebat.

Am întrezărit într-o parte a încăperii un morman format din trei saci, care putea să fi servit drept masă sau laviţă. Carol s-a dat jos din pat, s-a apropiat de morman şi a găsit atît hainele ei, cît şi pe ale mele, împăturite cu grijă, în felul în care obişnuia ea să-şi aranjeze îmbrăcămintea. Mi-a dat hainele mele; erau, într-adevăr, ale mele, dar nu cele pe care le purtasem cu cîteva minute în urmă, în camera lui Carol de la Hotel Regis.

– Nu sînt hainele mele, a sîsîit ea. Şi totuşi, sînt ale mele. Ce ciudat!

Ne-am îmbrăcat în tăcere. Voiam să-i spun că simţeam că plezneşc de nelinişte. Voiam, totodată, să fac unele comentarii referitor la viteza cu care se desfăşurase călătoria noastră, dar – în timpul cît durase să-mi pun hainele – noţiunea călătoriei noastre devenise ceva foarte vag. Îmi aminteam cu greu unde ne aflaserăm înainte de a ne trezi în camera aceea. Era ca şi cînd aş fi visat doar camera de hotel. Am făcut un efort suprem să-mi aduc aminte, să dau la o parte incertitudinea care începuse să mă învăluie. Am reuşit să risipesc ceaţa nesiguranţei, dar sforţarea mi-a epuizat întreaga energie. La sfîrşit, gîfîiam şi eram transpirat tot.

– Ceva era cît p-aci, cît p-aci să mă dea gata, a spus Carol. M-am uitat la ea. La fel ca mine, era şi ea transpirată toată. Era cît pe ce să te dea gata şi pe tine. Ce crezi că poate fi asta?

– Poziţia punctului de asamblare, am spus eu cu absolută convingere.

Nu era de aceeaşi părere.

– Sînt făpturile anorganice, venite să ia ce li se cuvine, a spus ea, cutremurîndu-se. Nagualul m-a avertizat că va fi groaznic, dar nu mi-am imaginat ceva atît de înfiorător.

Eram total de acord cu ea; ne aflam într-o încurcătură îngrozitoare, şi totuşi nu puteam să-mi fac idee în ce consta oroarea situaţiei. Carol şi cu mine nu eram nişte novici; văzuserăm şi făcuserăm tot felul de lucruri, unele dintre ele de-a dreptul înfiorătoare. Dar în camera aceea din vis era ceva care mă înspăimînta dincolo de imaginabil.

– Visăm, nu-i aşa? a întrebat Carol.

Am asigurat-o, fără să ezit, că, într-adevăr, visam, deşi eu însumi aş fi dat orice să-l am pe don Juan alături, ca să mă asigure de acelaşi lucru.

– De ce mi-e atît de teamă? m-a întrebat ea, ca şi cînd eu aş fi fost capabil să explic asta în mod raţional.

Dar înainte ca eu să pot formula măcar o idee referitor la asta, Carol şi-a răspuns singură la întrebare. A spus că ceea ce o

înspăimînta era realizarea, la nivel corporal, că percepția este un proces atotcuprinzător, atunci cînd punctul de asamblare a fost imobilizat într-o anume poziție. Mi-a reamintit că don Juan ne spusese că puterea pe care o are lumea cotidiană asupra noastră este rezultatul faptului că punctul nostru de asamblare este nemișcat în poziția sa obișnuită. Această imobilitate este ceea ce face ca percepția noastră asupra lumii să domine toate aspectele vieții noastre și pe noi înșine, astfel încît nu ne putem debarasa de ea. Carol mi-a mai reamintit și un alt lucru pe care ni-l spusese nagualul: că dacă vrem să ne eliberăm de această forță dominantă, tot ce avem de făcut este să risipim ceața, adică, să ne deplasăm punctul de asamblare prin intenționarea deplasării sale.

Nu înțelesesem cu adevărat sensul spuselor lui don Juan pînă în momentul în care a trebuit să-mi aduc punctul de asamblare într-o altă poziție pentru a risipi ceața lumii, care începuse să mă învăluie.

Fără să mai spunem un cuvînt, Carol și cu mine ne-am dus la fereastră și am privit afară. Ne aflam undeva la țară. În lumina lunii se puteau vedea contururile întunecate ale unor case scunde. După toate indiciile ne aflam în odaia de unelte sau provizii a unei ferme sau conac.

– Îți amintești să fi mers la culcare în această cameră? m-a întrebat Carol.

– Aproape că da, am zis eu cu convingere.

I-am spus că trebuia să mă lupt pentru a-mi putea păstra în minte imaginea camerei ei de hotel, ca punct de referință.

– Și eu la fel, a șoptit ea înfricoșată. Știu că, dacă lăsăm această amintire să dispară, ne-am dus pe copcă.

Apoi m-a întrebat dacă doream să ieșim din cocioaba aceea și să ne aventurăm afară. Nu doream acest lucru. Neliniștea mea

era atît de puternică, încît nu am putut să rostesc asta în vorbe. Am putut doar să-i fac semn din cap.

– Ai foarte multă dreptate să nu vrei să ieși afară, a spus ea. Am sentimentul că, dacă părăsim această bojdeucă, nu ne vom mai putea întoarce niciodată de unde am venit.

Am vrut să deschid ușa și doar să mă uit afară, dar ea m-a oprit.

– Nu face asta, a zis. Ai putea să lași lumea exterioară să intre aici.

Gîndul care mi-a trecut în clipa aceea prin minte a fost că fuseserăm așezați în interiorul unei colivii fragile. Orice, chiar deschiderea ușii, putea să distrugă echilibrul precar al coliviei. În momentul în care am gîndit asta, amîndoi am simțit același impuls. Ne-am scos hainele cu o viteză de parcă viața noastră depindea de asta. Apoi am sărit în patul cel înalt fără să ne folosim de cei doi saci așezați în chip de trepte. Dar imediat am și sărit înapoi, afară din el.

Era evident că amîndoi realizaserăm instantaneu același lucru. Carol mi-a confirmat această presupunere, spunînd:

– Orice lucru aparținînd acestei lumi și pe care-l folosim nu face decît să ne slăbească puterile. Cînd stau aici dezbrăcată, departe de pat și de fereastră, nu am nici o dificultate în a-mi aminti de unde am venit. Dar dacă mă culc în pat sau îmi pun hainele astea ori mă uit pe fereastră, sînt terminată.

Am stat un timp îndelungat în mijlocul încăperii, ghemuiți unul într-altul. În mintea mea a început să se înfiripe o stranie suspiciune.

– Cum ne vom putea întoarce în lumea noastră? am întrebat, așteptîndu-mă ca ea să știe acest lucru.

– Reintrarea în lumea noastră se face automat, dacă nu lăsăm să se instaureze ceața, a spus ea cu aerul de supremă autoritate, care era caracteristica ei distinctivă.

A avut dreptate. Ne-am trezit, amîndoi odată, în patul din camera ei de hotel. Era atît de evident că reveniserăm în lumea vieții noastre cotidiene, încît nu am pus nici un fel de întrebări și nu am comentat veridicitatea faptului. Lumina soarelui era aproape orbitoare.

– Cum ne-am întors? a întrebat Carol. Sau, mai curînd, cînd ne-am întors?

Nu aveam nici o idee ce să spun sau ce să cred. Eram prea stupefiat să fac speculații, ceea ce ar fi fost singurul lucru pe care l-aș fi putut face.

– Crezi că tocmai ne-am întors? a insistat Carol. Sau poate am dormit aici toată noaptea. Privește! Sîntem dezbrăcați. Cînd ne-am scos hainele?

– Le-am scos acolo, în cealaltă lume, am spus eu și am fost surprins de sunetul propriei mele voci.

Răspunsul meu a părut s-o pună pe Carol în încurcătură. S-a uitat nedumerită la mine și apoi la propriul trup gol. Am stat acolo, așa, fără să ne mișcăm, timp îndelungat. Ambii păream să fim lipsiți de orice putere de voință. Pe urmă însă, brusc, am avut instantaneu același gînd. Ne-am îmbrăcat în mare viteză, am ieșit în fugă din cameră, am coborît pe scări cele două etaje, am traversat strada și ne-am năpustit în hotelul lui don Juan.

Gîfîind inexplicabil de tare – întrucît, de fapt, nu făcuserăm un efort fizic atît de mare – i-am relatat acestuia, luîndu-ne vorba din gură, ceea ce făcuserăm. El ne-a confirmat bănuielile.

– Ceea ce ați făcut voi doi este aproape cel mai periculos lucru pe care și-l poate imagina cineva, a spus el.

S-a adresat apoi lui Carol, spunîndu-i că acțiunea noastră fusese deopotrivă un succes total și un fiasco. Reușiserăm să ne transferăm conștiința din lumea cotidiană în corpurile noastre energetice, efectuînd astfel călătoria în toată materialitatea noastră, dar nu reușiserăm să ne sustragem influenței făpturilor anorganice. A afirmat că, de obicei, visătorii trăiesc întreaga experiență ca pe o succesiune lentă de etape de tranziție și că trebuie să-și exprime cu glas tare intenția de a folosi conștiința ca element facilitant. În cazul nostru însă, toate aceste etape au fost anulate. Din cauza intervenției făpturilor anorganice, noi doi fuseserăm de-a dreptul azvîrliți cu o viteză înspăimîntătoare într-o lume îngrozitor de periculoasă.

– Nu energia voastră combinată a fost cea care a făcut posibilă călătoria aceasta, a continuat el, ci altceva. Ceva ce a ales și hainele potrivite pentru voi.

– Vrei să spui că hainele și patul, și încăperea aceea au existat numai pentru că totul a fost organizat de făpturile anorganice? a întrebat Carol.

– Fără doar și poate, a răspuns don Juan. În mod obișnuit, visătorii sînt doar spectatori. Dar așa cum s-a desfășurat călătoria voastră, voi doi ați căpătat locuri chiar în primul rînd de lîngă scenă și ați trăit damnațiunea vrăjitorilor din vechime. Ceea ce vi s-a întîmplat vouă este exact ceea ce li s-a întîmplat lor. Făpturile anorganice i-au dus în lumi de unde nu s-au mai putut întoarce. Trebuia să-mi fi dat seama – dar nici nu mi-a trecut prin gînd așa ceva – că făpturile anorganice vor prelua comanda și vor încerca să vă întindă și vouă aceeași cursă.

– Vrei să spui că voiau să ne țină pentru totdeauna acolo? a întrebat Carol.

– Dacă ieșeați din cocioaba aceea, acum ați fi rătăcit fără speranță prin acea lume, a spus don Juan.

Ne-a explicat că, deoarece intrasem în acea lume cu toate caracteristicile noastre fizice, fixarea punctelor noastre de asamblare în poziţia aleasă în prealabil de făpturile anorganice exercita o asemenea dominaţie, încît a creat un fel de ceaţă care a şters orice amintire a lumii din care veniserăm. A adăugat că, la fel ca în cazul vrăjitorilor din vechime, consecinţa naturală a unei astfel de imobilizări este faptul că punctul de asamblare al visătorilor nu se poate reîntoarce în poziţia sa obişnuită.

– Gîndiţi-vă numai, ne-a incitat el. Probabil că asta este ce ni se întîmplă tuturor în lumea vieţii noastre de zi cu zi. Sîntem aici, iar fixarea punctului nostru de asamblare ne domină atît de tare, încît ne-a făcut să uităm de unde venim şi care a fost motivul pentru care am venit aici.

Don Juan nu a mai vrut să vorbească despre călătoria noastră. Am avut sentimentul că se ferea să ne provoace alte nelinişti şi temeri. Ne-a scos în oraş să luăm o întîrziată masă de prînz. Cînd am ajuns la restaurant – aflat două cvartale mai jos pe bulevardul Francisco Madero —se făcuse ora şase după-amiază. Eu şi Carol dormiserăm – dacă asta era ceea ce am făcut – aproximativ optsprezece ore.

Numai lui don Juan îi era foame. Carol a remarcat, cu o undă de iritare, că acesta mînca precum un porc. La auzul rîsului lui don Juan, multe capete s-au întors în direcţia noastră.

Era o seară caldă. Cerul era senin. Aşezaţi pe o bancă din Paseo Alameda ne simţeam mîngîiaţi de o briză uşoară.

– Există o întrebare care nu-mi dă pace, i s-a adresat Carol lui don Juan. Nu am folosit conştiinţa ca mijloc pentru a ne deplasa, aşa-i?

– Este adevărat, a spus don Juan şi a oftat adînc. Misiunea era de a vă furişa fără ca făpturile anorganice să prindă de veste şi nu de a fi conduşi de ele.

– Ce se va întîmpla acum? a întrebat ea.

– Vă veţi amîna stalkingul stalkerilor pînă veţi fi mai puternici, a spus el. Sau poate că nu veţi realiza niciodată asta. Nu are o prea mare importanţă; dacă nu se poate acţiona într-o direcţie, se va putea în alta. Vrăjitoria este strădanie continuă.

Ne-a explicat din nou, ca şi cum ar fi vrut să fixeze definitiv explicaţiile sale în minţile noastre, că pentru a folosi conştiinţa ca pe un instrument al mediului, visătorii trebuie, mai întîi, să facă o călătorie în lumea făpturilor anorganice. Apoi trebuie să se folosească de această călătorie ca de o trambulină şi, posedînd energia întunecată necesară, trebuie să intenţioneze să fie azvîrliţi, prin intermediul conştiinţei, în altă lume.

– Eşecul călătoriei voastre s-a datorat faptului că nu aţi avut timp să vă folosiţi conştiinţa ca element al deplasării, a continuat el. Înainte chiar de a ajunge în lumea făpturilor anorganice, voi doi vă şi aflaţi în altă lume.

– Ce ne recomanzi să facem acum? l-a întrebat Carol.

– Vă recomand să vă vedeţi cît mai rar cu putinţă, a spus el. Sînt sigur că făpturile anorganice nu vor rata şansa de a vă înhăţa pe amîndoi, mai ales dacă vă uniţi forţele.

Astfel că eu şi Carol Tiggs ne-am ţinut în mod premeditat departe unul de altul de atunci încolo. Perspectiva că am fi putut, din neatenţie, să provocăm o altă călătorie similară, reprezenta un risc prea mare pentru noi. Don Juan a susţinut decizia noastră, repetîndu-ne mereu şi mereu că amîndoi, la un loc, aveam destulă energie pentru a tenta făpturile anorganice să încerce să ne ademenească din nou.

Don Juan mi-a readus exerciţiile de visat în sfera preocupării de a *vedea* energie în stări generatoare de energie asemănătoare visului. În decursul timpului, am *văzut* tot ce se înfăţişa în faţa mea. În felul acesta, am ajuns într-o situaţie foarte stranie: am

devenit incapabil să relatez pe înţeles ceea ce *văzusem*. Senzaţia mea era că atinsesem stări de percepţie pentru care nu existau cuvinte.

Don Juan a explicat viziunile mele incomprehensibile şi indescriptibile prin faptul că corpul meu energetic folosea conştiinţa ca element, nu pentru a călători, pentru că nu aveam suficientă energie, ci pentru a pătrunde în cîmpurile energetice ale materiei neînsufleţite sau ale fiinţelor vii.

11. ARENDAŞUL

Pentru mine nu au mai urmat exerciţii de visat în maniera în care mă obişnuisem. Cu următoarea ocazie cînd l-am văzut, don Juan m-a repartizat sub îndrumarea a două femei din grupul său: Florinda şi Zuleica, cele mai apropiate adepte ale sale. Învăţăturile lor nu se refereau deloc la porţile visatului, ci la diferitele modalităţi de utilizare a corpului energetic, iar lecţiile nu au durat suficient ca să aibă vreo influenţă aupra mea. Mi-au lăsat impresia că le interesa mai mult să mă verifice decît să mă înveţe ceva.

– Nu mai am ce să te învăţ despre visat, a spus don Juan cînd l-am chestionat asupra acestei situaţii. Timpul petrecut de mine pe pămînt s-a încheiat. Dar Florinda rămîne. Ea este cea care vă va îndruma, nu numai pe tine, ci şi pe toţi ceilalţi ucenici ai mei.

– Va continua antrenamentele mele de visat?

– Nu ştiu asta şi nici ea nu ştie. Totul depinde de spirit. Adevăratul conducător al jocului. Noi nu sîntem jucători independenţi. Sîntem doar pioni în mîinile lui. Urmînd poruncile spiritului, trebuie să-ţi spun ce este cea de a patra poartă a visatului, deşi nu te mai pot îndruma.

– Ce rost mai are să-mi stîrneşti interesul? Prefer să nu ştiu.

– Spiritul nu lasă asta la discreţia ta sau a mea. Trebuie să-ţi prezint cea de a patra poartă a visatului, fie că-mi place sau nu.

Don Juan mi-a explicat că la cea de a patra poartă a visatului corpul energetic călătoreşte către locuri concrete specifice şi că sînt trei moduri de utilizare a celei de a patra porţi: unu – pentru a călători în locuri concrete din această lume; doi – pentru a călători în locuri concrete, aflate în afara acestei lumi; şi trei – pentru a călători în locuri care există numai în intenţia altora. A spus că cel de al treilea mod este cel mai dificil şi cel mai periculos dintre cele trei şi, indiscutabil, categoria preferată de călătorii a vrăjitorilor din timpuri străvechi.

– Ce vrei să fac cu aceste cunoştinţe? am întrebat eu.

– Pentru moment, nimic. Clasează-le pînă cînd vei avea nevoie de ele.

– Vrei să spui că pot trece prin cea de a patra poartă de unul singur, fără nici un ajutor?

– Dacă poţi sau nu să faci asta depinde numai de spirit.

A abandonat brusc subiectul, dar nu mi-a lăsat senzaţia că ar trebui să încerc să ajung la cea de a patra poartă şi s-o trec de unul singur.

Apoi don Juan a fixat o ultimă întîlnire cu mine pentru a-mi oferi, spunea el, un fel de lecţie finală, care să însumeze concluziile şi sfaturile sale la încheierea antrenamentelor mele de visat. Mi-a spus să vin în orăşelul din sudul Mexicului, unde locuia împreună cu ceilalţi vrăjitori din grupul său.

Am ajuns acolo după-amiaza tîrziu. Am stat cu don Juan în curtea interioară a casei sale, în nişte fotolii incomode de răchită împletită, căptuşite cu perne groase, supradimensionate. Don Juan a rîs şi mi-a făcut cu ochiul. Fotoliile erau un dar primit din partea uneia dintre membrele grupului său, aşa că, pur şi simplu, trebuia să stăm pe ele ca şi cum nu ne-ar fi incomodat nimic. Mai ales pe el. Fuseseră cumpărate pentru el în Phoenix, Arizona, şi aduse cu mare dificultate în Mexic.

Don Juan m-a rugat să-i citesc o poezie de Dylan Thomas, care, spunea el, era deosebit de încărcată de semnificaţii pentru mine în acel moment.

Doream fierbinte să mă îndepărtez
De minciuna ce sfîrîie pîrjolită
Şi de vaietul continuu al vechilor spaime
Ce creşte tot mai teribil pe măsură ce ziua
Trece peste deal să se cufunde în marea adîncă...

Doresc fierbinte să mă îndepărtez, dar mi-e teamă;
O fărîmă de viaţă, neconsumată încă, ar putea sări-n scînteie
Din vechea minciună ce arde-n ţărînă
Şi, explodînd în aer, să mă lase pe jumătate orb.

Don Juan s-a ridicat şi a spus că se duce să facă o plimbare în piaţa din centrul orăşelului. M-a invitat să merg cu el. Am presupus imediat că poezia îi produsese o reacţie negativă şi simţea nevoia să o risipească.

Pe drumul către piaţă nici unul din noi nu a scos un cuvînt. Am făcut de vreo două ori înconjurul pieţei, tot fără nici o vorbă. Se aflau acolo destul de mulţi oameni, înghesuindu-se în jurul magazinelor de pe străzile ce încadrau parcul pe laturile de est şi de nord. Toate străzile din jurul pieţei aveau pavaje pline de neregularităţi. Casele erau masive, clădiri cu un singur nivel, construite din cărămizi de argilă albă, cu acoperişuri de olane, pereţi văruiţi şi uşi vopsite în albastru sau cafeniu. Pe o stradă laterală, la un cvartal distanţă de piaţă, se profilau ameninţător, pe deasupra acoperişului singurului hotel din oraş, zidurile înalte

ale uriașei biserici coloniale ce semăna cu o moschee musulmană. Pe latura de sud erau două restaurante, care coexistau în mod inexplicabil unul lîngă altul și făceau afaceri bune, servind, practic, același meniu la aceleași prețuri.

Am rupt tăcerea și l-am întrebat pe don Juan dacă și lui i se părea ciudat că între cele două restaurante nu era nici o diferență.

– Orice este posibil în acest oraș, a răspuns el.

Felul în care a spus-o însă m-a neliniștit.

– De ce ești atît de nervos? m-a întrebat el cu o expresie serioasă. Știi ceva și nu-mi spui?

– De ce sînt nervos? Bună glumă. Sînt totdeauna nervos cînd mă aflu în preajma ta, don Juan. Cîteodată, mult mai mult decît ceilalți.

A părut că face un efort serios să nu izbucnească în rîs.

– Naguali nu sînt tocmai cele mai plăcute ființe de pe fața pămîntului, a spus el pe un ton de scuză. Am învățat asta din proprie experiență, fiind pus în situația de a avea de a face cu profesorul meu, teribilul nagual Julian. Simpla lui prezență mă speria de moarte. Iar cînd își îndrepta atenția asupra mea, aveam întotdeauna senzația că viața mea nu făcea nici cît o ceapă degerată.

– Este incontestabil, don Juan, că tu ai același efect asupra mea.

A rîs din toată inima.

– Nu, nu. Categoric, exagerezi. În comparație cu el, eu sînt un înger.

– Poate că ești un înger în comparație, numai că nagualul Julian nu este aici, pentru a te putea compara cu el.

A rîs o clipă, apoi a devenit din nou serios.

– Nu știu de ce, dar este clar că sînt cuprins de spaimă, am explicat eu.

– Crezi că ai vreun motiv să fii cuprins de spaimă? a întrebat el și s-a oprit din mers pentru a mă privi în față.

Tonul său și sprîncenele ridicate mi-au creat impresia că mă suspecta că știu ceva ce nu-i dezvăluiam. Era evident că așteaptă o destăinuire din partea mea.

– Insistența ta mă pune pe gînduri, am spus eu. Ești sigur că nu tu ești cel care are un as ascuns în mînecă?

– Am, într-adevăr, un as în mînecă, a admis el și a zîmbit. Dar nu asta este problema. Problema este că aici, în acest oraș, există ceva ce te așteaptă pe tine. Iar tu nu prea știi exact ce este sau știi ce este, dar nu îndrăznești să-mi spui, ori chiar nu știi nimic despre asta.

– Ce mă așteaptă pe mine aici?

În loc să-mi răspundă, don Juan și-a reluat brusc mersul și am continuat să ne plimbăm în jurul pieței în deplină tăcere. Am înconjurat-o de mai multe ori, căutînd un loc unde să ne așezăm. La un moment dat, cîteva tinere, care stăteau pe o bancă, s-au ridicat și au plecat.

– De ani de zile îți tot vorbesc despre practicile aberante ale vrăjitorilor din Mexicul antic, a spus don Juan, așezîndu-se pe bancă și făcîndu-mi semn să mă așez lîngă el.

Cu rîvna cuiva care nu mai vorbise nicicînd despre asta, mi-a relatat din nou ceea ce-mi spusese de nenumărate ori, că acei vrăjitori, mînați de interese extrem de egoiste își concentraseră toate eforturile în acțiunea de perfecționare a practicilor care i-au îndepărtat tot mai tare de cumpătare și de echilibrul psihic și că, în cele din urmă, au fost exterminați atunci cînd structurile complicate de credințe și practici, pe care le alcătuiseră, au devenit atît de împovărătoare, încît nu le-au mai putut susține.

– Vrăjitorii din timpuri străvechi au trăit și au proliferat în această zonă, bineînțeles, a spus el, urmărindu-mi reacțiile. Aici, pe locul acestui oraș. Orașul actual a fost construit pe fundațiile

unuia dintre orașele lor. Aici, în această zonă, și-au desfășurat ei întreaga activitate.

– Ești sigur de asta, don Juan?

– Da. Și la fel vei fi și tu, foarte curînd.

Neliniștea mea crescîndă mă forța să fac ceva ce detestam: să mă concentrez asupra mea. Don Juan, sesizînd încurcătura mea, m-a incitat în continuare.

– Foarte curînd vom ști dacă semeni într-adevăr cu vrăjitorii din vechime sau cu vrăjitorii contemporani, a spus el.

– Mă scoți din minți cu toată vorbăria asta ciudată și rău-prevestitoare, am protestat eu.

Cei treisprezece ani petrecuți alături de don Juan mă pregătiseră, mai presus de toate, în sensul de a concepe panica drept ceva ce era în permanență foarte aproape, gata să se declanșeze.

Don Juan părea să șovăie. Am observat privirile furișe pe care le arunca în direcția bisericii. Era chiar neatent. Cînd i-am vorbit, nu a auzit ce i-am spus. Am fost nevoit să repet întrebarea.

– Aștepți pe cineva?

– Da, aștept, a spus el. Firește că aștept pe cineva. Încercam doar să simt pulsul împrejurimilor. M-ai surprins în acțiunea de sondare a zonei cu ajutorul corpului meu energetic.

– Și ce ai simțit, don Juan?

– Corpul meu energetic simte că toate sînt la locul lor. Piesa se joacă în seara asta. Tu ești principalul protagonist. Eu sînt un actor de compoziție, cu un rol mic, dar însemnat. Ies din scenă în primul act.

– Despre ce tot vorbești, pentru numele lui Dumnezeu?

Nu mi-a răspuns. A zîmbit doar cu subînțeles.

– Pregătesc terenul, a spus. Îți fac încălzirea – ca să zicem așa – insistînd asupra ideii că vrăjitorii din timpurile moderne au

primit o lecție dură. Și-au dat seama că numai dacă rămîn total detașați pot avea energia de a fi liberi. Detașarea lor este de un tip special, născută nu din frică sau indolență, ci din convingere.

Don Juan s-a oprit, s-a ridicat și și-a întins brațele în față, lateral și, apoi, către spate.

– Fă și tu la fel, m-a sfătuit. Îți relaxează corpul, iar tu trebuie să fii foarte relaxat pentru a face față la ceea ce te așteaptă diseară. A zîmbit larg. Diseară te așteaptă fie totala detașare, fie completa subjugare de către propriile plăceri și slăbiciuni. Este o opțiune pe care trebuie să o facă orice nagual din branșa mea. S-a așezat din nou și a răsuflat adînc. Părea că ceea ce-mi spusese îi epuizase întreaga energie. Cred că înțeleg ce înseamnă detașarea și subjugarea, a continuat el, pentru că am avut privilegiul de a cunoaște doi naguali: pe binefăcătorul meu, nagualul Julian, și pe binefăcătorul acestuia, nagualul Elias. Am observat ce-i deosebea. Nagualul Elias era într-atît de detașat, încît avea capacitatea să renunțe la un dar de putere. Nagualul Julian era și el detașat, dar nu îndeajuns pentru a putea renunța la un asemenea dar.

– Judecînd după cum vorbești, am spus eu, aș zice că ai de gînd să mă supui unui test oarecare diseară. Așa este?

– Eu nu am puterea să te supun la nici un fel de teste, dar spiritul are această putere, a spus el cu un surîs și a adăugat: eu sînt doar un intermediar al său.

– Ce intenționează spiritul să-mi facă, don Juan?

– Tot ce-ți pot spune este că diseară vei avea o lecție de visat, așa cum au fost precedentele din acest domeniu, dar lecția nu va fi predată de mine. Altcineva îți va fi profesor și te va îndruma diseară.

– Cine va fi profesorul și îndrumătorul meu?

– Un musafir a cărui prezență poate fi pentru tine o groaznică surpriză sau poate să nu te surprindă deloc.

– Şi care este tema lecţiei de visat pe care o voi avea?

– Este cea de a patra poartă a visatului. Lecţia este compusă din două părţi. Prima parte ţi-o voi explica eu imediat. Cea de a doua parte nu-ţi poate fi explicată de nimeni, pentru că este ceva ce ţine numai de tine. Toţi nagualii din branşa mea au beneficiat de această lecţie în două părţi, dar niciuna dintre aceste lecţii nu s-a asemănat cu celelalte; fiecare a fost astfel structurată, încît să corespundă trăsăturilor de caracter ale fiecărui nagual.

– Explicaţiile tale nu mă ajută defel, don Juan. Devin din ce în ce mai nervos.

Am rămas tăcuţi un răstimp îndelungat. Eram tulburat şi nu aveam astîmpăr. Nu ştiam ce să mai spun, fără să devin cicălitor.

– După cum ştii, pentru vrăjitorii contemporani perceperea directă a energiei este o realizare ce se obţine prin efortul personal al fiecăruia, a spus don Juan. Nu manevrăm punctul de asamblare prin auto disciplină. Pentru vrăjitorii din vechime, deplasarea punctului de asamblare era consecinţa situaţiei de supunere în care se plasau faţă de alţii, faţă de profesorii lor, care realizau aceste deplasări prin operaţiuni misterioase şi le ofereau discipolilor lor ca daruri de putere. Cineva cu mai multă energie decît noi ne poate face orice, a continuat el. De exemplu, nagualul Julian ar fi putut să mă transforme în orice ar fi dorit el, într-un demon sau într-un sfînt. Dar era un nagual impecabil şi m-a lăsat să fiu eu însumi. Vrăjitorii din vechime nu erau atît de impecabili şi, prin strădania lor permanentă de a-şi asigura controlul asupra altora, au reuşit să instaureze o atmosferă de întuneric şi teroare, care s-a transmis de-a lungul timpului de la profesor la discipol. S-a ridicat şi şi-a rotit privirea asupra împrejurimilor. După cum vezi, nu este mare lucru de capul oraşului ăstuia, a spus în continuare, dar el exercită o fascinaţie unică pentru luptătorii din branşa mea. Aici se află sursa a ceea ce sîntem şi sursa a ceea ce nu vrem să fim. Deoarece mie mi-a sosit sorocul, trebuie să-ţi transmit unele idei, să-ţi relatez unele întîmplări, să te pun în legătură cu unele fiinţe, chiar aici, în acest oraş, exact aşa cum a făcut cu mine binefăcătorul meu.

Don Juan a spus că repetă ceva ce-mi era deja cunoscut, că ceea ce era el şi tot ce ştia reprezentau moştenirea lăsată de profesorul său, nagualul Julian. Acesta, la rîndul său, moştenise totul de la profesorul său, nagualul Elias. Şi aşa mai departe, nagualul Elias, de la nagualul Rosendo; acesta, de la nagualul Lujan; nagualul Lujan, de la nagualul Santisteban; iar nagualul Santisteban, de la nagualul Sebastian.

Mi-a spus din nou, pe un ton foarte oficial, ceva ce-mi explicase de mai multe ori în trecut, că înaintea nagualului Sebastian existaseră opt alţi naguali, dar că aceştia fuseseră total diferiţi de cei care au urmat. Avuseseră o cu totul altă atitudine faţă de vrăjitorie, o cu totul altă concepţie asupra ei, deşi făceau totuşi parte din aceeaşi linie de descendenţă cu cei din branşa sa.

– Acum, trebuie să-ţi aminteşti şi să-mi repeţi tot ce ţi-am spus despre nagualul Sebastian, mi-a cerut el.

Solicitarea sa mi s-a părut ciudată, dar am repetat tot ceea ce-mi fusese spus fie de el, fie de cei din grupul său referitor la nagualul Sebastian şi legendarul bătrîn vrăjitor, cel care sfidează moartea, cunoscut sub apelativul de arendaş.

– Ştii că cel care sfidează moartea ne face daruri de putere la fiecare nouă generaţie, a spus don Juan. Iar natura specifică a acestor daruri este ceea ce a schimbat cursul evoluţiei branşei noastre.

Mi-a explicat că arendaşul, fiind un vrăjitor din vechea şcoală, învăţase de la profesorii săi toate subtilităţile referitoare la deplasarea punctului de asamblare. Întrucît avea la activ, probabil, mii de ani de viaţă şi conştiinţă străină nouă – timp din belşug pentru a se perfecţiona – ştia cum se pot obţine şi menţine

sute, dacă nu chiar mii, de poziţii ale punctului de asamblare. Darurile lui erau deopotrivă ca nişte diagrame reprezentînd deplasarea punctului de asamblare în poziţii specifice şi ca nişte ghiduri conţinînd instrucţiuni asupra modului în care punctul poate fi imobilizat în oricare dintre aceste poziţii, astfel putîndu-se realiza coeziunea.

Don Juan era în cea mai bună formă de povestitor. Nu-l mai văzusem niciodată relatînd ceva cu atîta dramatism. Dacă nu l-aş fi cunoscut bine, aş fi putut jura că vocea sa avea inflexiunile joase şi încărcate de nelinişte ale cuiva stăpînit de teamă sau griji. Gesturile sale îmi creau impresia unui actor talentat care interpretează la perfecţie o stare de nervozitate şi adîncă preocupare.

El s-a uitat cu atenţie la mine şi, pe tonul şi în maniera cuiva care făcea o dezvăluire dureroasă, a spus că, de exemplu, nagualul Lujan primise din partea arendaşului un dar de cincizeci de poziţii. Dădea din cap sacadat, ca şi cînd m-ar fi îndemnat, fără vorbe, să reflectez la ceea ce tocmai îmi spusese. N-am zis nimic.

– Cincizeci de poziţii! a exclamat el cu uimire. Pentru un dar, una sau, cel mult, două poziţii ar fi fost mai mult decît suficient. A ridicat din umeri în semn de consternare. Mi s-a spus că arendaşul îl plăcea pe nagualul Lujan foarte mult, a continuat el. Au legat o prietenie atît de strînsă, încît erau, practic, nedespărţiţi. Se spune că nagualul Lujan şi arendaşul obişnuiau să intre tacticos în biserica de colo în fiecare dimineaţă, pentru a asista la slujba de dimineaţă.

– Chiar aici, în acest oraş? am întrebat eu, total surprins.

– Chiar aici, a răspuns el. Este posibil ca ei să fi şezut chiar în acest loc, pe o altă bancă, cu mai bine de o sută de ani.

– Nagualul Lujan şi arendaşul s-au plimbat într-adevăr prin această piaţă? am întrebat eu din nou, incapabil să-mi stăpînesc uimirea.

– Cu siguranţă! a exclamat el. Te-am adus aici în seara asta pentru că poezia pe care mi-ai citit-o mi-a sugerat că este timpul să-l cunoşti pe arendaş.

Am fost cuprins instantaneu de panică, de parcă aş fi fost trăznit. Pentru un moment a trebuit să respir pe gură.

– Am tot discutat despre extraordinarele realizări ale vrăjitorilor din vremuri străvechi, a spus don Juan în continuare. Dar este dificil atunci cînd trebuie să vorbeşti numai în termeni abstracţi, fără a avea posibilitatea unei cunoaşteri directe. Pot să-ţi repet pînă-n ziua de apoi ceva ce este clar ca lumina zilei pentru mine, dar imposibil de înţeles ori de crezut pentru tine, pentru că îţi lipseşte cunoaşterea practică a respectivei noţiuni.

S-a ridicat şi m-a privit din creştet pînă-n tălpi.

– Hai să mergem la biserică, mi-a spus. Arendaşului îi sînt dragi biserica şi împrejurimile ei. Sînt sigur că acum este momentul să mergem acolo.

De foarte puţine ori pe tot parcursul relaţiei mele cu don Juan am simţit o asemenea aprehensiune. Eram ca paralizat. Cînd m-am ridicat, tremuram din tot corpul. Stomacul îmi era un ghem de nervi. Totuşi, l-am urmat pe don Juan, fără o vorbă, cînd s-a îndreptat spre biserică. Mă împleticeam şi mi se tăiau genunchii la fiecare pas. După ce am străbătut scurta distanţă din piaţă pînă la treptele de calcar ale pridvorului bisericii, era cît pe ce să leşin. Don Juan m-a luat de după umeri ca să mă sprijine.

– Iată-l acolo pe arendaş, a spus el pe un ton atît de normal de parcă tocmai văzuse un vechi prieten.

Am privit în direcţia în care se uita şi am văzut un grup de cinci femei şi trei bărbaţi în capătul opus al pridvorului. Privirea

mea rapidă și speriată nu a înregistrat nimic neobișnuit în legătură cu oamenii aceia. Nu am putut nici măcar să-mi dau seama dacă intrau în biserică sau ieșeau din ea. Am observat totuși că păreau să se fi întîlnit întîmplător și nu erau împreună.

Pînă cînd don Juan și cu mine am ajuns la ușița scundă, tăiată în masivul portal de lemn, trei dintre femei intraseră în biserică. Cei trei bărbați și celelalte două femei tocmai plecau. Am avut un moment de zăpăceală și m-am uitat la don Juan pentru instrucțiuni. Mi-a indicat, cu o mișcare din cap, recipientul cu apă sfințită.

– Trebuie să respectăm rînduiala și să ne facem semnul crucii, mi-a șoptit.

– Unde este arendașul? am întrebat eu, tot în șoaptă.

Don Juan și-a înmuiat vîrfurile degetelor în recipient și s-a închinat. Cu un gest hotărît din cap, m-a îndemnat să fac la fel.

– Arendașul era unul dintre cei trei bărbați care au plecat? am șoptit eu aproape direct în urechea lui.

– Nu, a răspuns el în șoaptă. Arendașul este una din femeile care au rămas aici. Cea din ultimul rînd de bănci.

În clipa aceea, o femeie din ultimul rînd și-a întors capul către mine, a zîmbit și a dat din cap. Dintr-un salt, am fost la ușă și am fugit afară. Don Juan a alergat după mine. Cu o agilitate incredibilă, m-a ajuns din urmă și m-a apucat de braț.

– Unde te duci? m-a întrebat el cu fața și întregul corp contorsionate de rîs.

M-a ținut strîns de braț, în timp ce eu gîfîiam, încercînd să trag cît mai mult aer în piept. Simțeam că mă sufoc. Hohotele de rîs ale lui don Juan se succedau ca valurile oceanului. M-am smucit din strînsoarea mîinilor lui și m-am îndreptat către piață. El a venit după mine.

– Nu mi-am imaginat că vei fi atît de tulburat, a spus, zguduit de noi hohote de rîs.

– De ce nu mi-ai spus că arendașul este o femeie?

– Vrăjitorul de acolo, din biserică, este cel care sfidează moartea, a spus el solemn. Pentru un vrăjitor de talia lui, atît de versat în domeniul deplasării punctului de asamblare, a fi bărbat sau femeie este o chestiune de preferință sau de circumstanță. Aceasta este prima parte a lecției de visat pe care am spus că o vei avea. Iar cel care sfidează moartea este musafirul misterios care te va îndruma pe parcursul ei.

Se ținea de șale, inecîndu-se și tușind de atîta rîs. Rămăsesem fără grai. Apoi m-a apucat o furie subită. Nu eram furios pe don Juan sau pe mine ori pe cineva anume. Era o furie rece care mă făcea să mă simt de parcă pieptul și mușchii gîtului erau gata să-mi explodeze.

– Să mergem înapoi la biserică, am strigat cu o voce pe care nu mi-am recunoscut-o.

– Haide, haide, a spus el pe un ton liniștitor. Nu trebuie chiar să te arunci așa în foc. Gîndește-te. Reflectează. Cumpănește lucrurile. Liniștește-ți cugetul. N-ai mai fost niciodată în viață pus în fața unei asemenea încercări. Acum ai nevoie de calm. Nu pot să-ți spun ce anume să faci. Pot doar, ca orice alt nagual, să te confrunt cu provocarea, după ce-ți voi fi spus – în termeni indirecți – tot ce este oportun. Aceasta este încă una dintre manevrele utilizate de naguali: să spui tot, fără a spune lucrurilor pe nume, sau să soliciți, fără ca, efectiv, să ceri.

Voiam să terminăm cît mai repede cu tot. Dar don Juan a spus că un scurt respiro m-ar putea ajuta să-mi recapăt ce mai rămăsese din încrederea în mine. Mi s-au tăiat genunchii. Cu multă solicitudine, don Juan m-a ajutat să mă așez pe bordură și s-a așezat lîngă mine.

– Prima parte a lecției acesteia de visat se referă la faptul că masculinitatea și feminitatea nu sînt stări definitive, ci rezultatul unei acțiuni specifice de poziționare a punctului de asamblare, a

spus el. Acțiunea este, normal, o chestiune de voință și de instruire corespunzătoare. Întrucît acesta a fost un subiect foarte îndrăgit de vrăjitorii din vechime, ei sînt singurii care pot face lumină în problema respectivă.

Probabil, pentru că era singurul lucru rațional pe care-l puteam face, am început o controversă cu don Juan.

– Nu pot să accept sau să cred ceea ce-mi prezinți, i-am spus și am simțit cum mă încing la față.

– Dar ai văzut femeia, a ripostat don Juan. Crezi că toate astea nu sînt decît trucuri?

– Nu știu ce să cred.

– Ființa aceea din biserică este cu adevărat o femeie, a spus el cu vehemență. De ce trebuie să te nelinișească asta atît de mult? Faptul că ea s-a născut bărbat nu face decît să ateste ce putere au acțiunile vrăjitorilor din vechime. Acest lucru n-ar trebui să te surprindă. Ai experimentat deja în practică toate principiile vrăjitoriei.

Simțeam că plesnesc de atîta încordare. Don Juan mi-a spus, pe un ton acuzator, că vreau doar să discut în contradictoriu. Cu o răbdare forțată, dar cu nedisimulată morgă, i-am expus principiile biologice ce stau la baza caracterului masculin și feminin.

– Înțeleg toate astea, a zis el. Și ai dreptate în ceea ce spui. Cusurul tău este că încerci să conferi afirmațiilor tale o valabilitate universală.

– Dar vorbim aici despre principii de bază, am strigat eu. Acestea vor fi determinante pentru om aici sau în oricare alt loc din univers.

– Așa este, așa este, a spus el pe un ton calm. Tot ce spui tu este adevărat atîta timp cît punctul nostru de asamblare rămîne în poziția sa obișnuită. Dar, în momentul în care este deplasat dincolo de anumite limite și nu mai funcționează regulile lumii

noastre de zi cu zi, nici unul dintre principiile atît de dragi ție nu mai are valabilitatea totală pe care o susții. Greșeala pe care o faci este să uiți că cel care sfidează moartea a depășit aceste limite de mii și mii de ori. Nu trebuie să fii un geniu pentru a-ți da seama că arendașul nu mai este sub influența acelorași forțe care te guvernează pe tine acum.

I-am spus că disputa mea, dacă putea fi numită dispută, era nu cu el, ci cu acceptarea laturii practice a vrăjitoriei, care – pînă în acel moment – fusese atît de abstractă și îndepărtată, încît nu constituise niciodată o problemă reală pentru mine. Am subliniat că, în calitate de visător, aveam experiența necesară pentru a confirma că în visat este posibil orice. I-am reamintit că el însuși îmi susținuse și cultivase această convingere, împreună cu cea privind necesitatea imperioasă a unei minți sănătoase. Ceea ce-mi prezenta el acum în cazul arendașului era o nebunie, un subiect ce se preta doar pentru visat, dar nu și pentru lumea reală. I-am declarat că pentru mine ceea ce susținea el era dezgustător și de neconceput.

– Și de ce această reacție violentă? a întrebat el cu un zîmbet.

Întrebarea lui m-a luat prin surprindere. M-am simțit penibil.

– Cred că o percep ca pe un atac la însăși esența mea de om, am recunoscut.

Așa și era. Numai gîndul că femeia din biserică era bărbat îmi producea cumva greață.

Mi-a trecut deodată prin minte o idee: probabil că arendașul este un travestit. L-am chestionat imediat pe don Juan cu toată seriozitatea asupra unei asemenea posibilități. A rîs atît de tare, încît părea gata să leșine.

– Este o posibilitate care ține prea mult de cele lumești, a spus el. Poate că vechii tăi prieteni ar face așa ceva. Cei noi însă au resurse mult mai mari și sînt mai puțin obsedați de sex. Repet.

Fiinţa aceea din biserică este o femeie. Este o „ea". Şi are toate organele şi trăsăturile caracteristice unei femei. A zîmbit maliţios. Întotdeauna te-ai simţit atras de femei, nu-i aşa? Se pare că această situaţie a fost creată special pentru tine.

Amuzamentul său era atît de autentic şi de inocent, încît m-am molipsit şi eu. Am rîs amîndoi. El, cu toată impetuozitatea, iar eu, cu toată aprehensiunea.

Atunci, am luat o decizie. M-am ridicat şi am spus răspicat că nu nutream nici o dorinţă să am de-a face cu arendaşul, indiferent de forma şi aspectul său. Opţiunea mea era să mă retrag din această acţiune şi să mă întorc la casa lui don Juan, apoi acasă la mine.

Don Juan a spus că – din punctul lui de vedere – nu avea nimic împotriva deciziei mele, şi am pornit pe drumul de întoarcere către locuinţa lui. În mintea mea, gîndurile mi se succedau cu o viteză sălbatică. Procedam oare cum era mai bine? Fugeam de teamă? Desigur că imediat am explicat raţional decizia mea ca fiind corectă şi inevitabilă. La urma urmelor, pe mine nu mă interesau achiziţiile de nici un fel – mă asiguram eu pe mine însumi – iar primirea darurilor arendaşului era ca şi cînd aş fi achiziţionat o proprietate. Apoi am fost cuprins de îndoieli şi de curiozitate. Erau atîtea întrebări pe care aş fi putut să i le pun celui care sfidează moartea.

Inima a început să-mi bată atît de tare, încît îi simţeam bătăile în stomac. Bătăile s-au transformat brusc în vocea emisarului, care şi-a încălcat promisiunea de a nu se amesteca şi mi-a spus că o forţă inimaginabilă îmi accelera pulsul pentru a mă face să mă întorc la biserică; să merg către casa lui don Juan însemna să merg la moarte. M-am oprit şi i-am comunicat grabnic lui don Juan spusele emisarului.

– Este adevărat? l-am întrebat.

– Mă tem că da, a recunoscut el timid.

– De ce nu mi-ai spus asta, don Juan? Aveai de gînd să mă laşi să mor, pentru că crezi că sînt un laş? l-am întrebat eu mînios.

– Nu mureai tu aşa, cu una cu două. Corpul tău energetic are resurse inepuizabile. Şi nu mi-a trecut niciodată prin minte să te consider un laş. Îţi respect deciziile şi puţin îmi pasă care sînt motivaţiile lor. Eşti, ca şi mine, la capăt de drum. Aşa că fii un adevărat nagual. Nu te ruşina de ceea ce eşti. Dacă ai fi fost laş, cred că ai fi murit de frică demult, cu mulţi ani în urmă. Dar dacă ţi-e prea teamă să-l cunoşti pe cel care sfidează moartea, atunci mai degrabă mori decît să dai ochii cu el. Nu este nici o ruşine în asta.

– Să mergem înapoi la biserică, am spus eu cît se poate de calm.

– Ei, acum ajungem la fondul problemei! a exclamat don Juan. Dar, mai întîi, hai să ne întoarcem în parc, să ne aşezăm pe o bancă şi să examinăm cu grijă opţiunile tale. Avem timpul disponibil; de altfel, este prea devreme pentru apropiata noastră acţiune.

Ne-am dus înapoi în parc şi am găsit imediat o bancă liberă, pe care ne-am aşezat.

– Trebuie să înţelegi că numai tu însuţi poţi lua decizia de a-l întîlni sau nu pe arendaş, de a accepta sau de a refuza darurile sale de putere, a spus don Juan. Dar decizia ta trebuie să o exprimi în faţa femeii din biserică, între patru ochi, altfel nu va avea valabilitate.

Don Juan a mai spus că darurile arendaşului sînt formidabile, dar preţul plătit pentru ele este colosal, iar el, personal, nu era prea încîntat de daruri, nici de preţ.

– Înainte de a lua decizia definitivă, a spus don Juan în continuare, trebuie să cunoşti toate detaliile tranzacţiilor noastre cu acest vrăjitor.

– Prefer să nu mai aud nimic despre asta, don Juan, m-am rugat eu.

– Este de datoria ta să știi, a spus el. Cum altfel vei putea să iei o hotărîre?

– Nu crezi că dacă știu mai puține lucruri despre arendaș va fi mai bine pentru mine?

– Nu. Asta nu este o situație în care te ascunzi pînă trece pericolul. Acesta este momentul adevărului. Tot ce ai făcut și ai trăit în lumea vrăjitorilor te-a îndreptat către acest punct. Nu voiam să-ți spun, pentru că știam că ți-o va spune corpul tău energetic, dar nu există nici o modalitate prin care să scapi de această întîlnire. Nici chiar prin moarte nu poți scăpa. Înțelegi? M-a zgîlțîit de umeri. Mă înțelegi? a repetat.

Înțelegeam atît de bine, încît l-am întrebat dacă putea să mă facă să intru într-un alt registru de conștiință, pentru a-mi diminua teama și tulburarea. Forța cu care a spus nu m-a făcut să tresar.

– Trebuie să te confrunți cu cel care sfidează moartea cu calm și absolută stăpînire de sine, a adăugat el. Și nu poți face asta prin substituiri.

Don Juan a început să-mi spună liniștit iarăși tot ceea ce-mi mai spusese despre cel care sfidează moartea. În timp ce vorbea, mi-am dat seama că, în parte, confuzia mea era consecința modului în care utiliza el cuvintele. În spaniolă folosea, pentru „cel care sfidează moartea", *el desafiante de la muerte*, iar pentru „arendaș", *el inquilino*, ambele desemnînd în mod automat un bărbat. Dar, în descrierea relației dintre arendaș și naguali din branșa sa, amesteca desinențele și termenii de gen masculin și feminin, creînd o mare confuzie în mintea mea.

Spunea că arendașul trebuia să plătească pentru energia pe care el o lua de la naguali din branșa noastră, dar plata *lui* îi legase pe acești vrăjitori de el pentru generații întregi. Ca plată

pentru energia căpătată, femeia din biserică îi învăța pe naguali ce să facă exact, pentru a-și deplasa punctele de asamblare în poziții specifice, pe care *ea* însăși le alesese. Cu alte cuvinte, *ea* îi înrobea pe fiecare dintre aceștia cu un dar de putere, constînd din poziții specifice preselectate, ale punctului de asamblare, și toate implicațiile acestuia.

– Ce vrei să spui prin „toate implicațiile acestuia", don Juan?

– Mă refer la consecințele negative ale acestor daruri. Femeia din biserică nu cunoaște decît delectarea și răsfățul în plăcere. Nu există cumpătare și moderație în această femeie. De pildă, l-a învățat pe nagualul Julian cum să-și poziționeze punctul de asamblare pentru a fi la fel ca ea, o femeie. A-l învăța asta pe binefăcătorul meu, care era un hedonist incurabil, echivala cu a da băutură unui bețiv.

– Dar nu sîntem fiecare răspunzători de ceea ce facem?

– Da, într-adevăr, așa este. Totuși, unora dintre noi le este mai dificil decît altora să acționeze cu deplină responsabilitate. Să sporești această dificultate în mod deliberat, așa cum face această femeie, înseamnă să sporești în mod inutil presiunile la care sîntem supuși.

– Cum știi că femeia din biserică face asta în mod deliberat?

– Le-a făcut-o tuturor nagualilor din branșa mea. Dacă ne uităm la noi cu imparțialitate și onestitate, trebuie să recunoaștem că cel care sfidează moartea ne-a transformat – prin intermediul darurilor sale – într-o categorie de vrăjitori foarte dedați delectării și dependenți de aceasta.

Nu am putut să îi mai trec cu vederea inconsecvența în utilizarea termenilor și i-am atras atenția asupra acestui lucru.

– Trebuie să vorbești despre acest vrăjitor fie la masculin, fie la feminin, dar nu la ambele genuri, am spus eu cu severitate. Sînt și așa foarte încordat, iar această folosire arbitrară a genurilor mă face să fiu și mai agitat.

– Şi eu sînt foarte agitat, a mărturisit el. Dar adevărul este că cel care sfidează moartea este şi de genul masculin, şi de genul feminin. Niciodată nu am reuşit să am o atitudine de complezenţă faţă de schimbările de gen ale acestui vrăjitor. Am fost sigur că şi tu vei reacţiona la fel, întrucît l-ai cunoscut întîi ca bărbat.

Don Juan mi-a amintit de o întîmplare, petrecută cu ani în urmă, cînd m-a luat cu el pentru a-l întîlni pe cel care sfidează moartea şi am cunoscut un indian ciudat, nici tînăr, nici bătrîn, de o constituţie firavă. Îmi rămăsese în minte mai ales accentul său straniu şi expresia neobişnuită pe care o folosea atunci cînd povestea despre lucrurile pe care susţinea că le văzuse, *mis ojos se pasearon*, ochii mi se plimbau. De exemplu, spunea: „ochii mi se plimbau pe coifurile cuceritorilor spanioli."

Amintirea acelei întîmplări era atît de slabă, încît crezusem întotdeauna că întîlnirea durase numai cîteva minute. Don Juan îmi spusese însă mai tîrziu că petrecusem o zi întreagă în tovărăşia celui care sfidează moartea.

– Motivul pentru care am încercat, mai devreme, să aflu de la tine dacă ştii ce se petrece, a continuat don Juan, este că am crezut că atunci, cu ani în urmă, ţi-ai fixat chiar tu o întîlnire cu cel care sfidează moartea.

– Mă supraestimezi, don Juan. În cazul acesta chiar că nu am habar de nimic. Dar ce te-a făcut să crezi că ştiu ceva?

– Cel care sfidează moartea a părut să te placă foarte mult. Asta pentru mine a însemnat că el ar fi putut să-ţi fi dat un dar de putere, deşi tu nu-ţi aminteai nimic. Sau ar fi putut să stabilească această întîlnire cu el ca femeie. Am bănuit chiar că ţi-a dat instrucţiuni precise în acest sens.

Don Juan a precizat că cel care sfidează moartea, fiind categoric un sclav al ritualului, îşi întîlnea întotdeauna nagualii din domeniul său mai întîi ca bărbat – aşa cum s-a întîmplat în cazul nagualului Sebastian – iar apoi ca femeie.

– De ce numeşti darurile celui care sfidează moartea daruri de putere? Şi de ce se face aşa un secret din asta? am întrebat eu. Tu însuţi îţi poţi deplasa singur punctul de asamblare în orice poziţie doreşti, nu?

– Se numesc daruri de putere, pentru că sînt produsul ştiinţei de înaltă specializare a vrăjitorilor din vremuri străvechi, a spus el. Caracterul secret al acestor daruri rezidă în faptul că absolut nimeni de pe acest pămînt – în afară de arendaş – nu ne-ar putea oferi un eşantion din această înaltă ştiinţă. Sigur că pot să-mi deplasez punctul de asamblare în orice poziţie vreau, în interiorul sau în exteriorul formei energetice umane. Dar ceea ce nu pot eu şi numai cel care sfidează moartea poate, este să ştiu ce să fac cu corpul meu energetic în fiecare din aceste poziţii pentru a realiza o percepţie totală, coeziunea totală.

Mi-a explicat apoi că vrăjitorii din ziua de azi nu cunosc detaliile miilor şi miilor de poziţii posibile ale punctului de asamblare.

– Ce vrei să spui prin detalii? am întrebat.

– Modalităţi specifice de acţiune asupra corpului energetic, pentru a putea menţine punctul de asamblare fixat în anumite poziţii, a răspuns el.

S-a luat drept exemplu pe sine. A spus că darul de putere pe care i-l făcuse cel care sfidează moartea era poziţia punctului de asamblare al unui corb şi procedurile de manipulare a corpului său energetic pentru a realiza percepţia totală a unui corb. A explicat că ceea ce urmăriseră să obţină cu orice preţ vrăjitorii din vechime era percepţia totală, coeziunea totală, iar în cazul propriului dar de putere, percepţia totală se putea realiza prin intermediul unui proces de acţiune deliberată, pe care a trebuit

să-l deprindă pas cu pas, așa cum ai învăța să lucrezi cu un mecanism foarte complicat.

Don Juan a explicat în continuare că majoritatea deplasărilor punctului de asamblare pe care le obțin vrăjitorii contemporani sînt mici translări ale acestuia, ce implică un mănunchi redus de filamente energetice luminoase din interiorul oului luminos, numit banda umanului ori aspectul pur omenesc al energiei universului. Dincolo de această bandă, dar tot în interiorul oului luminos, se află zona deplasărilor grandioase ale punctului de asamblare. Cînd este translat în orice poziție din acea zonă, percepția pe care o realizăm este comprehensibilă, dar sînt necesare proceduri extrem de detaliate pentru ca ea să fie totală.

– Făpturile anorganice v-au jucat, ție și lui Carol Tiggs, un renghi cu prilejul ultimei voastre călătorii, ajutîndu-vă să realizați coeziunea totală în cadrul unei deplasări de amploare a punctului de asamblare, a spus el. Ele v-au împins punctele de asamblare în cea mai îndepărtată poziție și, apoi, v-au ajutat să percepeți realitatea de acolo, ca și cînd v-ați fi aflat în lumea cotidiană. Un lucru aproape imposibil. Pentru a realiza o astfel de percepție, vrăjitorii au nevoie de cunoștințe foarte detaliate sau de prieteni puternici. Prietenele voastre v-ar fi trădat, în cele din urmă, și v-ar fi lăsat să vă descurcați singuri, și să învățați pe pielea voastră cum să supraviețuiți în lumea aceea. Ați fi sfîrșit, precum acei extrem de versați vrăjitori din vechime, îmbibați pînă la saturație cu detalii de procedură practice. Fiecare deplasare grandioasă are secretele sale, pe care vrăjitorii din ziua de azi le-ar putea desluși dacă ar ști cum să-și fixeze, un timp suficient de îndelungat, punctul de asamblare în poziția respectivă. Numai vrăjitorii din vechime aveau cunoștințele necesare pentru a face acest lucru.

Don Juan a spus în continuare că celor opt naguali, care i-au precedat lui Sebastian, nu le fuseseră cunoscute procedurile specifice implicate de deplasarea punctului de asamblare și că arendașul îi arătase nagualului Sebastian cum să realizeze percepția totală în zece noi poziții ale punctului de asamblare. Nagualul Santisteban primise șapte, nagualul Lujan, cincizeci, nagualul Rosendo, șase, nagualul Elias, patru, nagualul Julian, șaisprezece, iar lui îi fuseseră arătate două; ceea ce se cifra la un total de nouăzeci și cinci de poziții specifice ale punctului de asamblare despre care aveau cunoștință cei din branșa lui. Spunea că, întrebat dacă consideră acest lucru un avantaj pentru breaslă, ar spune că nu era nici un avantaj, pentru că povara cunoașterii acestor lucruri îi situa mai aproape de felul de a fi al vrăjitorilor din vechime.

– Acum este rîndul tău să te întîlnești cu arendașul, a spus el în continuare. Poate că darurile pe care ți le va da ție vor dezechilibra scorul total, iar breasla noastră se va cufunda în bezna care i-a înghițit pe vrăjitorii din vechime.

– Chestiunea asta este atît de serioasă, că te îmbolnăvește, am spus eu.

– Ai sincera mea compasiune, mi-a răspuns el cu o expresie serioasă. Știu că nu este nici o consolare pentru tine dacă-ți spun că asta este cea mai grea încercare pentru nagualul din ziua de azi. Să te confrunți cu ceva atît de antic și de misterios ca arendașul, nu numai că-ți dă fiori, ci te revoltă, pur și simplu. Cel puțin, pentru mine așa a fost și încă mai este.

– De ce trebuie să continuu cu această înțelegere, don Juan?

– Pentru că, fără să știi, ai acceptat provocarea celui care sfidează moartea. Ți-am smuls această acceptare, pe parcursul uceniciei tale, în aceeași manieră în care profesorul meu a smuls-o pe a mea, pe ascuns. Și eu am fost pus în aceeași situație groaznică, numai că într-o manieră mai brutală. A început să

chicotească. Nagualului Julian îi plăcea să facă glume oribile pe seama altora. Mi-a spus că o văduvă frumoasă și plină de pasiune era îndrăgostită de mine. Nagualul obișnuia să mă ia deseori cu el la biserică și o văzusem acolo pe femeia cu pricina, uitîndu-se fix la mine. Am conchis că era o femeie arătoasă. Iar eu eram un tînăr în putere. Cînd nagualul mi-a zis că ea mă place, m-am lăsat dus de nas. Trezirea a fost foarte dură.

A trebuit să fac mari eforturi pentru a nu rîde de actul prin care-și pierduse don Juan inocența. Apoi mi-am dat brusc seama că situația lui nu era cîtuși de puțin comică, ci înfiorătoare.

– Ești sigur, don Juan, că femeia aceea este arendașul? am întrebat eu, sperînd că, poate, este doar o greșeală sau o glumă proastă.

– Sînt foarte, foarte sigur, mi-a răspuns el. De altfel, chiar dacă aș fi atît de zălud, încît să-l uit pe arendaș, *vederea* nu mă poate înșela.

– Vrei să spui, don Juan, că arendașul are alt tip de energie?

– Nu, nu un alt tip de energie, dar, cu siguranță, calități energetice diferite față de oamenii obișnuiți.

– Ești absolut sigur, don Juan, că femeia aceea este arendașul? am insistat eu, mînat de o stranie reacție de respingere și teamă.

– Femeia aceea este arendașul! a exclamat don Juan pe un ton ce nu admitea nici un fel de dubiu.

Am rămas amîndoi tăcuți. Așteptam mișcarea următoare într-o stare de panică de nedescris.

– Ți-am mai spus că a fi un bărbat sau o femeie normală depinde de orientarea punctului de asamblare, a spus don Juan. Prin normal înțeleg că cineva este, din naștere, fie bărbat, fie femeie. Vizionarii *văd* partea cea mai luminoasă a punctului de asamblare îndreptată către exterior, în cazul femeilor, și către interior, în cazul bărbaților. Punctul de asamblare al arendașului

a fost orientat inițial către interior, dar el i-a modificat așezarea, răsucindu-l și transformîndu-și forma energetică de ou într-una de cochilie încolăcită în spirală în jurul său.

12. FEMEIA DIN BISERICĂ

Don Juan şi cu mine şedeam acolo în tăcere. Eu îmi epuizasem întrebările, iar el părea să-mi fi spus tot ceea ce era important. Nu putea să fie mai mult de ora şapte, dar piaţa era neobişnuit de pustie. Era o seară caldă. În acel oraş oamenii se plimbau de obicei seara prin piaţă pînă pe la zece, unsprezece.

Mi-am îngăduit un răgaz pentru a reflecta asupra a ceea ce mi se întîmpla. Timpul petrecut alături de don Juan se apropia de sfîrşit. El şi cei din grupul său urma să pună în practică visul vrăjitorilor de a părăsi această lume şi a intra într-o altă extraordinară dimensiune. Pe baza succesului meu limitat în domeniul visatului, eram convins că aspiraţiile lor nu erau iluzorii, ci perfect lucide, deşi contrare judecăţii raţionale. Voiau să perceapă neucnoscutul şi reuşiseră.

Don Juan avea dreptate cînd spunea că, prin producerea unei deplasări sistematice a punctului de asamblare, visatul eliberează percepţia, lărgind sfera a ceea ce poate fi perceput. Pentru vrăjitorii din grupul său, visatul nu numai că deschisese uşile altor lumi perceptibile, ci îi pregătise totodată pentru a intra deplin conştienţi în acele lumi. Pentru ei, visatul devenise ceva inefabil, fără precedent, ceva a cărui natură şi domeniu

puteau fi descrise numai în termeni indirecţi, ca atunci cînd don Juan spunea că acesta este poarta către lumina şi bezna universului.

Pentru ei mai exista doar o singură chestiune rămasă în suspensie: întîlnirea mea cu cel care sfidează moartea. Regretam că don Juan nu mă prevenise, astfel încît să mă fi putut pregăti mai bine pentru asta. Dar el era un nagual care făcea tot ce era important sub impulsul momentului, fără premeditare sau pregătire prealabilă.

Pentru puţin timp mi s-a părut că mă simt bine, stînd acolo cu don Juan în parc, aşteptînd ca lucrurile să se deruleze. Dar, apoi, stabilitatea mea emoţională a suferit o cădere şi, într-o clipită, eram iarăşi cuprins de cea mai neagră disperare. Am fost asaltat de considerente meschine legate de securitatea persoanei mele, de ţelul meu în viaţă, speranţele şi grijile mele. La o examinare mai atentă, totuşi, trebuie să recunosc că, poate, singura preocupare adevărată care mă frămînta era în legătură cu cele trei membre ale cetei mele din lumea lui don Juan. Dar, dacă mă gîndeam foarte bine, nici măcar aceea nu constituia, într-adevăr, o grijă pentru mine. Don Juan le învăţase să fie genul de vrăjitoare care ştiau întotdeauna cum să se descurce şi, ceea ce este cel mai important, cum să se descurce cu ceea ce ştiau.

Cum mă dezbărasem cu mult timp în urmă de toate motivaţiile lumeşti producătoare de suferinţă, tot ce-mi mai rămăsese era grija pentru propria persoană. Şi m-am lăsat, fără ruşine, stăpînit de ea. Un ultim răsfăţ înainte de a porni la drum: teama de a muri de mîinile celui care sfidează moartea. Mi s-a făcut atît de frică, încît am simţit că-mi vine rău de la stomac. Am încercat să mă scuz, dar don Juan a rîs.

– Nu ești unicul care vomită de frică, a spus el. Cînd l-am întîlnit eu pe cel care sfidează moartea, am făcut în pantaloni. Crede-mă.

Am așteptat în tăcere un moment insuportabil de lung.

– Ești gata? m-a întrebat el. Am spus că da, iar el a adăugat, ridicîndu-se: Atunci, hai să mergem și să vedem cum reziști în prima linie de bătaie.

A luat-o înainte către biserică. Tot ce sînt în stare să-mi mai amintesc pînă-n ziua de azi despre asta este faptul că don Juan a trebuit, pur și simplu, să mă tîrască după el tot drumul. Nu-mi mai amintesc cum am ajuns la biserică și cînd am intrat. Următorul lucru de care-mi aduc aminte este că stăteam în genunchi într-unul din șirurile de bănci vechi de lemn ale bisericii, alături de femeia pe care o văzusem mai devreme. Ea îmi zîmbea. M-am uitat în jurul meu disperat, încercînd să văd unde era don Juan, dar el nu se zărea nicăieri. Aș fi luat-o precis la sănătoasa ca scăpat din iad, dacă femeia nu m-ar fi reținut, apucîndu-mă de braț.

– De ce ți-e atît de frică de mititica de mine? m-a întrebat femeia în engleză.

Am rămas pironit locului, așa îngenuncheat. Ceea ce m-a cucerit instantaneu și complet a fost vocea ei. Nu pot să spun ce anume din tonul ușor răgușit al vocii mi-a evocat ceva cunoscut, dar imposibil de precizat. Era ca și cînd aș fi cunoscut vocea aceea de cînd mă știu.

Stăteam nemișcat, ca hipnotizat de sunetul vocii. Femeia m-a mai întrebat ceva în engleză, dar nu am reușit să deslușesc ce a spus. A zîmbit, cu înțelegere.

– E în ordine, a șoptit ea în spaniolă. Stătea în genunchi la dreapta mea. Înțeleg ce este adevărata frică. Eu trăiesc în permanență cu ea.

Tocmai voiam să mă adresez femeii, cînd am auzit în urechi vocea emisarului.

– Este glasul Hermelindei, doica ta, mi-a spus el.

Singurul lucru pe care l-am știut vreodată despre Hermelinda era ceea ce mi se relatase, că fusese omorîtă din întîmplare de un camion care fugise de la locul accidentului. Faptul că vocea femeii îmi stîrnise amintiri atît de profunde și de îndepărtate era pentru mine de-a dreptul șocant. Preț de o clipă am simțit o neliniște dureroasă.

– Sînt doica ta! a exclamat femeia pe un ton blînd. Ce extraordinar! Vrei să-ți dau piept?

Trupul îi era zgîlțîit de rîs. Am făcut un efort suprem să rămîn calm, dar știam că stăpînirea mi se dizolvă rapid și foarte curînd aveam să-mi pierd controlul.

– Nu lua în seamă glumele mele, a spus femeia pe un ton grav. Adevărul este că îmi placi foarte mult. Ai o energie debordantă. Iar noi doi ne vom împăca de minune.

Doi bărbați mai în vîrstă au îngenuncheat în rîndul de bănci din fața noastră. Unul din ei a întors curios capul și s-a uitat la noi. Femeia nu i-a dat nici o atenție și a continuat să-mi șoptească la ureche.

– Lasă-mă să te țin de mînă, m-a rugat ea, dar rugămintea a sunat ca un ordin. Mi-am lăsat mîna în mîna ei, incapabil să spun nu. Îți mulțumesc. Îți mulțumesc pentru încrederea și ascultarea pe care mi le acorzi, a șoptit.

Sunetul glasului ei mă înnebunea. Ușoara răgușeală avea o notă atît de exotică, de feminitate deplină. Nici într-un caz n-aș fi putut crede că este vocea unui bărbat, care se străduiește să vorbească cu glas de femeie. Era ușor răgușită, dar nu guturală sau aspră și distonantă. Aducea mai degrabă cu sunetul mersului desculț pe pietriș.

Am făcut o sforțare extraordinară să străpung o perdea invizibilă de energie ce părea să mă fi învăluit. Am avut sentimentul că am reușit. M-am ridicat, gata să plec, și aș fi făcut-o dacă femeia nu s-ar fi ridicat și ea și nu mi-ar fi șoptit la ureche:

– Nu fugi. Am atîtea să-ți spun.

M-am așezat automat la loc, mînat de curiozitate. În mod straniu, neliniștea îmi dispăruse brusc, la fel și teama. Am avut chiar suficient sînge rece s-o întreb:

– Ești cu adevărat femeie?

Ea a chicotit încetișor, ca o fetiță. Apoi a rostit o frază cam întortocheată.

– Dacă ai nesăbuința să crezi că m-aș transforma într-un bărbat fioros ca să-ți fac rău, te înșeli amarnic, a spus ea, accentuînd și mai tare tonalitățile fascinante ale vocii aceleia stranii. Tu ești binefăcătorul meu. Iar eu te slujesc, așa cum i-am slujit pe toți nagualii dinaintea ta.

Adunîndu-mi toată energia de care eram în stare, i-am spus, pe față, ce gîndeam:

– Te invit să iei din energia pe care o dețin. Este un cadou pe care ți-l ofer, dar nu vreau, în schimb, nici un fel de daruri de putere de la tine. Vorbesc cît se poate de serios.

– Nu pot lua energie de la tine gratis, a șoptit ea. Întotdeauna plătesc pentru ceea ce capăt. Așa e înțelegerea. Este o prostie să-ți dai energia gratis.

– Toată viața am fost un prost. Crede-mă, i-am răspuns eu. Pot, precis, să-mi permit să-ți fac vreun cadou, nu mi-e greu deloc. Ai nevoie de energie, ia-o. Dar nu vreau să fiu împovărat cu lucruri inutile. Nu posed nimic și-mi place această stare.

A chicotit încîntată și a spus că s-ar putea să-mi ia energia, de vreme ce o ofeream cu atîta generozitate, dar că trebuia să-mi plătească pentru asta. Trebuia să-mi dea ceva de valoare similară.

Ascultînd-o cum vorbește, mi-am dat seama că vorbea limba spaniolă cu un foarte pronunțat accent străin. Adăuga un fonem în plus la silaba din mijlocul fiecărui cuvînt. Nu mai auzisem niciodată în viață pe cineva care să vorbească în felul acesta.

– Accentul tău este foarte neobișnuit, i-am spus. Din ce zonă provine?

– Din apropierea eternității, a spus ea și a oftat.

Între noi legătura se stabilise, comunicam. Am înțeles de ce a oftat. Ea era cel mai aproape de ceea ce înseamnă permanent, pe cînd eu eram vremelnic, trecător. Acesta era avantajul meu. Cea care sfida moartea era la ananghie, iar eu eram liber.

Am examinat-o cu atenție. Ca vîrstă părea să aibă între treizeci și cinci și patruzeci de ani. Era o femeie indiană sadea, brunetă și de o constituție robustă, deși nu grasă și nici măcar corpolentă. Am văzut că pielea de pe antebrațe și mîini era netedă, iar mușchii elastici ca la persoanele tinere. Am apreciat că avea o înălțime cuprinsă între 1,65 și 1,70 m. Purta o rochie lungă, un șal negru și mocasini. Așa cum stătea îngenuncheată, puteam totodată să-i văd călcîiele netede și o porțiune din gambele puternice. Era sveltă de mijloc și avea sîni mari, pe care nu putea, sau poate nu voia, să-i ascundă sub șal. Părul îi era negru ca pana corbului și-l purta împletit într-o coadă lungă. Nu era frumoasă, dar nici banală. Trăsăturile chipului ei nu erau în nici un fel deosebite. Părerea mea era că nu ar fi putut atrage cu nimic atenția cuiva, cu excepția ochilor, pe care îi ținea îndreptați în jos, ascunși sub pleoapele lăsate. Ochii îi erau sublimi, limpezi și senini. În afară de ochii lui don Juan, nu mai văzusem alții mai vii și mai strălucitori.

Ochii ei m-au făcut să mă simt în largul meu. Ochi ca aceia nu puteau ascunde o pornire răuvoitoare. Am fost brusc cuprins

de un val de încredere şi optimism, şi de sentimentul că o cunoşteam de cînd lumea. Dar eram totodată conştient şi de altceva: de instabilitatea mea emoţională. Îmi făcuse în permanenţă necazuri în lumea lui don Juan, făcîndu-mă să mă comport ca o jucărie yo-yo. Aveam momente de totală înţelegere şi încredere, urmate imediat de o stare de cumplită neîncredere şi suspiciune. Nici în acest caz lucrurile nu aveau să fie altfel. Mintea mea bănuitoare a scornit imediat avertismentul că eram pe cale să cad victimă farmecelor femeii.

– Ai învăţat spaniola de curînd, nu-i aşa? am spus eu doar pentru a ieşi de sub dominaţia gîndurilor mele şi a evita posibilitatea ca ea să le citească.

– De abia ieri, a replicat ea şi a izbucnit într-un rîs cristalin, arătîndu-şi dinţii mici, uimitori de albi ce străluceau ca un şirag de perle.

Oamenii din biserică s-au întors să se uite la noi. Mi-am înclinat capul, ca şi cînd aş fi fost cufundat în rugă. Femeia s-a apropiat şi mai mult de mine.

– Există vreun loc unde am putea vorbi în linişte? am întrebat-o.

– Vorbim aici, a spus ea. Aici am vorbit cu toţi nagualii din breasla ta. Dacă vorbeşti în şoaptă, nimeni nu-şi va da seama că purtăm o conversaţie.

Muream de curiozitate s-o întreb ce vîrstă are. Dar mi-a venit în ajutor o amintire, care m-a făcut să-mi revin. Mi-am amintit de un prieten de-al meu, care, ani de-a rîndul, îmi tot întinsese tot felul de curse pentru a mă determina să-i spun cîţi ani am. Detestasem preocuparea lui măruntă faţă de acest aspect, iar acum era cît pe-aci să procedez şi eu la fel. Am renunţat imediat la idee.

Voiam să-i spun asta şi ei, numai de dragul conversaţiei, dar ea părea să ştie ce se petrece în mintea mea. M-a strîns de braţ

cu un gest prietenesc, ca şi cînd ar fi vrut să-mi spună că am avut acelaşi gînd.

– În loc să-mi dai un dar, n-ai putea să-mi spui ceva care să mă ajute în sensul a ceea ce vreau eu? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

– Nu, a şoptit. Sîntem extrem de diferiţi. Mult mai diferiţi decît am crezut că este posibil.

S-a ridicat şi a ieşit lateral din rîndul de bănci. A efectuat, cu dexteritate, o reverenţă cu faţa la altarul principal. S-a închinat şi mi-a făcut semn să o urmez la un altar lateral de mai mari dimensiuni.

Am îngenuncheat amîndoi în faţa unui crucifix reprezentîndu-l pe Mîntuitor în mărime naturală. Înainte să apuc să spun ceva, a început ea să vorbească.

– Sînt în viaţă de foarte, foarte mult timp, a spus. Datorez această viaţă lungă faptului că-mi controlez translările şi deplasările punctului de asamblare. Şi că, totodată, nu rămîn în lumea voastră prea multă vreme. Trebuie să-mi drămuiesc energia pe care o capăt de la nagualii din breasla ta.

– Cum este să exişti în alte lumi? am întrebat eu.

– Este ca în visat, cu excepţia faptului că eu am mai multă mobilitate. De asemenea, pot rămîne mai mult timp oriunde doresc. La fel ca atunci cînd tu ai putea să stai cît de mult vrei în oricare din visele tale.

– Cînd te afli în această lume, eşti obligată să te limitezi doar la această zonă?

– Nu. Pot merge oriunde vreau.

– Întotdeauna iei înfăţişare de femeie?

– Am fost femeie un timp mai îndelungat decît am fost bărbat. În mod cert, îmi place mult mai mult. Cred că aproape am şi uitat cum e să fii bărbat. Sînt întru totul femeie!

Mi-a luat mîna şi m-a făcut să-i ating pelvisul. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Era, într-adevăr, femeie.

– Nu pot să-ţi iau aşa, pur şi simplu, energia, a spus ea, schimbînd subiectul. Trebuie să încheiem un alt fel de înţelegere.

În momentul acela, am fost cuprins de un alt acces de raţionament pur lumesc. Voiam s-o întreb unde locuieşte cînd se află în lumea aceasta. Nu a fost nevoie să-mi formulez întrebarea pentru a primi răspunsul de la ea.

– Eşti cu mult, cu foarte mult mai tînăr decît mine, a spus femeia, şi deja ai dificultăţi în a le spune oamenilor unde trăieşti. Chiar dacă-i duci în casa al cărei proprietar eşti sau pentru care plăteşti chirie, nu acolo trăieşti cu adevărat.

– Sînt atît de multe lucruri despre care aş vrea să te întreb, dar prin minte nu-mi trec decît gînduri prosteşti, am spus eu.

– Nu este nevoie să mă întrebi nimic, a răspuns ea. Ştii deja tot ce ştiu şi eu. Tot ce-ţi trebuie este un impuls pentru a-ţi revendica ceea ce ştii. Eu îţi dau acest impuls.

Nu numai că-mi treceau prin minte gînduri prosteşti, dar mă aflam şi într-o asemenea stare de sugestibilitate, încît, imediat ce mi-a spus că ştiu tot ce ştie şi ea, am şi simţit că ştiam totul şi că nu mai era nevoie să mai întreb nimic. I-am spus, rîzînd, despre naiva mea împăunare.

– Nu eşti deloc naiv, m-a asigurat ea cu autoritate. Ştii totul, pentru că te afli acum complet în cea de a doua atenţie. Priveşte în jurul tău!

Pentru un moment nu am putut să-mi focalizez privirea. Ca şi cînd mi-ar fi intrat apă în ochi. Cînd am reuşit să mă concentrez, am ştiut că se întîmplase ceva grav. Biserica era altfel, mai întunecoasă, cu un aer mai opresiv şi, cumva, mai dur. M-am ridicat şi am făcut cîţiva paşi către naos. Ceea ce mi-a atras imediat atenţia au fost rîndurile de bănci; nu erau făcute din lemn masiv, ci din prăjini subţiri, împletite. Erau bănci confecţionate artizanal, aşezate înăuntrul unei măreţe clădiri de piatră. De asemenea, lumina din biserică era schimbată. O lumină gălbuie şi slabă care forma cele mai întunecate umbre pe care le-am văzut vreodată. Provenea de la luminările ce ardeau în faţa multitudinii de altare. Am putut să-mi dau seama direct ce bine se potrivea lumina lumînărilor cu pereţii masivi de piatră şi cu ornamentele bisericii coloniale.

Femeia mă fixa cu privirea; strălucirea ochilor ei era fascinantă. Atunci am ştiut că visez şi că ea regizează visul. Dar nu-mi era frică de ea şi nici de vis.

M-am depărtat de altarul lateral şi am privit din nou în naos. Acolo se aflau oameni îngenuncheaţi, care se rugau. Foarte mulţi, bizar de mici de statură, oameni oacheşi şi vînjoşi. Vedeam capetele lor aplecate pe toată distanţa pînă la baza altarului principal. Cei care se aflau în vecinătatea locului unde eram eu se uitau lung la mine, vădit dezaprobator. Eu mă uitam cu uimire la ei şi la tot ce mă înconjura. Însă nu auzeam nici un sunet. Oamenii se mişcau, dar nu se auzea nimic.

– Nu aud nimic, i-am spus femeii, şi vocea mi-a bubuit cu un asemenea răsunet de parcă biserica ar fi fost o carcasă goală.

Aproape toţi cei din biserică au întors capul să se uite la mine. Femeia m-a tras înapoi în zona întunecată a altarului lateral.

– Vei auzi dacă nu asculţi cu urechile, mi-a spus. Ascultă cu atenţia visatului.

Se pare că singurul lucru de care aveam nevoie era aluzia ei. Dintr-o dată, am fost învăluit de zumzăitul monoton caracteristic, produs de o mulţime de oameni cufundaţi în rugăciune. Acest sunet m-a cucerit instantaneu. Mi s-a părut cel mai extraordinar din cîte auzisem vreodată. Voiam să mă lansez într-o

apologie a acestuia în fața femeii, dar ea nu mai era lîngă mine. M-am uitat împrejur să văd unde este. Aproape că ajunsese la ușă. S-a întors către mine și mi-a făcut semn să o urmez. Am ajuns-o din urmă în pridvorul bisericii. Pe stradă nu erau felinare de nici un fel. Singura lumină era cea a lunii. Și fațada bisericii arăta altfel; era neterminată. Peste tot zăceau răspîndite blocuri de calcar. În jurul bisericii nu erau nici un fel de case sau alte clădiri. În lumina lunii scena avea un aer sinistru.

– Unde mergem? am întrebat.

– Nicăieri, a răspuns femeia. Am ieșit, pur și simplu, afară ca să avem mai mult spațiu și să nu fim deranjați. Aici putem să vorbim cît vrem.

M-a îndemnat să mă așez pe o piatră rombică, pe jumătate cizelată.

– Cea de a doua atenție are comori nesfîrșite de descoperit, a început ea. Poziția inițială în care-și așază visătorul corpul este de o importanță esențială. Tocmai în asta rezidă secretul vrăjitoarelor din antichitate, care încă din vremea mea erau deja antice. Gîndește-te numai.

Stătea atît de aproape de mine, că îi simțeam căldura trupului. Mi-a pus un braț pe după umăr și m-a tras la pieptul său. Corpul ei avea un parfum cu totul special; îmi amintea de copaci sau de salvie. Nu că s-ar fi dat cu parfum, ci întreaga ei ființă părea să exale acel miros caracteristic al pădurilor de conifere. Totodată, căldura trupului ei nu era ca a mea sau a oricui altcuiva dintre oamneii pe care îi cunosc. Era o căldură potolită, mentolată, egală, echilibrată. Gîndul care mi-a trecut prin minte a fost că această căldură este genul care stăruia fără preget, fără însă să se pripească.

Apoi a început să-mi șoptească la urechea stîngă. Mi-a spus că darurile pe care le dăduse nagualilor din branșa mea erau legate de ceea ce vrăjitorii din vechime numeau pozițiile gemene. Adică, poziția inițială în care-și ține visătorul corpul fizic pentru a începe să viseze este reflectată fidel de poziția în care își ține acesta corpul energetic, în vis, pentru a-și fixa punctul de asamblare în orice loc dorește. Cele două poziții formează o unitate, iar vrăjitorilor din vechime le-a trebuit mii de ani pentru a putea descoperi relația perfectă dintre cele două poziții pentru toate cazurile de poziții gemene. A observat, chicotind, că vrăjitorii din ziua de azi nu vor avea niciodată timpul și nici dispoziția necesare pentru a se dedica unei astfel de munci și că bărbații și femeile din breasla mea erau, într-adevăr, norocoși că o aveau pe ea, care le putea oferi astfel de daruri. Rîsul ei avea un sunet extraordinar de cristalin.

Nu prea înțelesesem explicația referitoare la pozițiile gemene. I-am spus, cu aplomb, că nu doream să practic aceste lucruri, ci doar să am cunoștință de ele ca mijloace de îmbogățire a posibilităților intelectuale.

– Ce vrei să știi exact? a întrebat ea încet.

– Explică-mi ce înțelegi prin poziții gemene ori prin poziția inițială în care visătorul își ține corpul pentru a începe să viseze, i-am cerut eu.

– În ce poziție te culci pentru a începe să visezi? m-a întrebat ea.

– În orice poziție. Nu am un model prestabilit. Don Juan nu a accentuat niciodată acest aspect.

– Ei bine, eu îl accentuez, a spus ea și s-a ridicat.

S-a schimbat locul. S-a așezat în dreapta mea și mi-a șoptit la ureche că, potrivit cunoștințelor sale, poziția în care își așază visătorul corpul este de o extraordinară importanță. A sugerat o modalitate de verificare a acestui lucru prin intermediul unui exercițiu minuțios, dar simplu.

– Începe-ți visatul culcat pe partea dreaptă, cu genunchii puțin îndoiți, a spus ea. Regula obligatorie este să-ți menții

poziția și să adormi așa. Apoi, o dată aflat în vis, exercițiul prevede să visezi că ești în exact aceeași poziție și că adormi din nou așa.

– Ce are asta darul să facă? am întrebat.

– Face ca punctul de asamblare să stea locului, vreau să spun cu adevărat locului, în orice poziție s-ar afla în momentul celei de a doua adormiri.

– Care este rezultatul acestui exercițiu?

– Percepția totală. Sînt sigură că profesorii tăi ți-au spus că darurile mele sînt daruri de percepție totală.

– Da. Dar cred că nu mi-e prea clar ce înseamnă percepție totală, am mințit eu.

Ea a ignorat spusele mele și a continuat să-mi explice că cele patru variante ale exercițiului erau de a adormi culcat pe partea dreaptă, pe partea stîngă, pe spate sau pe burtă. Apoi, în sfera visatului, exercițiul consta în a visa că adormi a doua oară în aceeași poziție în care ai început visatul. M-a asigurat că voi obține rezultate extraordinare, care a spus că sînt imposibil de prezis. Brusc, a schimbat subiectul și m-a întrebat:

– Ce dar îți dorești tu?

– Nici un dar pentru mine. Ți-am spus deja asta.

– Dar insist. Trebuie să-ți ofer un dar, iar tu trebuie să-l accepți. Așa este înțelegerea noastră.

– Înțelegerea noastră este să-ți dăm energie. Deci ia-o de la mine. Ți-o ofer fără plată. Cadoul meu pentru tine.

Femeia a părut consternată. Iar eu am stăruit în a-i spune că eram absolut de acord să-mi ia energie. I-am spus chiar că o plăceam enorm. Ceea ce, natural, așa și era. Avea ceva extrem de trist și, în același timp, extrem de fermecător.

– Să mergem înapoi în biserică, a murmurat ea.

– Dacă vrei, într-adevăr, să-mi faci un dar, am spus eu, fă cu mine o plimbare prin acest oraș, sub clar de lună.

Ea a dat din cap afirmativ.

– Cu condiția să nu spui nici un cuvînt.

– De ce nu? am întrebat, dar știam deja răspunsul.

– Pentru că visăm, a spus ea, și, astfel, te vei duce mai adînc în visul meu.

Mi-a explicat că, atîta timp cît rămîneam în biserică, eu aveam suficientă energie pentru a gîndi și conversa, dar, dincolo de granițele zonei bisericii, situația era cu totul alta.

– De ce asta? am întrebat eu cu îndrăzneală.

Pe un ton extrem de serios, care nu numai că i-a accentuat aerul misterios, ci chiar m-a înspăimîntat, femeia mi-a spus:

– Pentru că acest dincolo sau în afară nu există. Acesta este un vis. Te afli la cea de a patra poartă a visatului, visînd visul meu.

Mi-a spus că arta ei consta în a fi capabilă de a-și proiecta intenția și că tot ce vedeam în jurul meu era intenția sa. A spus, în șoaptă, că biserica și orașul erau rezultatul intenției sale; nu existau și, totuși, existau. A adăugat, privindu-mă drept în ochi, că aceasta este una dintre tainele intenționării în cea de a doua atenție a pozițiilor gemene ale visatului. Poate fi făcută, dar nu poate fi explicată sau înțeleasă.

Mi-a povestit apoi că se trăgea dintr-o breaslă de vrăjitori care știau cum să se miște în cea de a doua atenție prin proiectarea intenției lor. Vrăjitorii aceia practicau arta de a-și proiecta propriile gînduri în visat în scopul realizării unei reproduceri fidele a oricărui obiect, structuri, punct de reper sau peisaj doreau.

Spunea că vrăjitorii începeau prin a privi cu atenție un obiect simplu, memorînd toate detaliile acestuia. Apoi închideau ochii și vizualizau obiectul, aducînd corecturi imaginii mentale prin confruntare cu obiectul real, pînă cînd puteau să-l vadă, cu ochii închiși, în toată complexitatea sa.

Următorul stadiu în planul lor de pregătire era să viseze obiectul și să realizeze în vis – din punctul de vedere al propriei lor percepții – materializarea totală a acestuia. Acțiunea, spunea ea, se numește primul pas către percepția totală.

Vrăjitorii treceau apoi de la obiectele simple la lucruri din ce în ce mai complicate. Țelul final era ca toți împreună să vizualizeze o lume totală, iar apoi să viseze lumea respectivă, recreînd astfel un tărîm absolut autentic unde puteau trăi.

– Atunci cînd un vrăjitor din breasla mea devenea capabil să facă asta, a spus femeia în continuare, putea să atragă cu ușurință pe oricine în intenția sa, în visul său. Asta este ceea ce-ți fac eu ție acum și ceea ce le-am făcut tuturor nagualilor din branșa ta. Poți să fii convins de asta, a spus ea, chicotind, ca și cum n-aș fi fost. Populații întregi au dispărut visînd în felul acesta. Acesta este temeiul pentru care am afirmat că această biserică și acest oraș sînt una dintre tainele intenționării în cea de a doua atenție.

– Spui că populații întregi au dispărut în acest fel. Cum a fost posibil așa ceva? am întrebat eu.

– Au vizualizat și, apoi au recreat în visat același tablou, a răspuns ea. Tu n-ai vizualizat niciodată nimic, așa că pentru tine este foarte periculos să intri în visul meu.

M-a avertizat apoi că trecerea pragului celei de a patra porți și călătoria în locuri care există numai în intenția cuiva este un lucru riscant, întrucît fiecare element dintr-un astfel de vis este, în mod necesar, de esență strict personală.

– Tot mai vrei să mergi? m-a întrebat.

Am spus că da. Atunci mi-a relatat mai multe referitor la pozițiile gemene. În esență, ceea ce mi-a explicat este că, în cazul în care, de exemplu, aș visa orașul meu natal, visul fiind început cînd sînt culcat pe partea dreaptă, aș putea rămîne foarte ușor în orașul din vis, dacă – în vis – m-aș culca pe partea dreaptă și aș visa că adorm. Cel de al doilea vis nu numai că va fi, în mod inevitabil, un vis despre orașul meu natal, ci va fi și cel mai concret vis imaginabil.

Era convinsă că în antrenamentele mele de visat avusesem nenumărate vise cu un pronunțat caracter concret, dar m-a asigurat că toate acestea se datoraseră purei întîmplări. Pentru că unica modalitate de a avea un control absolut asupra viselor este utilizarea metodei pozițiilor gemene.

– Și să nu mă întrebi de ce, a adăugat ea. Se întîmplă, pur și simplu. La fel ca toate celelalte lucruri.

M-a pus să mă ridic și m-a povățuit din nou să nu vorbesc și să nu mă îndepărtez de ea. M-a luat cu blîndețe de mînă, de parcă eram un copil, și a pornit în direcția unui grup de case ce se profilau în întuneric. Ne aflam pe o stradă pavată cu bolovani. Pietre dure de rîu fuseseră bătătorite cu muchia ascuțită în jos în pămîntul drumului. Presiunea inegală a circulației crease suprafețe denivelate. Se părea că muncitorii care lucraseră la pavaj urmaseră, pur și simplu, contururile terenului, fără a se mai obosi să-l niveleze mai întîi.

Casele erau construcții voluminoase, spoite, banale, cu un singur nivel și acoperișuri de țiglă. Pe lîngă ele se perindau în tăcere tot felul de oameni. Umbrele înnecate din interiorul lor îmi dădeau sentimentul că vecini curioși, dar speriați, bîrfeau în spatele ușilor închise. Vedeam, de asemenea, munții teșiți dimprejurul orașului.

Spre deosebire de ceea ce mi se întîmpla tot timpul în ședințele mele de visat, procesele mele mentale erau neafectate. Gîndurile nu-mi erau date la o parte de forța evenimentelor din vis. Iar după aprecierile mele mă aflam în versiunea de vis a orașului în care locuia don Juan, dar într-o epocă diferită. Curiozitatea îmi fusese ațîțată la maximum. Eram cu adevărat împreună cu cea care sfidează moartea în visul ei. Dar era acesta

un vis? Ea însăşi spusese că era. Voiam să observ totul, să fiu ultraatent. Voiam să testez totul *văzînd* energia. Eram încurcat, dar femeia m-a strîns mai tare de mînă, ca pentru a-mi semnala că era de acord cu mine.

Cuprins încă de o absurdă timiditate, mi-am exprimat, automat, cu glas tare, intenţia de *a vedea*. În timpul exerciţiilor mele de visat, mă folosisem tot timpul de formularea „Vreau să *văd* energie". Cîteodată, era necesar să o spun de mai multe ori la rînd pînă reuşeam să obţin rezultatele scontate. De data aceasta, în oraşul de vis al femeii, de îndată ce am început să repet formula mea în maniera obişnuită, ea a izbucnit în rîs. Rîsul ei era ca cel al lui don Juan: profund, nestăvilit, din toată inima.

– Ce-i aşa de comic? am întrebat eu, veselia ei molipsindu-mă şi pe mine întrucîtva.

– Juan Matus nu-i agreează pe vrăjitorii din vechime, în general şi pe mine, în mod special, a spus femeia printre hohote de rîs. Tot ce avem de făcut, pentru a putea *vedea* în vis, este să arătăm cu degetul mic elementul pe care dorim să-l *vedem*. Faptul de a fi făcut să strigi în visul meu este maniera lui de a-mi transmite mesajul său. Trebuie să recunoşti că este, într-adevăr, deştept. S-a oprit o clipă, apoi a spus pe un ton de destăinuire: Desigur că şi să strigi ca un nebun are efectul scontat.

Simţul umorului de care dădeau dovadă vrăjitorii mă uimea peste măsură. Femeia rîdea atît de tare, încît părea incapabilă să mai meargă. Mă simţeam prost. Cînd s-a calmat şi şi-a recăpătat stăpînirea de sine, mi-a spus, cu amabilitate, că puteam să arăt cu degetul către orice doream în visul acela, inclusiv către ea.

Am indicat cu degetul mic de la mîna stîngă o casă. Dar în casa aceea nu era nici un fel de energie. Era ca orice alt element

dintr-un vis obişnuit. Am arătat cu degetul către tot ce se afla în jur, cu acelaşi rezultat.

– Îndreaptă-ţi degetul către mine, m-a îndemnat ea. Trebuie să te convingi că aceasta este metoda pe care o folosesc visătorii pentru a *vedea*.

Avea perfectă dreptate. Aceasta era metoda. În clipa în care mi-am îndreptat degetul către ea, a devenit o picătură de energie. Şi aş putea să adaug – o picătură de energie foarte ciudată. Forma ei energetică era exact aşa cum o descrisese don Juan; arăta ca o cochilie imensă, răsucită spre interior de-a lungul unei adîncituri ce se întindea pe întreaga ei suprafaţă.

– Sînt singura făptură generatoare de energie din acest vis, a spus ea. Aşa că cel mai indicat lucru pe care îl ai de făcut este să observi totul.

În momentul acela, am realizat pentru prima dată ce farsă colosală îmi făcuse don Juan. Născocise, în mod intenţionat, metoda prin care mă făcuse să învăţ să strig în vis, astfel încît să pot striga în intimitatea visului celei care sfidează moartea. Găseam această notă specifică atît de hazlie, încît m-a pufnit un rîs nebun, de aproape nu mai puteam să respir.

– Să ne continuăm plimbarea, a spus femeia cu blîndeţe, după ce am terminat de hohotit.

În oraş existau numai două străzi, care se intersectau; pe fiecare din ele se aflau trei grupuri de case. Am mers pe ambele străzi, nu o dată, ci de patru ori. Priveam tot ce era în jur şi ascultam cu atenţia visatului, ca să captez orice sunet. Dar se auzeau puţine sunete – numai lătratul unor cîini undeva în depărtare şi vorba şoptită a oamenilor pe lîngă care treceam.

Lătratul cîinilor mi-a stîrnit un alean neştiut şi profund. A trebuit să mă opresc. Am încercat să mă liniştesc, sprijinindu-mă cu umărul de un zid. Contactul cu acesta a fost pentru mine surprinzător, nu pentru că peretele ar fi avut ceva neobişnuit, ci

pentru că lucrul de care mă sprijineam era, într-adevăr, un zid material, concret, la fel ca oricare alt zid pe care îl atinsesem vreodată. L-am pipăit cu mîna mea liberă. Mi-am trecut degetele pe suprafața lui aspră. Era cu adevărat un zid!

Concretețea uluitoare a peretelui a pus imediat capăt aleanului meu și mi-a resuscitat interesul de a observa tot ce mă înconjura. Căutam, în special, caracteristici care puteau fi corelate cu orașul din zilele noastre. Dar, indiferent de atenția încordată cu care observam totul, nu am avut nici un succes. Și în orașul acela era o piață, dar se afla în fața bisericii, chiar în dreapta pridvorului.

Munții din jurul orașului se distingeau clar în lumina lunii, fiind aproape recognoscibili. Am încercat să mă orientez, observînd luna și stelele, ca și cum m-aș fi aflat în realitatea consensuală a vieții de zi cu zi. Luna era în descreștere, probabil la o zi după ce fusese plină. Era sus, deasupra orizontului. Trebuie să fi fost ora opt sau nouă seara. În dreapta lunii puteam vedea constelația Orion; cele două stele principale ale acesteia, Betelgeuse și Rigel, se aflau pe orizontală în linie cu luna. Am estimat că trebuia să fie începutul lunii decembrie. În viața mea reală era luna mai, iar în mai Orion nu este vizibilă. M-am uitat fix la lună cît de mult am putut. Nu s-a schimbat nimic. Era chiar luna, din cîte îmi dădeam seama. Neconcordanța dintre perioadele din an m-a neliniștit foarte tare.

Uitîndu-mă din nou spre sud, mi s-a părut că disting, la orizont, vîrful de munte în formă de clopot, care se vedea și din curtea interioară a lui don Juan. Am încercat apoi să stabilesc cam pe unde s-ar fi situat casa lui. Preț de o clipă mi s-a părut că chiar am descoperit-o. Acest lucru m-a captivat într-atît, încît mi-am smuls mîna dintr-a femeii. În aceeași clipă m-a cuprins o anxietate groaznică. Știam că trebuia să mă întorc la biserică, pentru că, dacă n-o făceam, aș fi căzut acolo mort pe loc. M-am

întors și am luat-o la goană spre biserică. Femeia m-a apucat repede de mînă și m-a urmat.

Pe cînd ne apropiam în fugă de biserică, am realizat că orașul din visul acela se afla în spatele clădirii ei. Dacă aș fi ținut seama de asta, poate m-aș fi putut orienta. Dar așa cum stăteau lucrurile, nu mai aveam atenția visatului pentru asta. Mi-am concentrat-o pe toată pe detaliile arhitecturale și de ornamentație ale spatelui bisericii. Nu văzusem partea aceea a edificiului în viața de zi cu zi și credeam că, dacă memorez caracteristicile ei, le pot confrunta mai tîrziu cu detaliile clădirii reale.

Acesta era planul pe care l-am născocit atunci, pe moment. Ceva din mine totuși lua în derîdere încercările mele de a valida totul. Pe tot parcursul uceniciei mele mă chinuise în permanență nevoia de obiectivitate, care mă forțase să verific și să reverific tot ce privea lumea lui don Juan. Dar, în fond, nu era vorba de validare ca atare, ci de nevoia de a mă folosi de această tendință obsesivă pentru obiectivitate drept pavăză care să mă apere în cele mai acute momente de discrepanță cognitivă; cînd venea însă timpul să verific ceea ce validasem, nu o făceam niciodată.

În biserică, eu și femeia am îngenuncheat în fața micului altar de pe latura din stînga, unde fusesem înainte și, după o clipă, m-am trezit în biserica luminată din plin din zilele noastre.

Femeia și-a făcut semnul crucii și s-a ridicat. Am făcut și eu, automat, același lucru. Ea m-a luat de braț, pornind către ușă.

– Stai, așteaptă, am spus eu și am fost surprins că pot vorbi. Nu prea puteam să gîndesc clar, dar voiam să-i pun o întrebare complicată. Ceea ce voiam să știu era cum este posibil ca cineva să aibă energia de a vizualiza toate detaliile unui întreg oraș.

Zîmbind, femeia a răspuns la întrebarea mea nerostită; a spus că este foarte talentată în arta vizualizării deoarece, după o viață întreagă în care făcuse așa ceva, avusese parte de multe, multe alte vieți în care putuse să se perfecționeze. A adăugat că orașul pe care-l vizitasem și biserica în care vorbiserăm erau exemple ale vizualizărilor sale recente. Biserica era una și aceeași cu cea în care Sebastian fusese paracliser. La drept vorbind, își impusese să memoreze toate detaliile fiecărui colțișor din acea biserică și din acel oraș din nevoia de a putea supraviețui. Și-a încheiat spusele cu o remarcă extrem de tulburătoare.

– Întrucît știi destul de multe lucruri despre acest oraș, deși nu ai încercat niciodată să-l vizualizezi, a spus, mă ajuți acum pe mine să-l intenționez. Pun rămășag că n-o să mă crezi dacă-ți spun că acest oraș, pe care-l vezi acum, nu există cu adevărat, în afara intenției mele și a intenției tale.

Mă cerceta cu privirea și a rîs văzînd ce groază m-a cuprins cînd am realizat ce spunea.

– Încă mai visăm? am întrebat eu, uluit.

– Da, a spus. Dar acest visat este mai real decît celălalt, pentru că mă ajuți. Asta nu se poate explica decît spunînd că se întîmplă, pur și simplu. Ca în toate celelalte cazuri. A indicat tot ce ne înconjura. Nu există modalitate de a spune cum se întîmplă, dar se întîmplă. Să-ți amintești întotdeauna ce ți-am spus: aceasta este taina de a intenționa în cea de a doua atenție. M-a tras ușor către ea. Hai să ne plimbăm pînă la piața din acest vis, a spus. Dar probabil că este cazul să mă aranjez puțin, ca să te simți mai în largul tău în compania mea.

M-am uitat la ea, neînțelegînd ce vrea să spună, în vreme ce își schimba costumația. A făcut-o cu cîteva mișcări simple, cît se poate de obișnuite. Și-a scos fusta lungă și a rămas în fusta cu aspect comun, pînă la jumătatea gambei, pe care o purta pe

dedesubt. Apoi și-a răsucit coada într-un coc și s-a schimbat din mocasini în pantofi cu toc jos, pe care îi avea într-o sacoșă de pînză. Și-a întors șalul pe partea cealaltă, acesta transformîndu-se astfel într-o eșarfă bej. Arăta acum ca o mexicancă tipică din clasa de mijloc, aflată, probabil, într-o vizită în acel orășel. M-a luat de braț cu aplombul caracteristic femeilor și a pornit în direcția pieței.

– Ce-ai tăcut așa? Ți-ai înghițit limba? a spus ea în engleză.

Eram total absorbit de ideea de neconceput că m-aș fi aflat încă într-un vis; mai mult, începusem să cred că, dacă așa stăteau lucrurile, riscam să nu mă mai trezesc niciodată. Pe un ton nonșalant, pe care nu l-am putut recunoaște ca aparținîndu-mi, am spus:

– Nu mi-am dat seama pînă acum că mi te-ai mai adresat în engleză. Unde ai învățat limba?

– În lumea de dincolo. Știu multe limbi. S-a oprit și m-a scrutat cu privirea. Am avut timp destul la dispoziție să le învăț. Întrucît vom petrece vreme îndelungată împreună, într-o zi te voi învăța propria mea limbă.

A chicotit, fără îndoială ca reacție la expresia mea disperată. M-am oprit.

– Vom petrece mult timp împreună? am întrebat, trădînd ceea ce simțeam.

– Desigur, a răspuns ea pe un ton vesel. Tu îmi vei da – și trebuie să spun că într-un mod foarte generos – energia ta gratis. Tu însuți ai spus asta, nu-i așa? Eram oripilat. Care-i problema? a întrebat femeia, din nou în spaniolă. Să nu-mi spui că regreți decizia pe care ai luat-o. Sîntem vrăjitori. Este prea tîrziu să te răzgîndești. Nu-ți este frică, nu-i așa?

Eram din nou mai mult decît terifiat, dar, dacă m-ar fi pus cineva să precizez ce anume mă înspăimînta, n-aș fi știut să spun. Mai mult ca sigur că nu-mi era teamă că mă aflu împreună

cu cea care sfidează moartea într-un alt vis ori că-mi pierd mințile sau chiar viața. Mi-era teamă de forța răului? m-am întrebat. Dar ideea de forță a răului nu rezista la o analiză serioasă. Ca rezultat al anilor petrecuți în mediul vrăjitoresc, știam, fără nici o umbră de îndoială, că în univers există doar energie; conceptul de forță a răului era un produs al minții umane creat sub covîrșitoarea influență a fixării punctului de asamblare în poziția sa obișnuită. Logic, nu aveam de ce să mă tem. Știam asta, dar știam, de asemenea, că adevărata mea slăbiciune consta în lipsa de cursivitate în a-mi fixa imediat punctul de asamblare în orice nouă poziție era deplasat. Apropierea de cea care sfidează moartea îmi deplasa punctul de asamblare cu o viteză colosală, iar eu nu aveam capacitatea să țin pasul cu acest ritm. Rezultatul era o vagă pseudosenzație de teamă că aș fi putut să nu mă mai trezesc niciodată.

– Nu există nici o problemă, am spus. Să ne continuăm plimbarea din vis.

Și-a petrecut brațul pe după al meu și am mers în tăcere pînă în părculeț. Nu era deloc o tăcere forțată. Dar mintea mea se zbătea sub imperiul nedumeririi. Ce ciudat, gîndeam eu, numai cu puțin timp în urmă mersesem cu don Juan dinspre parc către biserică, cuprins de cea mai terifiantă frică normală. Acum mergeam înapoi dinspre biserică spre parc împreună cu obiectul fricii mele și eram mai îngrozit decît oricînd, dar într-un fel diferit, mai matur și mai teribil, mai fatal.

Pentru a-mi mai calma neliniștea, am început să privesc în jurul meu. Dacă acesta era un vis – așa cum credeam că este – exista o cale prin care puteam dovedi sau infirma asta. Mi-am îndreptat degetul mic către case, către biserică, către pavajul străzii, către oameni. Am arătat totul cu degetul. Cutezător, chiar am apucat cu mîna vreo doi indivizi, pe care se pare că i-am speriat foarte tare. Le-am simțit masa fizică. Erau la fel de reali ca orice altceva ce consider eu că este real, cu excepția faptului că nu generau energie. Nimic din acel oraș nu genera energie. Totul părea real și normal, și totuși, era doar un vis. M-am întors către femeie, care se ținea de brațul meu, și am chestionat-o asupra acestui lucru.

– Visăm, a rostit ea cu vocea ei ușor răgușită și a chicotit.

– Dar cum se poate ca oamenii și lucrurile din jurul nostru să fie atît de reale, de tridimensionale?

– Aceasta este taina intenționării în cea de a doua atenție! a exclamat ea pe un ton reverențios. Oamenii aceștia sînt atît de reali, încît chiar gîndesc.

Aceasta a fost lovitura de grație. Nu mai voiam să mai pun la îndoială nimic. Voiam să mă lase total în voia acelui vis. O zmucitură puternică a brațului m-a readus la realitatea momentului. Ajunseserăm în piață. Femeia se oprise și mă trăgea să mă așez pe o bancă. Am știut că sînt în pericol atunci cînd, așezîndu-mă, nu am simțit banca sub mine. Am început să mă rotesc. După cîte îmi dădeam seama, într-o mișcare ascendentă. Am înregistrat, pentru un moment extrem de scurt, imaginea parcului ca și cînd l-aș fi privit de undeva de sus.

– Am încurcat-o! am urlat.

Credeam că mor. Mișcarea de rotire ascendentă s-a transformat într-o mișcare de învîrtejire descendentă în întuneric.

13. ÎN ZBOR PE ARIPILE INTENȚIEI

– Nagualule, fă un efort, m-a îndemnat o voce de femeie. Nu te scufunda. Ieși la suprafață, ieși la suprafață. Folosește-te de procedeele visatului!

Mintea a început să-mi lucreze. M-am gîndit că vocea pe care o auzisem era a unui vorbitor de engleză și că, dacă era să mă folosesc de metodele visatului, trebuia să găsesc, mai întîi, un punct de pornire pentru a mă energiza.

– Deschide ochii, a spus vocea. Deschide-i acum. Folosește-te de primul lucru pe care-l vezi, ca punct de pornire.

Am făcut un efort suprem și mi-am deschis ochii. Am văzut copaci și cer albastru. Era ziuă! Am văzut, ca prin ceață, un chip care se apleca deasupra mea. Dar nu-mi puteam focaliza privirea. Am crezut că cea care se uita la mine era femeia din biserică.

– Folosește-te de chipul meu, a spus vocea; era o voce familiară, dar nu puteam s-o identific. Ia fața mea, ca punct de pornire; apoi privește la toate celelalte.

Auzul începuse să mi se limpezească, la fel și vederea. M-am uitat lung la chipul femeii, apoi la copacii din parc, la banca de fier forjat, la oamenii care treceau pe acolo și, pe urmă din nou, la chipul ei. În ciuda faptului că fața ei era altfel de fiecare dată

cînd o priveam, am simțit că încep să am un minim de control asupra mea. Cînd mi-am recăpătat mai deplin facultățile, mi-am dat seama că femeia era așezată pe bancă, ținîndu-mi capul în poala ei. Și nu era femeia din biserică; era Carol Tiggs.

– Ce cauți aici? am bolborosit eu.

Sperietura și surprinderea mea erau atît de mari, încît doream să mă ridic și s-o rup la fugă, dar corpul meu nu asculta deloc de comenzile conștientului. Au urmat cîteva momente chinuitoare, în care am încercat cu disperare, dar fără nici un folos, să mă ridic. Lumea care mă înconjura avea prea multă claritate ca să mai cred că încă visez, dar nefuncționarea controlului asupra sistemului motor mă făcea să bănuiesc că totuși era vorba de un vis. În plus, prezența lui Carol era prea neașteptată; nu existau nici un fel de antecedente care s-o justifice.

Cu precauție, am încercat să-mi impun voința de a mă ridica, așa cum făcusem de sute de ori în visat, dar nu s-a întîmplat nimic. Dacă se impusese vreodată nevoia să fiu obiectiv, acesta era momentul. Cu cea mai mare atenție, am început să mă uit, mai întîi cu un ochi, la tot ce se afla în cîmpul meu vizual. Am repetat apoi procesul cu celălalt ochi. Am considerat concordanța dintre imaginile înregistrate de cei doi ochi ca indicînd că mă aflam în realitatea consensuală a vieții de zi cu zi.

După aceea, am examinat-o pe Carol. În momentul acela, am observat că pot să-mi mișc brațele. Numai jumătatea inferioară a corpului îmi era paralizată. Am atins fața și mîinile lui Carol; am îmbrățișat-o. Avea consistență materială, și credeam că era cu adevărat Carol Tiggs. Ușurarea mea a fost enormă, pentru că, pentru un moment, avusesem întunecata bănuială că era vorba de cea care sfidează moartea, care se dădea drept Carol.

Cu multă grijă, Carol m-a ajutat să mă ridic în poziția șezînd. Fusesem întins pe spate, culcat jumătate pe bancă, jumătate pe

pămînt. Atunci am observat ceva ieşit total din comun. Eram îmbrăcat cu blugi Levi's decoloraţi şi încălţat cu o pereche ponosită de cizme maro, de piele. Aveam o cămaşă de dril şi o jachetă Levi's.

– Stai puţin, i-am spus eu lui Carol. Uită-te la mine. Astea sînt hainele mele? Sînt eu cu adevărat?

Carol a rîs şi m-a zgîlţîit de umeri, aşa cum făcea întotdeauna în semn de camaraderie, atitudine bărbătească, să arate că făcea parte din gaşcă.

– Îl am în faţa ochilor pe frumosul de tine, a spus ea cu vocea ei comică în falset contrafăcut. Oh, domnu', cine altcineva ar putea fi, dacă nu tu?

– Cum naiba de sînt îmbrăcat cu Levi's şi port cizme? am insistat eu. Nici nu am aşa ceva.

– Eşti îmbrăcat cu hainele mele. Cînd te-am găsit, erai complet gol!

– Unde? Cînd?

– În preajma bisericii, acum aproximativ o oră. Am venit aici, în piaţă, să te caut. Nagualul m-a trimis să văd dacă te pot găsi.

Am luat hainele cu mine pentru orice eventualitate.

I-am spus că mă simţeam teribil de vinovat şi jenat pentru faptul de a fi umblat prin oraş dezbrăcat.

– În mod cu totul straniu, nu era nimeni prin preajmă, m-a asigurat ea.

Am simţit că o spunea doar ca să-mi diminueze jena. Zîmbetul ei amuzat mi-a confirmat asta.

– Probabil că mi-am petrecut cu arendaşul toată noaptea trecută sau chiar mai mult, am spus. Ce zi este astăzi?

– Nu-ţi face griji în privinţa datelor, a spus ea, rîzînd. Cînd îţi vei reveni complet, o să numeri singur zilele.

– Nu mă cocoli, Carol Tiggs. Spune-mi ce zi este astăzi.

Vocea mea avea un ton sever şi ferm ce nu părea să-mi aparţină.

– Este ziua de după marea fiestă, a zis ea şi m-a lovit uşor cu palma pe umăr. Te căutăm cu toţii încă de aseară.

– Dar ce caut eu aici?

– Te-am dus la hotelul din partea opusă a pieţei. Nu aveam cum să te car tot drumul pînă la casa nagualului. Acum cîteva minute ai fugit din cameră, şi aşa am ajuns aici.

– De ce nu ai cerut ajutorul nagualului?

– Pentru că asta este o treabă care ne priveşte numai pe mine şi pe tine. Noi doi trebuie s-o rezolvăm împreună.

Asta mi-a închis gura. Înţelegeam perfect ce spunea. I-am mai pus totuşi încă o întrebare care mă sîcîia.

– Ce ţi-am spus cînd m-ai găsit?

– Ai spus că fuseseşi atît de adînc cufundat în cea de a doua atenţie şi un timp atît de îndelungat, că încă nu erai în stare să raţionezi pe deplin. Tot ce-ţi doreai să faci era să dormi.

– Cînd mi-am pierdut coordonarea motorie?

– De-abia acum un moment. Îţi va reveni. Ştii şi tu foarte bine că atunci cînd intri în cea de a doua atenţie şi primeşti un considerabil şoc de energie, este absolut normal să-ţi pierzi controlul asupra centrilor vorbirii şi asupra membrelor.

– Dar tu cînd ţi-ai pierdut sîsîiala, Carol?

Asta a luat-o complet prin surprindere. S-a uitat lung la mine şi a început să rîdă cu poftă.

– De mult timp mă tot strădui să remediez asta, a mărturisit ea. Cred că este îngrozitor de enervant să auzi o femeie în toată firea sîsîind. În plus, ţie-ţi displace teribil.

Nu-mi era deloc greu să recunosc că detestam sîsîiala ei. Don Juan şi cu mine încercaserăm să o lecuim, dar ajunseserăm la concluzia că ea nu era interesată să scape de acest defect. Sîsîiala îi dădea un farmec deosebit şi o făcea atrăgătoare în

ochii multora, iar părerea lui don Juan era că ei îi plăcea acest lucru şi nu voia să renunţe la el. Să o aud vorbind fără să sîsîie era pentru mine o grozavă şi emoţionantă satisfacţie. Asta îmi demonstra că ea era capabilă şi sigură de schimbări radicale, un lucru de care nici eu şi nici don Juan nu am fost niciodată siguri.

– Ce altceva ţi-a mai spus nagualul cînd te-a trimis să mă cauţi? am întrebat.

– A spus că vei avea o confruntare cu cel care sfidează moartea.

Pe un ton de confidenţă i-am destăinuit lui Carol că cel care sfidează moartea era femeie. Iar ea a spus cu nonşalanţă că ştia asta.

– Cum adică ştii? am strigat eu. Nimeni nu a avut niciodată cunoştinţă de asta, în afară de don Juan. El ţi-a spus?

– Sigur că mi-a spus, a răspuns ea, neimpresionată de strigătele mele. Ceea ce ţi-a scăpat este că şi eu m-am întîlnit cu femeia din biserică. Şi asta înainte de a o întîlni tu. Am sporovăit amiabil în biserică destul de mult timp.

Eram convins că îmi spunea adevărul. Ce-mi relata era exact ceea ce ar fi făcut don Juan. Ar fi trimis-o, cu siguranţă, pe Carol în recunoaştere, pentru a putea trage unele concluzii.

– Cînd te-ai întîlnit cu cel care sfidează moartea? am întrebat.

– Acum vreo două săptămîni, a răspuns ea pe un ton impasibil. Pentru mine n-a fost un eveniment important. Nu aveam energie de oferit sau, cel puţin, nu genul de energie pe care-l vrea femeia aceea.

– Atunci de ce te-ai văzut cu ea? Contactul cu femeia nagual face şi el parte din înţelegerea dintre cel care sfidează moartea şi vrăjitori?

– M-am văzut cu ea, pentru că nagualul a spus că tu şi cu mine sîntem interschimbabili, din nici un alt motiv. Corpurile noastre energetice au fuzionat de multe ori. Nu-ţi aminteşti? Femeia şi cu mine am vorbit despre uşurinţa cu care ne contopim. Am stat cu ea poate trei sau patru ore, pînă cînd a venit nagualul şi m-a luat de acolo.

– Aţi rămas în biserică în tot acest timp? am întrebat eu, pentru că nu-mi venea să cred că au stat acolo în genunchi trei sau patru ore, vorbind doar despre fuzionarea corpurilor noastre energetice.

– M-a luat cu ea într-o altă faţetă a intenţiei sale, a admis Carol după un moment de gîndire. M-a făcut să văd cum a reuşit să scape din captivitate.

Carol mi-a relatat apoi o istorie uimitoare. A spus că, potrivit celor pe care femeia din biserică o făcuse să le vadă, toţi vrăjitorii din timpuri străvechi deveniseră, inevitabil, victimele făpturilor anorganice. Acestea, după ce îi capturau, le dădeau puterea de a fi intermediari între lumea noastră şi lumea lor, pe care oamenii o numeau infern.

Cel care sfidează moartea fusese şi el, ineluctabil, prins în mrejele făpturilor anorganice. Carol estima că, probabil, petrecuse mii de ani în captivitate, pînă în momentul în care fusese capabil să se transforme în femeie. Realizase că asta este singura lui cale de scăpare din acea lume în ziua în care descoperise că făpturile anorganice consideră că principiul feminin este indestructibil. Ele cred că principiul feminin are o asemenea flexibilitate şi o sferă de acţiune atît de vastă, încît indivizii care îi aparţin sînt imuni la orice fel de capcane sau înscenări şi nu pot fi reţinuţi în captivitate. Transformarea celui care sfidează moartea fusese atît de totală şi amănunţită, încît fusese imediat azvîrlit afară din lumea făpturilor anorganice.

– Ţi-a spus că fāpturile anorganice sînt încă pe urmele ei? am întrebat eu.

– Normal că o urmăresc încă, m-a asigurat Carol. Femeia mi-a spus că trebuie să aibă grijă în permanenţă să-şi ţină urmăritorii la distanţă.

– Ce i-ar putea face aceştia?

– Să realizeze că este bărbat şi s-o ducă din nou în captivitate, presupun. Cred că se teme de acele făpturi mai mult decît ai putea să-ţi imaginezi că este posibil să te temi de ceva.

Carol mi-a spus, cu nonşalanţă, că femeia din biserică ştia totul despre conflictul meu cu făpturile anorganice şi avea cunoştinţă de iscoada albastră.

– Ştie totul despre tine şi despre mine, a spus Carol în continuare. Şi nu pentru că i-aş fi spus eu ceva, ci pentru că ea face parte din viaţa noastră şi a vrăjitorilor dinaintea noastră. A precizat că ne-a urmărit întotdeauna pe toţi, dar pe tine şi pe mine în mod special.

Carol mi-a relatat cazurile pe care le cunoştea femeia şi în care eu şi Carol acţionaserăm împreună. În timp ce vorbea, am început să simt o nostalgie fără pereche pentru însăşi persoana care se afla în faţa mea: Carol Tiggs. Doream cu disperare s-o îmbrăţişez. Am întins braţele spre ea, dar mi-am pierdut echilibrul şi am căzut de pe bancă.

Carol m-a ajutat să mă ridic de jos şi mi-a examinat, cu îngrijorare, picioarele, pupilele ochilor, gîtul şi regiunea lombară. A spus că încă mai sufeream efectele şocului energetic. Mi-a sprijinit capul pe pieptul ei şi m-a mîngîiat, ca şi cum ar fi alintat un copil care se prefăcea bolnav. După un timp, m-am simţit mai bine; am început chiar să-mi recapăt coordonarea motorie.

– Ce părere ai despre hainele cu care sînt îmbrăcată? m-a întrebat pe neaşteptate Carol. Arăt prea elegantă pentru această ocazie? Ţi se pare că sînt adecvat îmbrăcată?

Carol era întotdeauna extrem de frumos îmbrăcată. Dacă era ceva sigur în ceea ce o privea, acesta era gustul său ireproşabil în materie de îmbrăcăminte. Realitatea este că, de cînd o cunoşteam, între don Juan şi ceilalţi din grupul său se făcea în permanenţă haz pe seama faptului că singura ei calitate remarcabilă era talentul de a cumpăra haine frumoase şi de a le purta cu graţie şi stil. Am considerat întrebarea ei foarte ciudată şi am comentat-o.

– De ce ai putea fi nesigură în ceea ce priveşte înfăţişarea ta? Asta n-a fost niciodată o problemă pentru tine. Încerci cumva să impresionezi pe cineva?

– Încerc să te impresionez pe tine, desigur, a spus ea.

– Dar nu este momentul acum, am protestat eu. Ceea ce se întîmplă în legătură cu cel care sfidează moartea este problema importantă, nu înfăţişarea ta.

– Vei fi surprins să afli cît de importantă este înfăţişarea mea, a rîs ea. Felul cum arăt esta o problemă de viaţă şi de moarte pentru noi amîndoi.

– Ce tot spui? Îmi aminteşti de modul în care nagualul a pregătit întîlnirea mea cu cel care sfidează moartea. Aproape că m-a scos din minţi cu vorbăria lui misterioasă.

– A fost vorbăria lui misterioasă justificată? a întrebat Carol cu o expresie extrem de serioasă.

– Cu siguranţă, a fost justificată, am recunoscut eu.

– Aşa este şi înfăţişarea mea. Fă-mi acest hatîr. Spune-mi, cum mă găseşti? Plină de farmec sau lipsită de farmec, atrăgătoare, comună, respingătoare, obositoare, autoritară şi dominantă?

M-am gîndit puțin și mi-am stabilit aprecierea. O consideram deosebit de fermecătoare. Situația era stranie pentru mine. Nu mă gîndisem niciodată conștient la farmecul ei.

– Găsesc că ești extraordinar de frumoasă, i-am spus. De fapt, ești de-a dreptul superbă.

– Atunci, înseamnă că înfățișarea mea este cea potrivită, a oftat ea.

Încercam să ghicesc care puteau fi intențiile ei, cînd a vorbit din nou.

– Cum a fost în tovărășia celui care sfidează moartea?

I-am relatat, pe scurt, întîmplările prin care trecusem, referindu-mă mai ales la primul vis. Am spus că eram de părere că cel care sfidează moartea mă făcuse să văd orașul acela, dar într-un alt moment, din trecut.

– Dar asta nu este posibil, a izbucnit ea. În univers nu există trecut sau viitor. Există numai momentul prezent.

– Știu precis că era în trecut, am spus eu. Biserica era aceeași, dar orașul arăta altfel.

– Gîndește-te o clipă, a insistat ea. În univers există numai energie, iar energia cunoaște doar imediatul, un nesfîrșit și permanent moment prezent.

– Atunci, ce crezi că s-a întîmplat cu mine, Carol?

– Cu ajutorul celui care sfidează moartea ai trecut prin cea de a patra poartă a visatului, a spus ea. Femeia din biserică te-a luat cu ea în visul ei, în intenția ei. În vizualizarea acestui oraș de către ea. Evident, ea l-a vizualizat în trecut și acea vizualizare este încă intactă în mintea ei. Tot acolo trebuie să se afle și vizualizarea actuală a orașului.

După o tăcere prelungită, Carol mi-a mai pus o întrebare.

– Ce altceva a mai făcut femeia cu tine?

I-am povestit despre cel de-al doilea vis, cel despre oraș, așa cum este el în ziua de azi.

– Ei, vezi! a zis ea. Femeia nu numai că te-a dus în intenția sa trecută, ci te-a ajutat și mai mult în trecerea prin cea de a patra poartă, făcîndu-ți corpul energetic să se deplaseze într-un alt loc, care există astăzi doar în intenția ei.

S-a oprit, apoi m-a întrebat dacă femeia din biserică îmi explicase ce înseamnă să intenționezi în cea de a doua atenție, dar nu-mi aduceam aminte să-mi fi și explicat ce înseamnă. Carol se referea la concepte despre care don Juan nu vorbise niciodată.

– Unde ai aflat toate aceste idei noi? am întrebat eu, minunîndu-mă sincer de cît de clar îi era totul.

Pe un ton neutru, Carol m-a încredințat că femeia din biserică îi explicase o mulțime de lucruri în legătură cu toate aceste aspecte complicate.

– Acum, intenționăm în cea de a doua atenție, a spus ea în continuare. Femeia din biserică ne-a făcut să adormim; tu – aici, iar eu – în Tucson. Iar apoi, am adormit din nou în vis. Dar tu nu-ți amintești nimic despre această parte, pe cînd eu, da. Este vorba despre secretul pozițiilor gemene. Adu-ți aminte ce ți-a spus femeia; cel de al doilea vis este intenționare în cea de a doua atenție: singura modalitate de a trece prin cea de a patra poartă a visatului.

După o pauză mai lungă, timp în care nu am putut să articulez nici măcar o vorbă, Carol mi-a spus:

– Cred că femeia din biserică ți-a făcut, de fapt, un dar, deși nu voiai să primești vreunul. Darul ei a fost să-și adauge energia proprie la a noastră pentru a ne putea mișca înainte și înapoi pe energia actuală a universului.

Am început să freamăt de emoție. Cuvintele lui Carol veneau exact la momentul potrivit. Ea definise, pentru mine, ceva ce eu considerasem cu neputință de definit, deși nu știam ce anume. Dacă m-aș fi putut mișca, aș fi sărit s-o îmbrățișez.

Zîmbea extaziată, în timp ce eu peroram agitat despre cît de semnificative erau spusele ei pentru mine. Am comentat retoric că don Juan nu-mi spusese niciodată ceva similar.

– Poate că nu știe, a spus Carol, nu pe un ton denigrator, ci conciliator.

N-am contrazis-o. Am rămas un timp tăcut, ciudat de golit de gînduri. Apoi gîndurile și cuvintele s-au revărsat din mine ca o erupție vulcanică. Prin piață circulau tot felul de oameni și, din cînd în cînd, unii se uitau lung la noi sau se opreau în fața noastră să ne privească. Trebuie să fi oferit un tablou de tot dragul: Carol Tiggs sărutîndu-mi și mîngîindu-mi fața, în timp ce eu peroram fără oprire despre claritatea explicațiilor ei și despre întîlnirea mea cu cel care sfidează moartea.

Cînd am fost în stare să merg, Carol m-a condus, prin piață, la unicul hotel din oraș. M-a asigurat că nu aveam încă destulă energie ca să pot merge pînă la casa lui don Juan, dar că toți cei de acolo știau unde ne aflăm.

– De unde ar putea să știe unde ne aflăm? am întrebat eu.

– Nagualul este un vrăjitor experimentat și foarte abil, a răspuns ea, rîzînd. El mi-a spus că, dacă te găsesc zdrobit din punct de vedere energetic, să te duc la hotel și să nu risc să traversez tot orașul, tîrîndu-te după mine.

Cuvintele ei, dar în special zîmbetul cu care le-a însoțit, m-au făcut să mă simt atît de ușurat, încît am mers mai departe într-o stare de beatitudine. Am dat colțul îndreptîndu-ne către intrarea hotelului, care se afla la cîțiva pași în josul străzii, chiar în fața bisericii. Am trecut prin holul mohorît și am urcat scările de beton pînă la etajul întîi, unde am intrat imediat într-o cameră neospitalieră, pe care n-o mai văzusem niciodată. Carol spunea că mai fusesem acolo; totuși, nu-mi aminteam deloc nici de hotel, nici de cameră. Însă eram atît de obosit, că nu eram în stare să mă gîndesc la asta. M-am prăbușit, pur și simplu, pe pat, cu fața în jos. Tot ce-mi doream era să dorm, însă eram prea surescitat. Erau prea multe puncte neclare, deși totul părea să fie în bună ordine. Am fost străbătut brusc de un val de excitație nervoasă și m-am ridicat în șezut.

– Eu nu ți-am spus că nu am acceptat darul celui care sfidează moartea, am zis, privind-o pe Carol. Cum de-ai știut ce-am făcut?

– Oh, chiar tu mi-ai spus, a protestat ea, așezîndu-se lîngă mine. Erai așa de mîndru de asta. A fost prima propoziție care ți-a ieșit din gură, cînd te-am găsit.

Acesta era, pînă în acel moment, singurul răspuns care nu prea mă satisfăcea. Ceea ce relata ea nu părea să fie declarația mea.

– Cred că nu ai înțeles cum trebuie spusele mele, i-am zis. Pur și simplu, nu doream să capăt nimic ce m-ar fi putut abate de la țelul său.

– Vrei să spui că nu te simțeai mîndru de a fi refuzat?

– Nu. Nu mă simțeam în nici un fel. Nu mai sînt capabil să simt nimic în afară de teamă.

Mi-am întins picioarele și mi-am pus capul pe pernă. Simțeam că, dacă închid ochii sau încetez să vorbesc, voi adormi pe loc. I-am povestit lui Carol cum discutasem cu don Juan, la începutul relației mele cu el, despre motivul său mărturisit de a rămîne pe calea luptătorilor. Spusese că teama îl menținea pe linia dreaptă și de ce se temea cel mai mult era să piardă nagualul, abstractul, spiritul.

– În comparație cu a pierde calitatea de nagual, moartea este un fleac, spusese el cu o notă de autentică pasiune în voce. Teama mea de a pierde nagualul este singurul suport real pe care îl am, pentru că fără el aș fi într-o stare mai rea decît dacă aș fi mort.

I-am spus lui Carol că atunci îl contrazisesem imediat pe don Juan şi mă lăudasem că, întrucît sînt imun faţă de teamă, dacă este să rămîn în graniţele unei căi unice pe care s-o urmez, forţa motrice, în cazul meu, trebuie să fie iubirea.

Don Juan replicase că, atunci cînd se producea adevărata consacrare, teama este singura stare care are sens pentru un luptător. În sinea mea, îl antipatizasem în momentul acela pentru ceea ce credeam că este tăinuita sa îngustime de vederi.

– Iată că am ajuns din nou în aceeaşi situaţie, i-am spus lui Carol, şi uită-te la mine acum. Pot să jur că ceea ce mă impulsionează şi mă ţine în linia de acţiune este teama de a pierde nagualul.

Carol se uita fix la mine, cu o privire ciudată, pe care n-o văzusem niciodată la ea.

– Îmi permit să te contrazic, a spus ea încet. Frica nu-i nimic în comparaţie cu afecţiunea. Frica te face să fugi nebuneşte; iubirea te face să te mişti inteligent.

– Ce tot spui acolo, Carol Tiggs? Au ajuns acum vrăjitorii să fie nişte îndrăgostiţi?

N-a răspuns. S-a întins lîngă mine şi şi-a pus capul pe umărul meu. Am rămas acolo aşa, în tăcere, în camera aceea ciudată şi neospitalieră, un timp îndelungat.

– Eu simt ce simţi tu, a spus Carol brusc. Acum, încearcă tu să simţi ce simt eu. Poţi s-o faci. Dar hai s-o facem pe întuneric.

Şi-a întins braţul în sus şi a stins lumina de deasupra patului. Dintr-o zvîcnitură m-am ridicat în poziţia şezînd. Mă trecuse un fior de teamă ca un curent electric. Imediat ce Carol stinsese lumina, în cameră se făcuse întuneric ca noaptea. Pradă unei mari agitaţii, am întrebat-o pe Carol care este cauza fenomenului.

– Încă nu eşti pe deplin restabilit, a spus ea pe un ton liniştitor. Ai avut parte de o confruntare de proporţii monumentale. Cufundarea atît de profundă în cea de a doua atenţie te-a lăsat puţin cam zdrobit, ca să zicem aşa. Sigur că este ziuă, dar ochii tăi nu se pot încă ajusta cum trebuie la lumina slabă din această cameră.

Mai mult sau mai puţin convins, m-am întins din nou în pat. Carol continua să vorbească, dar eu n-o ascultam. Am pipăit cearceafurile. Erau cearceafuri adevărate. Mi-am trecut mîinile pe rama patului. Era cu adevărat un pat! M-am aplecat şi mi-am trecut palmele pe dalele reci ale pardoselii. M-am dat jos din pat şi am verificat toate lucrurile din cameră şi din baie. Totul era perfect normal, absolut real. I-am spus lui Carol că, atunci cînd stinsese lumina, avusesem senzaţia clară că visez.

– Mai linişteşte-te, a spus ea. Termină cu prostiile astea de investigaţii şi vino în pat să te odihneşti.

Am dat la o parte draperiile de la fereastra care dădea în stradă. Afară era ziuă. În momentul în care am tras draperiile la loc, înăuntru s-a făcut iarăşi întuneric beznă. Carol mă ruga să mă întorc în pat. Îi era teamă că aş putea să fug şi să ajung iar în stradă, cum mai făcusem o dată. Avea dreptate. M-am culcat la loc în pat, fără să observ că nici măcar pentru o clipă nu-mi trecuse prin minte să arăt lucrurile cu degetul mic. Era ca şi cînd noţiunea îmi fusese ştearsă din memorie.

Întunericul din camera aceea de hotel era cu totul neobişnuit. Îmi dădea o senzaţie delicioasă de pace şi armonie. Îmi dădea, totodată, şi o senzaţie de profundă tristeţe, o nostalgie pentru căldura sentimentelor umane, pentru compania oamenilor. Eram mai mult decît uluit. Nu mi se mai întîmplase aşa ceva pînă atunci. Stăteam culcat în pat, încercînd să-mi amintesc dacă nostalgia aceea era un sentiment cunoscut. Nu era. Nostalgiile care-mi erau cunoscute nu vizau compania oamenilor, ci erau abstracte;

ca un fel de tristețe pentru a nu fi reușit să ajung la ceva nedefinit.

– Simt că-mi pierd controlul, i-am spus eu lui Carol. Acuși o să încep să plîng de dragul oamenilor.

Credeam că ea va lua afirmația mea ca fiind comică. Intenția mea fusese să fac o glumă. Dar ea n-a spus nimic; părea să fie de acord cu ceea ce spusesem. A oftat. Fiind într-o stare de spirit labilă, m-am simțit imediat cuprins de sentimentalisme. M-am întors către ea în întuneric și am bîiguit ceva ce, într-un moment de mai mare luciditate, mi s-ar fi părut total irațional.

– Pur și simplu, te ador.

Vorbe de genul acesta erau de neconceput între vrăjitorii din breasla lui don Juan. Carol Tiggs era femeia nagual. Între noi doi nu erau necesare demonstrații de afecțiune. De fapt, nici nu știam ce simțeam unul pentru celălalt. Fuseserăm învățați de don Juan că între vrăjitori nu este nevoie și nici timp pentru astfel de sentimente.

Carol mi-a zîmbit și m-a îmbrățișat. Iar eu am fost cuprins de o iubire atît de mistuitoare pentru ea, încît, involuntar, mi-au dat lacrimile.

– Corpul tău energetic înaintează pe filamentele luminoase de energie ale universului, mi-a șoptit ea la ureche. Sîntem purtați de darul de intenție al celui care sfidează moartea.

Aveam destulă energie pentru a înțelege ce spunea. Am întrebat-o chiar dacă ea însăși înțelege într-adevăr ce înseamnă asta. M-a țistuit să tac și a continuat să-mi șoptească la ureche:

– Înțeleg foarte bine; darul pe care ți l-a făcut cel care sfidează moartea sînt aripile intenției. Cu ajutorul lor noi doi ne visăm într-un alt timp. Într-un vis ce va să vie.

Am împins-o la o parte și m-am ridicat în capul oaselor. Felul în care Carol enunța aceste concepte vrăjitorești complexe

mă neliniștea. Ea nu avea înclinație pentru o abordare serioasă a gîndirii conceptuale. Deseori glumea între noi, referindu-ne la faptul că ea nu avea minte de filosof.

– Ce-i cu tine? am întrebat eu. Schimbarea asta a ta este ceva cu totul nou pentru mine: Carol vrăjitoarea filosof. Vorbești exact ca don Juan.

– Nu încă, a răspuns ea, rîzînd. Dar este pe cale să se producă. Este în curs de desfășurare, iar, cînd se va întîmpla, pentru mine va fi cel mai ușor lucru din lume să fiu o vrăjitoare filosof. Vei vedea. Și nimeni nu va putea explica asta, deoarece, pur și simplu, se va întîmpla.

În minte mi-a sunat un clopoțel de alarmă.

– Tu nu ești Carol! am strigat. Ești cel care sfidează moartea și te dai drept Carol. Știam eu.

Carol a rîs, cîtuși de puțin tulburată de acuzația mea.

– Nu fi absurd, a spus. Vei rata lecția. Am știut că, mai devreme sau mai tîrziu, vei ceda și te vei lăsa în voia dorințelor tale. Sînt chiar Carol, crede-mă. Dar acum noi doi facem ceva ce n-am mai făcut niciodată: intenționăm în cea de a doua atenție, așa cum au făcut vrăjitorii din timpuri străvechi.

Nu eram convins, dar nu mai aveam energia să continuu controversa, pentru că ceva asemănător marilor vîrtejuri din visatul meu începuse să mă tragă înăuntrul său. Am auzit slab vocea lui Carol, spunîndu-mi la ureche:

– Ne visăm pe noi înșine. Visează intenția ta despre mine. Intenționează-mă de aci înainte! Intenționează-mă în viitor!

Cu un mare efort, am reușit să-mi exprim cel mai intim gînd:

– Rămîi aici cu mine pentru totdeauna – am spus cu o voce cu turație încetinită, ca un casetofon defect.

Ea mi-a răspuns ceva ce n-am înțeles. Voiam să rîd de vocea mea, dar atunci m-a înghițit vîrtejul.

Cînd m-am trezit, eram singur în camera de hotel. Nu aveam idee cît de mult timp dormisem. M-am simțit extrem de dezamăgit că n-am găsit-o pe Carol lîngă mine. M-am îmbrăcat în grabă și am coborît în holul hotelului s-o caut. În plus, voiam să scap și de starea stranie de somnolență care mă mai stăpînea.

La recepție, directorul hotelului mi-a spus că tînăra care închiriase camera tocmai plecase cu numai un moment înainte. Am alergat în stradă, sperînd s-o ajung din urmă, dar n-am văzut-o nicăieri. Era amiază; soarele strălucea pe un cer absolut senin. Era puțin prea cald.

M-am îndreptat spre biserică. Am avut autentica, dar lipsita de emoție, surpriză să constat că în visul meu văzusem, într-adevăr, detaliile structurii ei arhitecturale reale. Cu detașare, mi-am asumat rolul propriului meu avocat al diavolului și mi-am acordat beneficiul îndoielii. Poate că don Juan și cu mine examinaserăm cîndva și partea din spate a clădirii bisericii, dar eu nu-mi mai aminteam de asta. M-am gîndit la această alternativă. Nu mai conta. Planul meu de validare nu mai avea, oricum, nici un sens pentru mine. Mi-era prea somn să-mi mai pese.

De acolo, am luat-o încet către casa lui don Juan, tot în ideea de a o căuta pe Carol. Eram sigur că o voi găsi acolo, așteptîndu-mă. Don Juan mi-a făcut o primire de parcă mă întorsesem din lumea celor morți. Atît el, cît și însoțitorii săi erau cuprinși de o agitație frenetică în vreme ce mă examinau cu nedisimulată curiozitate.

– Unde ai fost? m-a întrebat don Juan.

Nu puteam înțelege care era motivul acestei agitații. I-am spus că petrecusem noaptea la hotelul de lîngă piață împreună cu Carol, pentru că nu aveam suficientă energie ca să merg tot drumul de la biserică pînă la casa lor, dar că ei știau deja acest lucru.

– Nu știam absolut nimic, a ripostat el tăios.

– Nu v-a spus Carol că era cu mine? am întrebat eu, cuprins de o întunecată suspiciune, care – dacă n-aș fi fost atît de obosit – mi-ar fi stîrnit imediat panica.

Nu mi-a răspuns nimeni. Se uitau cercetător unul la altul. M-am întors spre don Juan și i-am spus că impresia mea era că el o trimisese pe Carol să mă caute. Don Juan s-a plimbat un timp prin cameră fără să spună o vorbă.

– Carol Tiggs n-a fost deloc pe la noi, a spus el apoi. Iar tu lipsești de nouă zile.

Numai starea mea de oboseală m-a făcut să nu clachez la auzul acestor știri. Tonul lui don Juan și îngrijorarea manifestată de ceilalți dovedeau cu certitudine că vorbeau serios. Dar eu eram atît de amorțit, încît n-am putut replica în nici un fel.

Don Juan mi-a cerut să le povestesc în cele mai mici amănunte ce se petrecuse între mine și cel care sfidează moartea. Am fost extrem de surprins de cît de multe lucruri îmi aminteam și de cît de exact puteam relata totul, în ciuda extenuării mele. Tensiunea s-a risipit în momentul de amuzament creat cînd le-am povestit cît de tare rîsese femeia de felul prostesc în care îmi strigam în visul ei intenția de a *vedea*.

– Arătarea lucrului cu degetul mic este o metodă mai bună, i-am spus eu lui don Juan, dar fără simțăminte recriminatorii.

Don Juan m-a întrebat dacă femeia mai avusese și alte reacții față de strigătele mele, în afară de rîs. Nu-mi aminteam altceva; decît că se amuzase copios și că făcuse o remarcă referitor la cît de mult o antipatiza el.

– N-o antipatizez, a protestat don Juan. Doar că nu-mi place coerciția vrăjitorilor din vechime.

Adresîndu-mă tuturor, am spus că mie personal îmi plăcuse imens, și fără nici un fel de rezerve, femeia. Și că simțisem pentru Carol Tiggs o iubire cum nu credeam că aș fi putut să simt

vreodată pentru cineva. Nu părea să le facă plăcere ceea ce spuneam. Se uitau unii la alții, ca și cînd aș fi înnebunit, așa, dintr-o dată. Am vrut să spun mai mult, să mă explic. Dar don Juan – după părerea mea, doar ca să mă oprească să mai bîigui tîmpenii – m-a tîrît, pur și simplu, afară din casă, ducîndu-mă înapoi la hotel.

Același director, cu care vorbisem mai devreme, a ascultat cu amabilitate cum i-am descris-o pe Carol Tiggs, dar a negat categoric că ne-ar fi văzut, pe ea sau pe mine, vreodată. Le-a chemat chiar și pe cameriste; acestea au întărit spusele sale.

– Ce pot să însemne toate astea? s-a întrebat don Juan cu glas tare. Întrebarea părea să fie adresată sieși. M-a condus încetișor afară din hotel. Să plecăm din locul ăsta blestemat, a spus.

Ajunși în stradă, mi-a poruncit să nu mă întorc ca să mă uit la hotel sau la biserica de peste drum, ci să-mi țin privirea în jos. Mi-am îndreptat ochii către pantofi și, dintr-o dată, am realizat că nu mai eram îmbrăcat cu hainele lui Carol, ci cu ale mele. Totuși, oricît m-am străduit, nu mi-am putut aminti cînd mi-am schimbat îmbrăcămintea. Mi-am închipuit că asta trebuie să se fi întîmplat atunci cînd mă trezisem în camera de hotel și cînd, probabil, mă îmbrăcasem cu propriile mele haine, deși faptul nu era consemnat în memorie.

Mergînd așa, am ajuns în piață. Înainte de a o traversa, pentru a o lua pe drumul către casa lui don Juan, i-am expus problema în legătură cu hainele. El își clătina ritmic capul, ascultînd cu atenție fiecare cuvințel. Apoi s-a așezat pe o bancă și, pe un ton ce exprima o autentică îngrijorare, m-a avertizat că, pentru moment, nu aveam cum să știu ce se petrecuse în cea de a doua atenție între femeia din biserică și corpul meu energetic. Interludiul meu cu acea Carol Tiggs de la hotel fusese doar vîrful vizibil la aisbergului.

– Este înspăimîntător cînd te gîndești că ai fost în cea de a doua atenție timp de nouă zile, a continuat don Juan. Pentru cel care sfidează moartea nouă zile sînt doar o secundă, dar pentru noi sînt o eternitate. Înainte de a putea să protestez, să explic sau să spun ceva, m-a oprit zicînd: Gîndește-te la asta. Dacă încă nu-ți poți aminti toate cîte te-am învățat și le-am făcut cu tine în cea de a doua atenție, imaginează-ți cît de considerabil mai mare trebuie să fie dificultatea de a-ți aminti ceea ce te-a învățat și ce a făcut cu tine cel care sfidează moartea. Eu te-am făcut doar să treci în alt nivel de conștiință; cel care sfidează moartea te-a făcut să treci în alte universuri.

Mă simțeam umil și învins. Don Juan și cei doi însoțitori ai săi m-au îndemnat să fac un efort titanic și să încerc să-mi amintesc cînd anume îmi schimbasem hainele. Nu puteam să-mi amintesc. În mintea mea nu mai era nimic: nici sentimente, nici amintiri. Cumva, eram în totalitate prezent acolo, în acel loc, cu ei.

Agitația lui don Juan și a celor doi însoțitori ai săi a atins paroxismul. Nu-l mai văzusem niciodată atît de deconcertat. În tot ce făcea sau spunea era întotdeauna o notă de umor, ca și cînd el însuși nu s-ar fi luat prea în serios. Nu și de data asta însă.

Am încercat din nou să mă gîndesc, să-mi amintesc ceva ce ar fi putut să clarifice toate astea; și din nou nu am reușit, dar nu m-am simțit învins; am fost cuprins de un neverosimil optimism. Simțeam că totul decurge așa cum trebuie.

Îngrijorarea declarată a lui don Juan consta în faptul că nu știa nimic despre visatul pe care-l făcusem cu femeia din biserică. Pentru el crearea în vis a existenței unui hotel, a unui oraș, a unei Carol Tiggs, constituia numai o mostră a măiestriei vrăjitorilor din vechime într-ale visatului, posibilitățile totale ale acesteia depășind imaginația umană. Don Juan și-a deschis larg brațele și a zîmbit, în sfîrșit, cu obișnuita desfătare.

– Putem doar deduce că femeia din biserică ţi-a arătat cum s-o faci, a spus el rar şi tărăgănat. Va fi pentru tine o misiune titanică să faci inteligibilă o manevră incoprehensibilă. A fost o mutare iscusită pe tabla de şah, efectuată de cel care sfidează moartea sub înfăţişarea femeii din biserică. Ea s-a folosit de corpul energetic al lui Carol şi al tău pentru a se propulsa şi a-şi rupe lanţurile. Te-a obligat să-ţi onorezi oferta de a-i da energie gratis.

Ceea ce spunea nu avea nici un sens pentru mine; după cîte se părea însă, avea o mare importanţă pentru cei doi însoţitori ai săi. Aceştia au devenit extrem de agitaţi. Adresîndu-se lor, don Juan a explicat că cel care sfidează moartea şi femeia din biserică erau expresii diferite ale aceleiaşi energii, femeia din biserică fiind cea mai puternică şi mai complexă din cele două. Preluînd controlul, s-a folosit de corpul energetic al lui Carol Tiggs într-o manieră absconsă şi rău intenţionată, asemănătoare acţiunilor vrăjitorilor din vechime, şi o creasе pe Carol Tiggs de la hotel, o Carol Tiggs ce era doar rezultatul intenţiei. Don Juan a adăugat că femeia şi Carol ajunseseră, probabil, la un fel de înţelegere privind schimbul energetic în timpul întîlnirii lor.

În acel moment a părut că don Juan a fost străfulgerat de un gînd. I-a fixat cu o expresie de incredulitate pe cei doi însoţitori ai săi. Aceştia se uitau cînd la el, cînd unul la celălalt. Am fost sigur că nu căutau doar o încuviinţare, pentru că păreau să fi ajuns, la unison, la aceeaşi concluzie.

– Toate speculaţiile noastre sînt zadarnice, a spus don Juan pe un ton calm şi egal. Cred că nu mai există nici o Carol Tiggs. Şi nu mai există nici vreo femeie în biserică. Cele două s-au unificat şi au zburat pe aripile intenţiei, după părerea mea, în viitor. Motivul pentru care Carol Tiggs, cea din hotel, era atît de preocupată de înfăţişarea ei este acela că, de fapt, ea era femeia din

biserică ce te făcea să visezi o Carol Tiggs de o cu totul altă factură, o Carol Tiggs infinit mai puternică. Nu-ţi aminteşti ce ţi-a spus? „Visează intenţia ta despre mine. Intenţionează-mă în viitor."

– Ce înseamnă acest lucru, don Juan? am întrebat eu uluit.

– Înseamnă că cea care sfidează moartea a văzut calea prin care se poate elibera total. A profitat de ocazia pe care i-ai oferit-o tu. Destinul tău este destinul ei.

– Cum adică, don Juan?

– Prin intermediul lui Carol Tiggs. Dar nu-ţi face griji în privinţa lui Carol, a adăugat el, înainte de a apuca eu să-mi exprim temerile. Are capacitatea să facă această manevră şi multe alte lucruri, pe deasupra.

Simţeam cum mă apasă nemărginirea cu toată strivitoarea ei greutate. Am avut un moment de luciditate şi l-am întrebat pe don Juan:

– Care va fi rezultatul tuturor acestor lucruri?

Nu mi-a răspuns imediat. M-a privit lung şi scrutător din creştet pînă-n tălpi. Apoi a vorbit rar, formulîndu-şi cu grijă frazele:

– Darul celui care sfidează moartea constă din posibilităţi nelimitate pentru visat. Una dintre acestea a fost s-o visezi pe Carol Tiggs într-un alt timp şi într-o altă lume; o lume mai vastă, deschisă, fără limite, o lume unde chiar şi imposibilul poate fi posibil. Asta implică nu numai faptul că vei trăi toate aceste posibilităţi, ci că, într-o bună zi, le vei şi înţelege.

S-a ridicat şi am pornit în tăcere către casa lui. Gîndurile îmi alergau nebuneşte. De fapt, nu erau gînduri, ci imagini, un amestec de amintiri despre femeia din biserică şi despre Carol Tiggs, vorbindu-mi în întunericul camerei de hotel. De vreo două ori era cît pe-aci să reuşesc să condensez aceste imagini

într-un simţămînt real al eului meu normal, dar a trebuit să renunţ – nu aveam destulă energie pentru aşa ceva.

Înainte de a ajunge acasă, don Juan s-a oprit şi s-a întors cu faţa spre mine. M-a scrutat din nou atent cu privirea, ca şi cînd ar fi căutat anumite indicii în trupul meu. Atunci m-am simţit obligat să clarific lucrurile într-o problemă în care credeam că se înşela foarte tare.

– La hotel am fost cu Carol Tiggs cea adevărată, am spus eu. Pentru o clipă, chiar eu însumi am crezut că era cea care sfidează moartea, dar, după ce am analizat cu atenţie totul, nu mai pot să mă menţin la această părere. A fost, într-adevăr, Carol. Într-un mod inexplicabil şi teribil ea a fost prezentă în acel hotel, la fel cum am fost şi eu însumi.

– Bineînţeles că a fost Carol, a încuviinţat don Juan. Dar nu Carol pe care o cunoaştem noi doi. Ci o Carol din vis, aşa cum ţi-am spus, o Carol creată numai din intenţie. Tu ai ajutat-o pe femeia din biserică să ţeasă visul cu pricina. Măiestria ei a constat în a transforma visul într-o realitate completă: arta vrăjitorilor din vechime, cel mai înfricoşător lucru care există. Ţi-am spus eu că vei avea parte de lecţia ce va încununa tot studiul tău din domeniul visatului, nu-i aşa?

– Ce crezi că s-a întîmplat cu Carol Tiggs? am întrebat.

– Carol Tiggs a dispărut, a răspuns el. Dar într-o zi o vei descoperi pe noua Carol Tiggs, cea din camera de hotel din vis.

– Cum adică a dispărut?

– Nu mai există pe lume, a spus el.

Am simţit un val de nervozitate străbătîndu-mi plexul solar. Mă trezeam. Conştiinţa de sine începuse să-mi redevină familiară, dar încă nu aveam control deplin asupra ei. Începuse totuşi să străbată prin ceaţa visului; mai întîi, ca un amalgam între necunoaşterea celor ce se petreceau şi presimţirea că nemărginirea se afla foarte aproape. Probabil că aveam o

expresie de neîncredere, pentru că don Juan a adăugat pe un ton ferm:

– Acesta este visatul. Ar fi trebuit să ştii că tranzacţiile încheiate în cadrul lui sînt definitive. Carol Tiggs nu mai există.

– Dar unde credeţi că s-a dus, don Juan?

– Acolo unde s-au dus vrăjitorii din vremuri străvechi. Ţi-am spus că darul celui care sfidează moartea constă din posibilităţi nelimitate de visat. Tu n-ai vrut nimic concret, aşa că femeia din biserică ţi-a dat un dar abstract: posibilitatea de a zbura pe aripile intenţiei.